

Dạ Khúc

Contents

Dạ Khúc	2
1. Chương 1: Tính	2
2. Chương 2: Trống Tròn	3
3. Chương 3: Nữ Hoàng	4
4. Chương 4: Gìn	5
5. Chương 5: Hằng	6
6. Chương 6: Say	8
7. Chương 7: Ghét	9
8. Chương 8: Rỗng	11
9. Chương 9: Cầu	13
10. Chương 10: Đâm	14
11. Chương 11: Mơ?	15
12. Chương 12: Đoảng	16
13. Chương 13: Đêm	17
14. Chương 14: Sáng	18
15. Chương 15: Dứt	18
16. Chương 16: 66	20
17. Chương 17: Buông	21
18. Chương 18: 100%	22
19. Chương 19: Lật	24
20. Chương 20: M U	25
21. Chương 21: Bangkok	26
22. Chương 22: Oán	27
23. Chương 23: Yêu?	28
24. Chương 24: Suy	29
25. Chương 25: Đầu	29
26. Chương 26: Đổi	31
27. Chương 27: Đất	32
28. Chương 28: Bánh	34
29. Chương 29: Cà Phê	35
30. Chương 30: Ác	37
31. Chương 31: Họa	38
32. Chương 32: Phúc	39
33. Chương 33: Khóc	40
34. Chương 34: Xóa	41
35. Chương 35: Quên	42
36. Chương 36: Chạy	43
37. Chương 37: Lấp Lánh	44
38. Chương 38: Cắm	46
39. Chương 39: Ôm	47
40. Chương 40: Ngọc	49

41. Chương 41: Cười	51
42. Chương 42: Cao	52
43. Chương 43: Biển	53
44. Chương 44: Cười	55
45. Chương 45: Hoa	56
46. Chương 46: Cây	57
47. Chương 47: Kế	58
48. Chương 48: Về	61
49. Chương 49: Hứa	62
50. Chương 50: Ưc	64
51. Chương 51: Hồn	66
52. Chương 52: Thư	67
53. Chương 53: Ngủ	69
54. Chương 54: Toán	70

Dạ Khúc

Giới thiệu

Một truyện đầy sức hút mà có lẽ độc giả khi nghe đến cái tên Ploy đã rất ấn tượng. Ngay từ khi mới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-khuc>

1. Chương 1: Tính

Người mê đắm quyền lực. Ta sẽ cho người quyền lực. Người say sưa những ván cờ người. Ta sẽ dẫn thân cùng. Nhưng ta thừa tình thông để rải xuống con đường người đi những chông gai xinh đẹp nhất trần thế, mà người không cách chi nhỏ được.

Ta sẽ luôn bám sát: người sẽ đấu ra sao với thế cờ bảo bối của ta? Vì chính đam mê và tham vọng của người, người sẽ thay ta tận tụy vun đắp, bồi dưỡng ỏi hiểm nguy ấy. Vì sự cao ngạo và trái tim xơ cứng của người, người sẽ không thể nhận ra...

Người sẽ không thể thắng!

Chiếc giày da sáng bóng và lịch lãm nhẹ nhàng thả thính. Chiếc xe hơi lướt bay trên đường, như một mũi tên lao vào bóng đêm vô định. Những ngón tay thon dài cao quý khẽ mở khóa dây an toàn đang chằng trước thân người. Hai bàn tay chàng trai hồ hững đặt trên tay lái. Cảm giác phiêu diêu chậm chậm phủ chụp lấy thân thể anh. Chiếc xe vẫn lướt thật lực trên con đường đêm thanh thang. Một giai điệu cổ điển trầm bổng ngân vang từ máy nghe nhạc trong xe.

Nếu trái tim chỉ chuyên tâm vào việc đập và bơm máu nuôi cơ thể, thì phải tốt hơn không?

Nếu tình yêu hiện hữu đơn thân, chẳng cần tính đến sự tồn tại của thân phận, trách nhiệm, vai trò, lợi ích, thì phải tốt hơn không?

Yêu, chẳng qua chỉ là một trò chơi.

Yêu, khi thật sự yêu là bản thân đã lao vào một trò chơi nguy hiểm.

Yêu, ta nửa mê đắm, nửa cảm hận cái cảm giác này.

Yêu? Tại sao ta không thể thanh thoi dù chỉ một khoảnh khắc? Tại sao đầu óc ta lúc nào cũng phải nghĩ? Tại sao ta cứ thích hành hạ bản thân bởi trí lực? Ta chỉ cần nhắm mắt lại, thả lỏng tất cả mọi thứ.

Tất cả mọi thứ...

Chiếc xe lao nhanh trong bóng đêm nhưng lựa, xe toạc những phân tử khí lười nhác, uể oải thành trăm ngàn mảnh.

2. Chương 2: Trống Trơn

Đêm đã qua quá nửa, mầu trăng khuyết dính chặt trên nền trời tối sẫm, như cái lưỡi liềm bị ai đó bỏ quên trên cánh đồng sau mùa gặt.

Trong căn phòng giăng lăng đặng ánh đèn vàng mơ mơ thực thực, Bách ngồi dạo một điệu guitar êm ái. Những ngón tay anh thanh thoi trên dây đàn, nhưng tâm can cháy sém trong chờ đợi. Chiếc di động bỗng gào lên chói chang, chặt đứt cái gút vô hình đang siết cứng lòng anh.

“Anh, đến đón em!” – Một giọng con gái nhòe nhoẹt trong hơi rượu. m vang của từ ngữ cuối vẫn chưa kịp đập trên màng nhĩ Bách, đầu dây bên kia đã dập máy. Rồi sau chưa đầy một cái chớp mắt, chiếc di động lại rung lên.

“Anh, đón em nhanh!” – Bên kia lại dập máy nhanh như chớp. Bách vẫn áp điện thoại vào tai, chờ đợi...

“Anh, quán Black Rose. Hức...” – Lần này, đầu dây bên kia không gác máy nữa, những cũng lặng thinh như chẳng tiếp tục nghe.

Bách bế bổng tấm thân Gia Tú nhẹ bẫng ra khỏi taxi, đi qua khu vườn đen kịt của học xá, qua hành lang dài, rồi đến phòng nàng. Đặt nàng lên giường, anh cuộn nàng vào chăn và bật đèn ngủ. Một lớp ánh sáng vàng llang mạn quét đều trên gương mặt nàng. Bách đứng chống tay nhìn Gia Tú cuộn chăn lên ngang mũi dụi dụi hai cái rồi vùi đầu sâu thêm vào chiếc gối bông, ánh mắt vừa chán vừa lo.

- Nàng công chúa sâu rượu! – Anh lẩm bẫm – Lỡ một tay sờ ảnh nào chụp được cảnh em vắt vẻo trước cửa quán rượu. Lỡ mẹ và anh trai em biết cuối tuần nào em be bét thì em sẽ bị lôi về nước tức thì. Như thế, anh phải làm sao?

Nét mặt Gia Tú hệt như một cô bé con đã nghe đầy tai chuyện cổ tích rồi mới chịu nằm ngoan trên giường. Bách vặn nhẹ đèn ngủ để ánh sáng không rọi vào đôi mắt nàng đang nhắm nghiền, rồi kéo rèm cửa sổ để sớm mai nàng không bị Mặt Trời đánh thức. Gia Tú rất dễ bị choáng khi ánh sáng chiếu thẳng vào mắt.

- Nàng công chúaбет nhè! Anh không muốn một ngày mình thức dậy và ngỡ ngàng chẳng biết em đã bị đem đi đâu mất. – Bách máng yêu, ngón tay nhẹ nhàng mơn man theo cánh mũi Gia Tú đang phập phồng. Rồi anh hôn lên trán nàng và rời đi.

Trở lại phòng mình, Bách ngồi lún sâu vào chiếc sofa đặt trước cửa sổ, miên man trong những mường tượng về Gia Tú: nàng say quá độ đão. Đôi gò má ửng hồng và nụ cười nửa trẻ thơ, nửa tình quái. Cách nàng ngậm ngậm cắn cắn tóc mình. Cách nàng ngân nga “ba ba ba ba...” theo giai điệu một bản nhạc cổ điển. Cách nàng dụi dụi đầu vào ngực anh như một con mèo cưng. Chợt anh liếc nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong tấm cửa kính: chẳng ảm hơi một giọt rượu, nhưng anh cũng đang cười ngờ ngạc như một gã say. Anh khẽ rừ đầu để hát đi những ảm ảnh về nàng, rồi với lấy bình cà phê trên bàn, rót một cốc lớn và ôm lấy cây đàn guitar.

“Ba ba ba ba ba...”

Ngày em đến ôi tôi như ngây dại là một ngày tôi biết là...

Chàng dom đóm bao đêm luôn sáng tỏ, chỉ để được mong kiếm ra...

Nàng dom đóm đang bay, bay bay lượn quanh nàng thử thách trái tim người.

Tôi thần thờ một cảm giác mơ hồ... Tôi đang yêu, phải không?”

Vừa thoăn thoắt chuẩn bị bữa sáng cho Gia Tú, Bách vừa say sưa bài tình ca mình sáng tác đêm qua, trong những tưởng tượng về nàng. Anh rán trứng, nướng bánh mì, hâm nóng sữa, rồi bày biện bàn ăn bằng khăn trải caro đỏ và hoa hồng. Anh tính rằng khi Gia Tú ăn trưa, anh sẽ góp vui cho ban mai của nàng bằng bài tình ca độc đáo dành tặng nàng công chúa độc đáo nhất thế gian.

Gia Tú là một trong số ít công chúa thời hiện đại, hậu duệ còn sót lại của dòng dõi hoàng tộc chính hiệu. Một nàng công chúa giàu năng lượng và khó nắm bắt, kiêu ngạo và dịu dàng, đành hanh và tình cảm. Có những lúc nàng rất “công chúa”, sự cao quý hiển hiện qua từng cử động ngón tay, qua từng millimet cong của khóe miệng cười. Có những lúc nàng lại phớt lờ và ngổ ngáo y hệt một cô gái bình dân. Một nàng công chúa mê rượu yêu chàng quý tộc mê cà phê.

Nắng xuyên qua bức tường kính khổng lồ chạy dọc hành lang nổi từ học xá nam sang học xá nữ, trải vàng trên tấm thảm dài màu rêu, tạo thành một màu óng ánh rất lạ. Chậm rãi từng bước chân, Bách khoan khoái hưởng thụ bầu không khí tĩnh lặng của học xá trưa cuối tuần. Trường học này chật ních tiểu thư, công tử, quý tộc trẻ tuổi và con nhà siêu giàu. Những con người sinh ra và lớn lên trong lồng son, khi bỗng được hít thở khí trời tự do, càng trở nên phấn khích và táo tợn, phóng túng và điên rồ. Giống như Gia Tú, chắc chắn giờ họ vẫn nường vui trên giường, không cách gì gượng dậy được bởi tàn dư của chất cồn từ những cuộc vui đêm qua, không cách gì chiêm ngưỡng được vẻ đẹp của những tinh thể nắng.

Dừng lại ở giữa hành lang, Bách phóng mắt nhìn ra thảm cỏ xanh mướt, lung linh trong ánh Mặt trời bên ngoài cửa sổ. Cuộc sống trong học xá luôn dễ chịu hơn vào cuối tuần, khi lối sống náo nhiệt của Gia Tú, của bạn bè anh đều nghỉ xả hơi, trả lại tĩnh tại cho không gian. Anh chẳng thể quen được với bia bọt và tiệc tùng, nên hầu như vắng mặt tại các cuộc vui. Thay vào đó, anh tận hưởng “nền độc lập” của mình bằng sáng tác nhạc – điều mà anh làm ở nhà sẽ khiến cha mẹ nổi điên. Và từ ngày yêu Gia Tú, anh có thêm việc để bận rộn mỗi cuối tuần: chờ nàng alô từ một quán rượu nào đó, có khi nửa đêm, có khi 3-4 giờ sáng, để đến khuôn nàng về.

Bách gõ cửa phòng Gia Tú mấy lần nhưng không có tiếng đáp trả. Anh đập cửa ầm ầm. Vẫn không có gì. Anh khẽ mỉm cười khi hình ảnh về sự việc xảy ra tuần trước chợt vút ngang tâm trí: đúng tròn bảy ngày trước, khi anh đập cửa đánh thức, nàng đã thảng tay quăng cái đèn ngủ về phía cửa khiến nó tan tành.

Bách lại đập cửa thêm một hồi dài, lòng hồi hộp và e dè. Vài phút trôi qua, vẫn không có tiếng đồ vỡ nào. Anh khẽ xoay tay nắm, phát hiện cửa không hề khóa. Anh đẩy nhẹ cửa, rón rén bước vào, nơm nớp e ngại cái khung hình hay đồng hồ sẽ bay đến làm bư đầu mình.

Trên giường, tấm chăn nhăn nhúm, gối thì chiếc nằm ngổn ngang, chiếc rơi xuống đất. Rèm cửa sổ đã được kéo gọn sang hai bên. Trống trơn. Mặt trời trải sáng khắp mọi góc của căn phòng ngủ to lớn, sang trọng. Trống trơn.

3. Chương 3: Nữ Hoàng

Gần nửa đêm. Gia Tú ngồi trên ngai vàng, một mình trong Đại Điện không bóng người. Ánh sáng của muôn vạn chiếc đèn phả vào không gian một màu vàng mềm mại, uy nghi và cao quý. Nàng đưa mắt nhìn quanh gian chính điện khổng lồ, thân người tê lạnh. Một ý nghĩ vút ngang tâm trí nàng: “Nếu mình được ngồi mãi như thế này, bất động trên ngai vàng, chờ thời gian rong ruổi trôi qua cho hết những ngày tháng trị vì...”

Nàng khép chặt mi, dồn chú tâm vào màng nhĩ, gắng nghe thấu những cú xô đẩy của các phân tử khí. Nàng cảm môi, cảm nhận muôn loại cảm xúc – hoảng sợ, đau, tiếc nuối, hy vọng, buồn rầu, hụt hẫng, không-biết-

gì-cả, không-hiểu-gì-cả... - chạy tán loạn trong mình. Dạ nàng co thắt lại khi thần trí bỗng lóe lên chút ánh sáng sự thật: nàng đã bị ném trở lại tháp ngọc. Không giống với những kỳ nghỉ trước chỉ kéo dài vài tuần hay vài tháng, lần này nàng phải lưu lại vĩnh viễn.

Gia Tú kéo nhẹ chiếc váy lùm xùm đơm đầy pha lê lên khỏi mắt cá chân, duỗi thẳng chân ngấm ngấm đôi giày dát ngọc. Rồi nàng nhẹ đưa những ngón tay lướt quanh chiếc vương miện kim cương trên đầu. Tựa hẳn hai tay lên thành ngai vàng, nàng uốn thẳng lưng và nén một hơi sâu, lấy tông hơi trầm rồi vang giọng:

- Thừa quý thần dân, từ ngày hôm nay, ta chính thức trở thành Nữ Hoàng. - Gia Tú nhìn bao quát một lượt chính điện, rồi nén thêm một hơi sâu - Ta xin thề sẽ đem tất cả trái tim, khối óc và tâm hồn mình...

- Nữ Hoàng, hãy về cung nghỉ ngơi. Ngày hôm nay đã quá dài rồi! - Giọng nói sắc lạnh của Thái Hậu đập mạnh vào không trung, khiến lồng ngực Gia Tú khẽ rúm lại.

Nàng ngồi yên một lúc, chờ cơn run rẩy qua đi mới trườn khỏi ngai vàng. Nàng đỉnh đạc và uyển chuyển đi lướt qua Thái Hậu, đầu ngẩng cao, mắt nhìn thẳng, mặt nghiêm lạnh. Nàng cố tỏ rõ bản thân không ảnh hưởng bởi phong thái trấn áp người khác của mẹ mình.

Khi cánh cổng nặng trĩu của Đại Điện từ tốn khép lại, Gia Tú ngoái nhìn chiếc ngai vàng. Chiếc ghế nạm vàng to lớn và sang cả ấy choán hết tầm mắt, rót vào tâm thần nàng những vốc giá lạnh gai người. Từ hôm nay, nàng chính thức lên ngôi Nữ Hoàng. Nàng quay đi khi một giọt nước mắt vừa rót xuống. Tâm trí nàng xoay vòng trong những ảo ảnh về cuộc đời lộng lẫy và buồn tẻ đang chờ phía trước. Thêm một giọt nước mắt quệt dài trên má nàng, lặn nhanh xuống chiếc cảm thanh gọn, khi những lời cuối cùng của anh trai nàng bỗng ồm khấp tâm trí: “Hãy thay anh...”

4. Chương 4: Gin

Đã gần 1600 ngày anh nhớ nàng.

Trong phòng thay đồ, các thành viên nhóm nhạc Xtreme nhao nhao bàn tán:

- Bàn tay Nữ Hoàng mượt mà như nhung ấy!

- Nụ cười của Nữ Hoàng... Ôi, lịm ngọt làm sao!

- Giá mà lúc Nữ Hoàng trao huy hiệu, tớ có thể ôm một cái nhí?

- Đùng có thất lễ! - Người quản lý nói lớn hòng chấm dứt cuộc bàn tán về Nữ Hoàng của các thành viên nhóm nhạc.

- Gin, sao cứ im lặng thế? Anh thấy Nữ Hoàng thế nào? - Cậu em út Tonic của nhóm cố gắng níu kéo chủ đề Nữ Hoàng.

- Nữ Hoàng đẹp, rất đẹp! - Gin nói nhanh, trong khi bước về phía buồng thay đồ.

Gin đứng tựa vào cửa, mắt chiếu thẳng vào tấm gương lớn. Tóc nhuộm nâu vàng, lông mày tia chéo, mắt viền eyeliner đen và một làn da láng mịn - chân dung trưởng nhóm nhạc nóng bỏng nhất làng giải trí. Nhìn chính mình, anh cảm giác có một cục kẹo đang trôi lên thụt xuống trong thực quản. Tưởng nghẹn, nhưng vẫn thổ được. Tưởng thổ được, nhưng lại nghẹn. Anh đưa tay vuốt lông mày, xếp lại ngay ngắn những cọng lông xổ ra ngoài khuôn sau màn biểu diễn. Bỗng cái cục kẹo vô hình trong họng tắc lại làm anh khó thở. Tay anh bầu vào ngực, nghiêng nhàu làn áo lụa mát lạnh. Anh nhắm mắt, cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay nàng vẫn còn lẩn khuất trong những sợi lụa...

Khi gắn huy hiệu “Sứ giả Văn hóa”, những đầu ngón tay Gia Tú đã khẽ chạm vào ngực áo anh. Nàng đã nhìn anh và mỉm cười. Nàng đã bắt tay anh. Một cái chạm hồ lễ nghĩa đủ khiến anh mãn nguyện. Ngay tíc tắc tay anh rời tay nàng, anh đã lo: biểu diễn của anh có khiến nàng hài lòng? Suốt những năm qua, anh từ chối cùng cha mẹ tham dự tất cả các buổi gặp gỡ thượng lưu để tránh nàng. Anh ép mình đạt được thành tựu to lớn để có thể ngẩng cao đầu khi lại đối diện nàng. Những “Sứ giả Văn hóa” là đỉnh cao nhất mà anh vắt sức mình mua được. Với anh, nó là từ bỏ và đánh đổi. Còn với nàng, nó chẳng qua chỉ là một

miếng huy hiệu. Anh có bào mòn cả thân thể và khối óc để vươn lên thì mãi mãi cũng chẳng thể sống bên nàng – một Nữ Hoàng.

Gin nhắm mắt, so sánh nụ cười Gia Tú dành mình và các thành viên còn lại của nhóm nhạc. Cơer chua chất gõ những nhịp nhanh dần trong lòng anh: nàng đã cười những nụ cười đập ra từ một khuôn, với khóe môi cong lên lần này sang lần khác chẳng suy suyển lấy 1/10 millimet.

“Đã gần 1600 ngày, liệu nàng có còn nhớ mày là ai?” – Gin cười khẩy, nhúu mày hỏi cái hình ảnh mỹ miều của chính mình trong gương – “Để hiểu thôi nếu nàng không nhận ra. Mày bây giờ chẳng biết giống cái gì nữa!”

- Gin, anh làm gì trong đó lâu vậy? Đến giờ họp báo rồi! – Tonic đập ầm ầm vào cửa buồng thay đồ.

- Ra ngay đây! – Gin gắt.

Suốt buổi họp báo, biểu hiện của Gin không tốt. Anh không nghe rõ lời phóng viên, không nói một câu ra hồn. Anh cười kém tự nhiên. Anh cầm mic gượng gạo. Anh cứ thấy lòng nháo nhác. Bỏ màn chụp hình kỷ niệm với nhóm nhạc và fan, anh lao xe trốn khỏi đám đông.

Gin phóng xe như bay trên đường cao tốc. Nhạc vặn ầm ĩ. Cửa sổ mở toang. Gió thổi bạt tóc hết sang trái lại sang phải. Anh nhấn ga, tăng tốc... Đã bốn năm kể từ ngày anh rời bỏ cái trường học vàng son, phiêu bạt khắp châu u như một kẻ lập dị, rồi khăn gói về nước. Đã ba năm anh ăn ngủ với đủ mọi loại thị phi trong showbiz với cái nghệ danh Gin, lắm lúc quên khuấy đi tên thật mình là Bách. Ba năm anh khổ sở. Ba năm anh đánh đổi.

Gin nhấn ga, tăng tốc hơn nữa. Anh đặt mình vào tình thế phải tập trung cao độ để điều khiển tay lái. Chỉ như thế, những suy tưởng về quá khứ, về Gia Tú mới có thể tạm lắng.

Phớt lờ những cú điện thoại inh ỏi từ người quản lý, Gin lái xe thẳng về nhà. Anh đã hết năng lượng cho buổi tiệc mừng. Người khác cố gắng để thành “Sứ giả Văn hóa”, còn anh cố gắng để được gặp Gia Tú. Giờ gặp nàng rồi, chiếc thang cuộc đời anh giống như chẳng còn nấc nào nữa để leo lên.

Gin lừ đừ mở cửa vào nhà. Đèn sáng choang. Sau vài giây trấn tĩnh, anh bước vào, không khép cửa để tránh đánh động thằng ăn trộm, hay một fan cuồng nào đó. Cánh cửa sập mạnh sau lưng. Một bàn tay nhanh chóng che ngang mắt anh.

5. Chương 5: Hẫng

Từ đằng sau, hai bàn tay Gia Tú nhẹ nhàng che ngang mắt Bách. Cả hai đứng yên, như chôn chân vào những mảnh gỗ lát sàn. Một hồi lâu. Chợt thấy lòng bàn tay mình ướt và ấm, nàng vội vã buông anh ra, rồi bước nhanh đến ngồi xuống chiếc sofa giữa phòng khách.

Ngồi ở phía đối diện, mắt Bách nhìn chằm chặp vào đôi bàn tay Gia Tú đặt úp ngay ngắn trên đầu gối. Bắt được cái nhìn của anh, nàng lúng túng gỡ tay ra, đặt sang hai bên nệm ghế. Nàng hướng sự chú ý sang các chi tiết bài trí trong căn phòng: một cây đàn dương cầm màu trắng, một bình hoa lớn cắm chặt hướng dương, một tấm hình nhóm Xtreme treo kiêu hãnh trên tường và trên chiếc kệ trong góc là cơ man nào hoa, nào quà nhận từ fan.

Sau một vòng thám hiểm căn phòng, mắt Gia Tú quay về phía Bách. Anh vẫn đang chăm chú nhìn vào đầu gối nàng: hai bàn tay nàng chẳng biết từ bao giờ đã lại điệu dàng nằm úp lên nhau ở trên đấy. Nàng cất tiếng, đâm thủng lớp băng bao quanh hai người:

- Em còn nhớ anh pha cà phê rất ngon. Có thể cho em một tách? – Gia Tú cười, hy vọng nụ cười của mình đủ rạng rỡ, đủ tự nhiên để Bách cảm thấy thoải mái.

Bách nhìn Gia Tú một cái nhanh, rồi lặng lẽ vào bếp pha cho nàng tách cà phê nóng ấm. Vừa nhấp ngụm cà phê đầu tiên, nàng đặt cái tách xuống ngay, đôi môi màu hồng cam khẽ bĩu:

- Dở tệ! Anh lụng nghề rồi!

- Anh đã cai cà phê. Lâu ngày không pha.

- Sao chứ? – Gia Tú khẽ nhướn mày – Chỉ cà phê mới kích thích được óc sáng tạo của anh mà? Không có nó, làm sao anh sáng tác?

- Cà phê khiến da xấu đi. Anh đang quảng cáo ột hãng mỹ phẩm nam. Anh cần phải giữ và dưỡng da.

Gia Tú ghì cái phì cười trước sự kiện phi thường: chàng công tử Bách với lối sống nghệ sĩ ngày nào đã lột xác thành một đại diện thương hiệu đầy trách nhiệm. Nàng toan cười vang, nhưng miệng chỉ kéo được to hơn một chút so với nụ cười nàng tặng cho anh khi trao huy hiệu.

- Đã ba năm rồi anh chỉ hát, nhảy và chăm chút cho vẻ bảnh trai mà thôi. Những bài hát của nhóm Xtreme, thực ra là mua đứt của người khác rồi để tên mình vào. Công việc sáng tác nặng nhọc không dành cho ca sĩ thần tượng. – Chết mịa mai lộ mồn một trong giọng Bách.

Gia Tú nhìn sâu vào Bách, lòng chùng xuống. Nàng quay sang nhìn chăm chăm cây đàn dương cầm. Ước mơ của anh ngày xưa là trở thành một nghệ sĩ toàn năng biết hát, biết chơi nhạc cụ, biết sáng tác. Ước mơ của anh... Khi những xúc cảm khó chịu bắt đầu nảy tango trong nàng, bàn tay Bách bỗng đặt lên bàn tay nàng. Anh đã đến quỹ trước mặt nàng từ lúc nào:

- Cái ngày nhìn người ta đội vương miện cho em trên tivi, anh biết tất cả đã chấm dứt. Yêu một công chúa là chuyện khó khăn, nhưng có thể cố gắng. Yêu một Nữ Hoàng là bất khả thi.

Bàn tay Gia Tú mềm nhũn và bất động dưới bàn tay Bách. Nàng bật khóc nức nở. Khuôn miệng xinh xắn méo xệch, mắt nhắm lại, nước mắt vỡ òa ra tự do khắp gò má, hai vai nàng rung bần bật.

- Bao năm qua, em nhớ anh biết bao nhiêu. Em nhớ anh mỗi ngày. – Giọng Gia Tú lạc đi – Rất nhiều, rất nhiều lần em muốn hất tung tất cả để chạy đến bên anh, để gọi cho anh.

Bách không nói gì, chỉ siết tay Gia Tú chặt thêm, lặng lẽ nhìn nước mắt nàng tuôn ào ạt như thể món đồ chơi nàng sủng ái nhất vừa bị kẻ khác cướp đi.

- Em đã gửi cho anh số điện thoại của em, tại sao anh không gọi? Tại sao em cứ luôn là người bắt đầu? Em thích anh trước, em yêu anh trước, em tỏ tình trước. Tại sao, tại sao luôn phải là em? – Gia Tú la lên trong nóng nảy và phần uất.

Nàng nhìn sâu vào Bách, ánh mắt phập phồng một sự chờ đợi. Nhưng anh chỉ cúi nhìn chăm chặp đôi bàn tay mình đang siết chặt thêm đôi bàn tay nàng bé bỏng. Bỗng nàng co tay mình lại, giật mạnh khỏi tay anh. Anh vẫn quỳ trước mặt nàng, hai tay buông thõng.

- Vậy em lại là người bắt đầu thôi – Gia Tú mím môi, ánh mắt kiên quyết – Em đã nói yêu nhưng chưa kịp nói chia tay. Em không có thói quen chấm dứt trong lấp lửng – Nàng hít một hơi thật sâu, đồng dục như thể đang ban lệnh – Em chia tay anh, chính thức!

- Đội ơn em đã giải phóng cho anh! – Bách quẳng người ngồi bệt xuống đất, cười ha hả.

Tiếng cười gượng gạo của Bách giúp Gia Tú nhận thức rõ ràng tình huống chất chua mà mình đã tự thấy thân vào. Ngay từ lúc anh xuất hiện ở cửa Đại Điện, theo từng bước chân anh tiến đến ngai vàng, từng vốc mình mẫn trong nàng đã teo tóp đi. Lúc gần huy hiệu cho anh, nàng đã dồn hết sức lực để đôi tay không run rẩy, để nụ cười không méo mó. Chỉ cần một sợi thần kinh nhỏ xíu bung khỏi tầm kiểm soát, nàng sẽ quăng hết mọi tôn nghiêm mà ôm chầm lấy anh. Buổi lễ vừa dứt, bao nhiêu nhớ nhung chất chứa, bao nhiêu ảo tưởng tích tụ đồng loạt xổ ra. Đôi chân nàng chỉ còn biết chạy đến nhà anh.

Gia Tú nhấp bằng hết tách cà phê Bách pha. Đầu lưỡi nàng nắn nã vị ngai ngái dở tệ. Trong thực quản, dòng cà phê chảy đến đâu, đắng chát lan đến đấy. Quá khứ chỉ lấp lánh khi ngủ ngoan, gọi nó dậy thì kim cương cũng biến thành than.

- Có phải anh đã khóc khi em che mắt anh? – Giọng Gia Tú thoang thoảng.

Lời của Gia Tú vỡ vụn trong không khí. Bách ngồi yên trên nền nhà, mắt dán chặt vào một thớ gỗ ngoằn ngoề của ván lót sàn. Trông anh giống như một vật thể lạ vô tình rơi vào không gian này, tách biệt hẳn. Mắt nàng trượt khắp người anh một lượt, rồi nàng lặng lẽ đứng dậy, tiến về cửa ra vào. Khi cánh cửa sắp khép kín, nàng nghe thấy tiếng anh mở nhật:

- Tôi đã khóc, thưa Nữ Hoàng!

6. Chương 6: Say

Gần 2 giờ sáng. Gia Tú ngồi bên hồ bơi, hai tay ghì chặt chai rượu, vừa nâng niu âu yếm, vừa sở hữu ích kỷ, giống hệt dáng điệu của một cô bé ôm chặt con búp bê cứng. Nét mặt nàng phê phê lâng lâng, ánh mắt bơi tung tăng trong làn nước xanh thẳm lấp lánh những vệt đèn vàng phản chiếu. Thi thoảng, nàng gật đầu lên xuống nhẹ nhàng theo nhịp của gió, nụ cười nửa ngờ nghếch nửa chua chát.

Có tiếng chân rất êm tiến đến chỗ Gia Tú. Những cái nhấc chân rắn chắc và dứt khoát. Không cần quay lại nhìn, nàng cũng nhận ra...

- Anh đến nhanh thần tốc đấy!

- Nàng đã nhấn rằng tôi có năm phút để đến đây.

- Tin nhắn đầu phải là thánh chỉ, đừng quá nghiêm túc thế. Thư giãn nào, thoải mái nào. Nói lỏng cà vạt ra, hít thở và đến đây ngồi cạnh ta. – Một tay vẫn ghì chặt chai rượu, tay kia Gia Tú ra sức vẫy Duy Thức lại chỗ mình.

Duy Thức nhẹ nhàng ngồi xuống bên Gia Tú trên thành hồ bơi. Nàng tiếp tục thả ánh mắt lợi bì bõm trong làn nước xanh thẳm, môi phất phơ một ánh cười vô nghĩa. Duy Thức lướt nhìn gương mặt Gia Tú, cảm giác thú vị trượt dài tâm can anh. Lớp vỏ nền nã, kiêu sa, đáng vẻ và hành động lúc nào cũng vừa vặn chuẩn mực của vị Nữ Hoàng tôn quý đã bay biến đi mất. Hình ảnh nàng lúc này – say khướt và ngờ nghếch y hệt một con bé xin quên đường về - gọi cho anh chút quen chút lạ. Mập mờ trong tâm trí anh là hình ảnh một nàng công chúa hoang dã, với tính khí thất thường. Những hình ảnh đã không còn rõ nét...

- Này, đừng nhìn ta như quái vật thế! – Thấy Duy Thức cứ nhìn mình chòng chọc, Gia Tú chìa chai rượu ra trước mặt anh và làm hiệu “tu đi”.

Duy Thức cầm lấy chai rượu và nốc một hơi dài. Những phần rượu cạn đi nhiều, nhưng mặt anh chẳng hề chuyển sắc – không hồng ửng lên, cũng không trắng bệch ra. Sắc mặt anh bình thản như không, thần thái ung dung, điềm đạm miễn nhiễm trước những luồng men cay dồn dập.

- Đúng là người không tâm trạng thì chẳng thể bị rượu phá – Duy Thức mím môi, tặng cho Gia Tú một nụ cười đa nghĩa.

- Đưa chai rượu đây! – Duy Thức chưa kịp phản ứng, Gia Tú đã giằng mạnh lấy chai rượu, dốc cạn phần còn lại vào cổ họng.

- Nàng đang làm mất hình tượng đấy, thưa Nữ Hoàng.

- Anh yên tâm, ta đã có kế hoạch B. – Nụ cười Gia Tú nhuộm màu ranh mãnh.

Gia Tú vung tay quăng mạnh chai rượu đã rỗng không ra giữa hồ bơi, rồi gượng đứng dậy nhưng cứ nhấp nhồm khuyu lại mãi, buộc Duy Thức phải bế nàng lên chiếc ghế dài cạnh đó. Anh đặt nàng ngồi xuống, hai tay nàng bấu chặt áo anh không buông. Tiếng thút thút của nàng lớn dần thành những tiếng khóc nức nở ngắt quãng.

- Anh có biết ai là người chỉ vì một câu năn nỉ mà tự nhảy tồm xuống địa ngục không? – Vẫn áp mặt vào ngực áo Duy Thức, Gia Tú phả ra hơi rượu nồng nặc.

- Chính nàng.

- Đúng. Rất đúng. – Gia Tú gật đầu theo một nhịp kỳ quặc. – Lúc hấp hối trên giường, anh trai ta, vị Vua trẻ đáng tôn kính ấy đã chẳng trần trối được gì cho ta. Chỉ khi nhìn thấy ta, chỉ khi siết tay ta, anh ấy mới rõ ràng được mấy chữ “hãy thay anh”. Thế đấy, người luôn vì ta, đến cuối cùng lại trút lên ta cái gánh nặng nhất.

Tiếng khóc của Gia Tú lắng dần, rồi nàng buông Duy Thức ra. Anh kinh khiếp nhìn áo mình nhoe nhoet mascara và son môi. Khi anh toàn ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, nàng dùng ngón trỏ chỉ xuống khoảng đất

cạnh ghé mình. Tuy say mềm nhưng nàng vẫn nhớ tôn ti trật tự, không ai được tự tiện ngồi ngang hàng Nữ Hoàng. Đã quá bản thủ và bốc mùi, anh chẳng quan ngại, ngồi bệt xuống đất. Chờ anh yên vị, giọng nói lạc khan vì khóc của Gia Tú lại cất lên:

- Khi bị dựng dậy và lôi tuột ra khỏi phi trường, ta chẳng may nghĩ đến anh ấy. Cho đến ngày ngồi lên ngai vàng, ta chẳng thêm nhớ anh ấy. Nhưng ngày đầu tiên làm Nữ Hoàng, ta nhớ anh ấy trọn từ sáng đến tối, nhớ vào cả giấc mơ. Những ngày sau này cũng vậy. Đến tận hôm qua cũng vậy.

- Có gì nàng không liên lạc với anh ta?

- Hừ, gọi cho anh ấy để nói chuyện tình yêu hay chuyện quốc gia đại sự? Thế giới của ta và anh ấy giống như... - Gia Tú ngừng lời, mắt mờ màng ngắm những hạt bụi lửng lơ trong không khí – Thế giới của ta và anh ấy giống như châu Á và châu Mỹ thời khai thiên lập địa dính chặt lấy nhau, rồi chỉ sau một đêm bị tách biệt ra hẳn, ngăn cách bởi Thái Bình Dương bao la sâu thẳm.

Duy Thức nghiệm ra rằng rượu là chất nước thần kỳ nhất thế gian. Rượu khiến con người bộc lộ bản chất thật, ngang nhiên mở banh những bí mật tày đình bất chấp hậu quả. Rượu khai thông trí sáng tạo. Bằng chứng là đây: bình thường vị Nữ Hoàng này hiếm khi nói lời dễ nghe với anh, mà giờ từng từ thốt ra lại mượt mà, trau chuốt tựa thi ca.

- Nhiều lần ta bấm số anh ấy rồi chẳng dám áp điện thoại vào tai. Ta sợ, ta lo, ta cứ lần nữa mãi suốt bốn năm trời. - Gia Tú ngửa mặt lên trời, môi nhướn nụ cười cay đắng và hai hàng mi khẽ run – Rồi tối nay, ta đã gặp lại anh ấy. Tận hai lần. Câu đầu tiên ta nói với anh ấy là cà phê. Về cà phê đấy! Há há há... - Gia Tú kết thúc bằng một điệu cười châm biếm.

- Và hai người đã chia tay nên nàng mượn rượu giải sầu?

- Anh đoán như thần! - Gia Tú vỗ tay bốp bốp, giọng đầy ngạc nhiên pha lẫn thán phục – Ta đã nói chia tay. Để chữa thẹn ỉn, ta tuôn ra một tràng từ ngữ ngu ngốc. Ta đâu có kịp nghĩ! - Vừa dứt câu, nàng gục đầu ngay xuống thành ghế, ngủ sâu.

Duy Thức bế Gia Tú về phòng, đặt vào giường rồi ghé bàn trang điểm lấy bông phấn và nước tẩy trang chùi sạch lớp son trên mặt nàng. Anh tự đứng khao khát được nhìn gương mặt thật của người mà ngày ngày mình phải cúi chào.

Lớp trang điểm dày cộp thấm dần vào những miếng bông phấn thành màu cháo lòng, khoe làn da Gia Tú trắng mịn màng. Hàng mi nàng cong vút cùng cặp lông mày gọn gàng. Chiếc mũi cao, đỉnh hơi nhọn, phập phồng những nhịp thở nông. Đôi môi mọng với khóe môi cong nhẹ nhàng, trông như đang mỉm cười.

Lòng dạ Duy Thức là lạ. Đôi mắt luôn tô vẽ tỉ mỉ này, ánh nhìn luôn gắt sức trấn áp người khác này, anh chưa từng thấy nó sản xuất nước mắt. Còn đôi môi kia, anh không nhớ khi nó cười thật lớn, cười tự đáy lòng thì trông như thế nào. Một Nữ Hoàng 22 tuổi với bốn năm kinh nghiệm. Một cô gái 22 tuổi mất đi bốn năm tự do, son trẻ. Duy Thức thoáng mỉm lòng, đồng thời cũng thấy mình thật diễm phúc. Cả đất nước chỉ mình anh biết khi Nữ Hoàng bị tình yêu hành hạ thì hình tượng và danh giá đều chẳng thêm màng tối.

7. Chương 7: Ghét

Mặt Trăng lặn khuất tìm giấc chiêm bao sau dải mây mỏng màu xanh đen. Gia Tú ngồi lặng bên bàn làm việc, như bức tượng sáp phiêu diêu giữa những nốt nhạc u uẩn. Đối diện nàng là ly rượu sống sánh những làn ma mị.

Gia Tú đang thêm rượu. Kể từ cái đêm say bí tỉ bên hồ bơi, tối nào nàng cũng thêm rượu. Chắt còn nói lỏng cái vỏ quy tắc úp chụp trên người nàng. Chắt còn khiến những thân yêu xa xưa trở nên sống động, cho nàng một lần nữa nếm vị hạnh phúc. Đã chín đêm liền nàng đấu trí cùng ly rượu. Đã chín đêm liền cùng một chu trình: nàng đắm đắm nhìn chiếc ly pha lê đọng đầy chất còn diễm lệ, chẳng dám động đến.

Nâng ly rượu lên ngang mặt, Gia Tú lắc nhẹ cho những làn rượu thi nhau vỗ chụp thành ly. Lượng can đảm dự trữ trong thân người không đủ để nàng nâng ly rượu uống cạn. Như có bàn tay ma ngăn không cho

thành ly chạm vào môi nàng. Những nỗi sợ vụn vặt văng tứ tung khắp lòng: lỡ nàng say, lỡ những ảo ảnh lại xuất hiện... Nàng vừa mê đắm, vừa kinh sợ kỷ ức của chính mình.

Gia Tú đặt ly rượu sang bên, gục đầu xuống bàn làm việc. Toàn thân nàng nhẹ bẫng, lả lướt trong một giai điệu sâu muộn.

- Tôi khâm phục lòng chung thủy của nàng, thưa Nữ Hoàng. Bao năm nay, nàng nghe bản hòa tấu buồn thảm này không dưới nghìn lần. – Giọng Duy Thức vang lên ở phía cánh cửa.

- Vì từng nốt nhạc được dành riêng cho ta. – Gia Tú khẽ ngẩng đầu, với tay lấy ly rượu lắc nhẹ để nhúm nước đổ trong ly sóng sánh.

Duy Thức không nói gì, nhếch mép cười rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa đối diện bàn làm việc của Gia Tú, quăng lên chiếc bàn khách một tờ báo.

- Trang nhất các báo lớn nhỏ, bản tin thời sự đặc biệt, các mạng thị phi, tất cả đều đăng tin Nữ Hoàng Gia Tú sẽ kết hôn cùng tôi, thế mà chú rể lại là kẻ sau cùng hay chuyện.

- Cha mẹ anh rất hoan hỉ và sốt sắng với việc tốt lành này, nên anh biết sớm hay muộn cũng đâu có quan trọng. – Gia Tú nửa trêu người, nửa đắc thắng.

- Nữ Hoàng, tuần trước nàng kể lể cho tôi nghe về tình cảm quá khứ, rồi hôm nay nàng tuyên bố muốn cưới tôi ư?

- Đây là cách tốt nhất để đảm bảo anh không phun sạch chuyện của ta ra trước công chúng. – Gia Tú tặng cho Duy Thức một ánh mắt thách thức cùng cái nhếch mép điệu dàng.

- Ra đây là kế hoạch B của nàng. – Duy Thức nhíu mày, vỗ mạnh vào trán ra điệu bộ “À, nhớ ra rồi!” – Vậy cưới nàng tôi được gì?

- Cưới được ta là cái lợi lớn nhất dành cho anh rồi. – Gia Tú đưa về phía Duy Thức một ánh nhìn đầy ẩn ý, nhấp nháy tia đánh ác.

Nhìn Gia Tú nốc cạn ly rượu, khóe môi Duy Thức nhếch nhẹ đầy thú vị. Vị Nữ Hoàng luôn đeo lên dung nhan những lớp lạnh lùng, xa cách, thật ra tâm tính chỉ nhỉnh hơn thiếu nữ một chút. Nàng, đơn độc trong những tình ranh tửn mẫn, lấy việc đùa ác với anh mua vui chốc lát, hòng chống chọi với cái buồn tẻ đến sẫm người vung vãi khắp cảm cung.

Sau khi thả ly rượu đã cạn không xuống sông soài trên bàn, Gia Tú gục đầu, lẩn trốn vào thế giới trầm mặc của riêng nàng. Kỷ ức tuần tự xếp hàng...

Ấu thơ của nàng là chuỗi ngày tháng vui buồn một mình, chơi đùa một mình. Một nàng công chúa nhỏ chẳng biết phải xin ai tình thương, mà nếu có xin, cũng không ai sẵn lòng cho. Rồi những ngày du học trời Tây, nàng tự vun đắp ình một thế giới khác, trái ngược nơi chốn nàng rời đi. Nàng có Bách, có những cuộc vui, có rượu. Thế rồi... Ngay khi vừa nhuốm chút thân quen với chốn êm như bông và ấm như khói ấy, nàng lại bị quăng ngược trở về tòa cung điện diêm lệ mà vô thần vô hồn, như một viên kim cương hảo hạng – luôn tỏa hào quang trong lạnh lẽo.

Mỗi ngày hít thở bầu khí cao sang, từng tế bào trong nàng bị ép chặt dưới muôn vạn áp lực và những xúc cảm tẻ nhạt. Nàng chán trần châu bảo ngọc, ghét uy quyền và trách nhiệm, ngám ngẩm chiếc vương miện trên đầu. Nàng hoảng hốt trong thế giới cung đình tôn quý mà thâm hiểm – cái thế giới nàng không cách gì điều khiển được, và phải khó khăn lắm mới níu giữ được những phần tự chủ của riêng mình.

Và nàng đã bầu víu vào Duy Thức, như đứa trẻ con lần đầu ra biển bám chặt cha mẹ. Nàng mu muội và bất lực, mong rằng nguồn năng lượng vĩ đại cùng tình cảm dạt dào Duy Thức dành cho chốn cung đình có thể truyền sang nàng, theo thời gian. Nhưng nàng thậm chí ghét anh, như chính cái nơi xa hoa nàng dần thân vào, như chính từng viên gạch nàng bước trên. Nàng chán ghét anh – con người luôn khiến nàng chột dạ bởi vẻ trí thức cao ngạo và lạnh lùng. Ghét, nhưng anh lại là bình oxy của nàng giữa bầu khí hoàng cung quánh đặc. Ghét, để nàng biết giữa điện vàng lạnh giá, cảm xúc trong nàng vẫn không chết. Cho dù đó là thứ cảm xúc tiêu cực nhất.

8. Chương 8: Rõng

Đôi mắt to tròn với đuôi mắt dài, sáng màu tinh anh. Hàng mi cong vút, chài mascara duyên dáng từng cọng. Mi mắt lấp lánh ánh nhũ kiêu sa. Làn môi cam ngọt lành, hờ hững mà nũng nịu. Chiếc đầm dài trắng muốt dài các, trước ngực đính những hạt ngọc đủ màu xanh đỏ tím vàng, hình vuông, tròn, ô-van, lớn như những viên sỏi...

Gia Tú xoay qua xoay lại trước gương, trầm trồ nhân dáng mình yêu kiều. Nàng cảm thấy hay hay lạ lạ, nhưng niềm hưng phấn được xúng xính trong chiếc đầm đẹp chỉ kéo dài phút chốc. Một cơn khó chịu dài và mạnh vô cớ dâng khắp tâm can nàng, dội từng đợt choang choang vào tim gan, khiến toàn thân bức bối, chao đảo, chỉ muốn nôn.

Duy Thức bước đến phía sau Gia Tú, âu yếm đeo vào cổ nàng một sợi dây chuyền lộng lẫy. Anh đặt tay lên vai nàng, vừa toan thốt một lời trầm trồ thì nàng đã nhanh chóng ném vào anh cái nhìn lạnh ngắt. Ánh mắt anh nhìn nàng chằm chọc mà thương xót, rồi anh ấn vào tay nàng một tờ báo. Trước khi nàng kịp rời mắt khỏi mẫu tin sốt dẻo trang nhất, anh đã rời phòng thay trang phục.

Quăng tờ báo vào góc phòng, đầu óc Gia Tú xoay chuyển theo đường xoắn ốc. Trái tim nàng như không đập, mà như lại đập rất gấp. Nàng tựa một con rối: nàng đi đứng được, tay chân nàng thẳng thớm là nhờ những sợi cáp trong suốt nối vào thân thể, và có một người vô hình đang di chuyển thanh gổ điều khiển lớn vồn dẫu đó trên đầu nàng.

Nghi lễ đính hôn bắt đầu. Gia Tú bước vào khán phòng trong tiếng nhạc rộn ràng, cao quý của dàn nhạc Hoàng gia, cùng hàng tràng, hàng tràng vỗ tay hoan hỉ. Duy Thức lồng vào tay nàng chiếc nhẫn đính hôn. Nàng nhận lời chúc mừng... Nàng ý thức được tất cả những điều xảy ra, nhưng chẳng may có chút hợp tác trong hành động. Nàng cứ lảng lảng lả lướt. Nàng không nói, không cười. Người ta đẩy thì nàng đi. Người ta nín thì nàng đứng. Nàng là một con rối.

Gia Tú vào thay một chiếc đầm khác. Khi dải khuy áo vừa được kéo hết, nàng liền nhào tới góc phòng, nhặt tờ báo lúc nãy lên, ngấu nghiến lại mẫu tin: “Ca sĩ ngôi sao Gin của nhóm nhạc Xtreme và nữ diễn viên Nhã Lan công khai quan hệ tình cảm.”

- Nhanh chóng triệu nhóm nhạc Xtreme đến biểu diễn trong tiệc mừng. – Gia Tú lệnh cho nữ quan hầu cận, tâm trí bỗng nhiên mạch lạc.

Nàng vừa dứt lời, bên tai bỗng thấp thoáng một giai điệu ngọt dịu như làn gió xuân đang đong đưa trên những cụm hoa đào. Giai điệu bản tình ca nổi tiếng của ban nhạc Xtreme. Nàng nhú mày, túm nhẹ chiếc váy phồng xòe, bước nhanh đến bên cửa. Qua khe cửa nhỏ, nàng nhìn thấy Bách đang ôm mic đứng giữa sân khấu, phiêu lãng vào những lời ca đẹp dễ mê hồn. Lồng ngực nàng cứng đờ, nửa như co thắt lại, nửa như phồng căng ra.

- Thưa Nữ Hoàng, ngài Duy Thức đã ời nhóm nhạc Xtreme đến trình diễn. – Người nữ quan thăm thì từ sau lưng nàng.

- Duy Thức! Anh ta tính nhanh hơn thần. – Gia Tú liếc nhanh sang phía Duy Thức đang đứng gần sân khấu. Nàng chạm phải cái nhìn giá lạnh đầy thích thú của anh đang cắm vào mình.

Gia Tú khiêu vũ cùng Duy Thức trên nền một bài hát lãng mạn của nhóm Xtreme. Tay nàng tình tứ đặt lên vai anh, âu yếm nhìn sâu vào mắt anh và miệng luôn túc trực nụ cười ngọt ngào. Nàng hết một cô dâu đang bông bênh trong hạnh phúc hoàn hảo. Nàng diễn tròn vai bao nhiêu, Duy Thức cũng xuất sắc bấy nhiêu. Cách anh nhẹ nhàng dìu nàng, cách anh nâng niu vuốt cọng tóc mai vô tình rớt xuống trán nàng, cách anh ôm eo nàng xoay trong điệu van. Khi hai người di chuyển đến trước sân khấu, đối diện Bách và nhóm Xtreme, Duy Thức khẽ cúi xuống thì thầm vào tai nàng, khuôn miệng vẫn mang hình dáng nụ cười của một chú rể mãn nguyện:

- Nếu không là Nữ Hoàng, chắc chắn nàng sẽ trở thành một diễn viên đoạt tượng vàng diễn xuất.

- Còn anh có thể thành thám tử đại tài. Người yêu cũ của ta là Gin anh cũng có thể lần ra.

- Lần theo dấu một dân đen mới khó, lần theo dấu một Nữ Hoàng rất dễ.

Duy Thức đột nhiên xoay mạnh 180 độ, khiến cái nhìn của Gia Tú hướng thẳng về phía sân khấu. Qua vai anh, nàng bắt gặp ánh mắt Bách. Một ánh mắt hun hút không thấy đáy. Một ánh mắt rỗng.

Buổi tiệc mừng cũng đến màn kết. Gia Tú và Duy Thức ngồi nhận lời chúc phúc của quan lại quý tộc. Tay hai người đan vào nhau, rất ra dáng một đôi tình nhân toại nguyện. Theo cha mẹ mình, Bách tiến đến trước ngai vàng:

- Thưa Nữ Hoàng và Quý Ngài, thần xin được chúc mừng lễ đính hôn bằng một sáng tác của mình.

Gia Tú linh tính có chuyện chẳng lành, nhưng Bách đã nói to để cả khán phòng nghe thấy, cốt ép nàng nhận lời thỉnh cầu. Ôm cây đàn guitar ra giữa khán phòng, anh vừa gảy vừa cất giọng ấm áp:

“Ba ba ba ba ba...”

Ngày em đến ôi tôi như ngày đại là một ngày tôi biết là...

Chàng đom đóm bao đêm luôn sáng tỏ, chỉ để được mong kiếm ra...

Nàng đom đóm đang bay, bay bay lượn quanh nàng thử thách trái tim người.

Tôi thần thờ một cảm giác mơ hồ... Tôi đang yêu, phải không?

Ngày yêu đến cho tôi bao rồi bởi, là một ngày tôi nhớ người.

Và yêu sẽ ăn sâu trong tâm hồn để một thời tôi nhớ em.

Và cứ thế yêu cứ lớn dần lên để trọn kiếp không quên được.

Tôi cứ tìm em như kiếm cầu vòng ở giữa đêm...”

Từ ngày đầu tiên bên Bách, Gia Tú đã sống trong tiếng hát của anh. Anh hát, đón những tia nắng non đầu ngày cho nàng. Anh hát, ru nàng ngủ những đêm phẳng lặng và cô đơn. Anh hát, cho giọt cà phê nán trên đầu lưỡi nàng thêm thơm. Anh hát, cho hơi rượu vương trên môi nàng thêm nồng. Từng ca từ, từng nốt nhạc của anh được nàng đan móc vào đáy lòng. Nhưng bài hát này, nàng chưa từng nghe qua. Cái giai điệu “ba ba ba ba ba...” vô cớ khiến nàng nôn nao, cả trái tim và khối óc ngập trong quen quen lạ lạ.

Bách vẫn hát. Ánh mắt xa lạ và thần thờ rảo bước trong những hình ảnh xưa.

“Ba ba ba ba ba...”

Ngày em đến trong bao cơn mơ mộng là một ngày tôi ước vọng.

Trong đêm tối bỗng sao như lay động, rồi chợt bừng trong mắt tôi

Vàng, cam, đỏ pha thêm sắc lục, lam cùng màu tím pha sắc chàm

Tôi cứ ngỡ như tìm thấy em rồi... Tôi đang mơ, phải không?

Ngày yêu đến cho tôi bao rồi bởi là một ngày tôi nhớ người.

Và yêu sẽ ăn sâu trong tâm hồn để một thời tôi nhớ em.

Và cứ thế yêu như một quả bom, nó đã khiến tôi tan tành.

Tôi cứ tìm em như kiếm cầu vòng ở giữa đêm...”

Đột nhiên Bách gằn giọng hát. Những ngón đàn hóa mạnh và gấp. Tiếng đàn êm ái như con sóng lăn êm trên mặt hồ bỗng chốc biến thành băng đá cứng rắn. Ánh mắt anh cắm cúi vào một điểm vô định trong không gian, nhưng thân người Gia Tú đau buốt như có ngàn mũi kim châm. Như ánh mắt sắc đầy ánh căm giận của Bách đang xuyên qua thân thể nàng. Và điều cuối cùng nàng nhớ được về lễ đính hôn của chính mình là cảm giác rờn rợn của hai dòng nước mắt trượt nhanh qua gò má.

Bách vẫn đang hát. Ánh mắt sắc buốt xoáy thẳng vào Gia Tú. Khóe môi anh di chuyển theo những hình thái cay độc.

”Lắng nghe tiếng mưa rơi từng đêm nhớ thương người

Lắng nghe trái tim mình đang hát tình khúc đêm
Và có lẽ tôi quá ngây dại vì ngôi đây với u hoài
Tôi sẽ đứng dậy để được thấy...
Ngày sẽ đến, ai hạnh phúc? Ai thì có liên quan gì?
Tôi chẳng cần mong tìm thấy cầu vồng ở trong đêm nữa đâu
Ngày sẽ đến! Em cũng đến! Em sẽ ở bên tôi trọn đời.
Tôi sẽ tìm em trong chiếc cầu vồng của chính tôi.
“Ba ba ba ba ba...”

9. Chương 9: Cáo

Ban mai trời tinh khôi khắp chiếc ban công lớn trông xuống hoa viên chính của hoàng cung. Gia Tú và Duy Thức ngồi ăn sáng giữa hương thơm của muôn vàn loài hoa, giữa tấu khúc thanh khiết rót ra từ chiếc máy hát. Nhưng khí chất tao nhã của khung cảnh trước mắt, cùng sự bình yên tuyệt đối trong từng hạt khí lại khiến lòng nàng khấp khiêng. Nàng không quen chia sẻ sự bình lặng cùng Duy Thức

- Anh đã từng yêu chưa? – Gia Tú nhìn thẳng vào Duy Thức, tay hồ hững khẩy khẩy chiếc nĩa vào đĩa mì ống.

- Tôi được yêu.

- Như thế nào? – Giọng Gia Tú cất cao trong ngạc nhiên, mắt lấp lánh ánh tò mò.

Duy Thức chăm chú cắt miếng thịt bò, không trả lời, cũng chẳng ngẩng mặt lên nhìn Gia Tú. Thừa biết anh không muốn tiếp tục đồng dài, nhưng nàng vẫn bướng bỉnh:

- Vì sao anh muốn cưới ta?

- Với người có điều kiện như tôi, nàng là đối tượng lý tưởng nhất.

- Tình yêu là chuyện mù mờ, hôn nhân là chuyện rõ ràng.

- Từ ngày mai tôi sẽ không cùng ăn sáng với nàng nữa. – Duy Thức chán chường buông dao nĩa xuống.

- Anh yên tâm, ta cũng khó nuốt lắm khi ngồi đối diện anh. Cùng nhau chịu đựng mà. – Gia Tú khẽ nghiêng đầu, thích thú trước hành động cáu kỉnh của Duy Thức.

- Ăn để sống. Đối diện ai thì tôi vẫn nuốt được. Nhưng tôi không thích chào hỏi buổi sáng bằng những đức kết tình yêu sến và thừa thãi. Những người như chúng ta nên dành đầu óc và thời gian lo nghĩ chuyện khác thì hơn.

Chẳng đếm xỉa đến thần sắc của Gia Tú, Duy Thức nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm, rồi đứng dậy rời đi.

Cả ngày hôm ấy, cứ một thời khắc nào không phải xử lý công việc là tâm trí Duy Thức lại xoắn lấy câu hỏi: tình yêu, tại sao con người cứ thích xếp đặt cuộc sống của mình xoay quanh nó?

Duy Thức không tin tưởng vào quyền năng hay phép màu nhiệm của tình yêu. Tình yêu khóa chặt trí khôn. Sự sùng bái thái quá dành cho tình yêu dễ khiến con người thành ngu muội, thành thằng hề giữa đời. Mọi lý lẽ ca ngợi, thần thánh hóa tình yêu luôn chỉ làm anh cười khẩy. Lời nói dù lảng mướt, bổng bay và chặt đến đâu cũng không thể thuyết phục bằng chuyện thật. Anh biết trên đời có ít nhất hai người sống bên nhau, đối với nhau rất tốt dù chẳng được cột lại bởi tình yêu: cha mẹ anh.

Những ngày tuổi trẻ, cha mẹ anh mỗi người đều có riêng một tình yêu nồng cháy, nhưng đến cuối cùng họ vẫn cưới nhau vì môn đăng hộ đối. Họ âu yếm khoác tay nhau trong các bữa tiệc, cùng du lịch, cùng tiến

lên các nấc thang xã hội. Họ khấp chặt vào, bổ sung hoàn hảo cho nhau như biểu tượng âm dương trong ngũ hành. Chỉ có thể vì họ đã cùng nhau đứng tên cho quá nhiều thứ, nắm giữ các bí mật chẳng chịt của nhau, nên hai con người chẳng bắt đầu bằng yêu đương ấy mới gắn kết lâu dài đến vậy. Nếu một mối quan hệ nảy mầm trên tình yêu và chỉ hút tình yêu làm dinh dưỡng sống, đến một ngày quỹ tình cảm cạn kiệt, thì còn gì?

Tình yêu chỉ là viên ngọc quý khi người ta son trẻ, khi trái tim còn nghiệm những nhung nhớ, bồi hồi, khắc khoải, ngóng đợi, vân vân và vân vân. Thời gian trôi qua, tình yêu sẽ tự động...

“Rầm!” – Duy Thức đứng bật dậy, tay dầm mạnh xuống bàn làm việc, cấu tiết với chính mình vì đã vứt quá nhiều thời gian của ngày hôm nay vào chuyện truy tìm triết lý tình yêu vô bổ.

- Chuyện gì khiến anh tức giận đập bàn đập ghế như vậy? – Gia Tú đã ở trong phòng làm việc của anh từ lúc nào, đang dựa mình thoải mái trên chiếc ghế nhưng giữa phòng.

- Nàng đến đây vì việc gì?

- Mời anh đi ăn tối. Ta đang bắt đầu làm thân với chồng tương lai của mình. Ta không muốn trong vài năm nữa, lúc nào hai chúng ta cũng cấm cản. Dù không có tình cảm, cũng nên sống bên nhau trong êm ái. – Gia Tú vừa nói, vừa thích thú búng búng những cánh đỏ chót của đám hoa hồng trong chiếc bình lớn đặt cạnh bàn tiếp khách.

Gia Tú bày tỏ thiện chí bằng cách không nói tiếng nào từ món khai vị đến món cuối cùng. Bữa tối diễn ra suôn sẻ. Nhưng tính kiên trì của nàng chỉ kéo dài được đến khi món tráng miệng dọn ra.

- Chia tay thì dễ, ly hôn mới khó. Chia tay có khi không cần đến một lời nói hay một cái gạt đầu. Nhưng ly hôn với Nữ Hoàng thì lắm sự nhiều khê, phải...

- Nếu nàng hối hận vì đã chủ động hôn nhân này, nên lên tiếng từ hôn. Tôi sẽ không làm mất mặt Nữ Hoàng với vai chú rể bỏ chạy. – Duy Thức từ tốn cắt lời Gia Tú – Những hệ lụy sau đó, tôi không gánh vác nổi.

- Anh chịu được chuyện dù mình tài giỏi, đóng góp to lớn đến đâu, vẫn luôn đi sau ta ba bước? Ai cũng chỉ gọi anh là...

- Phu quân Nữ Hoàng – Duy Thức điềm nhiên kết thúc câu nói của Gia Tú.

- Còn việc con không mang họ anh?

- Con gái sau này gả đi, cháu ngoại cũng mang họ người khác. Còn con trai, biết đâu lại đồng tính.

- Anh có...

- Tương lai êm ái của chúng ta thật sự là một mục tiêu khó khăn. – Duy Thức gắt – Đôi lúc tôi tự hỏi cô gái đáng yêu ngày xưa đã bắt mất hồn của Bách nay đâu rồi? Hay Bách chưa từng được biết đến con người khó chiều, khó chịu của nàng? Nếu anh ta biết...

Duy Thức lững lờ câu nói, ánh mắt chuyển nhanh từ bực mình sang đắc thắng. Anh thỏa mãn nhìn Gia Tú im bật, mặt có nét tím lại. Chủ đề “Bách” là chiếc chìa khóa vàng cho anh lật ngược lại tình thế trong những đôi co với nàng. “Bách” như một công tắc điều khiển đầy quyền năng, mà cứ nghe đến là tâm trạng nàng lập tức biến màu héo hon.

Không khí trong căn phòng trĩu xuống. Bữa tiệc tiếp tục trong tĩnh lặng tuyệt đối.

10. Chương 10: Đám

- Anh còn yêu em không?

- ...

- Anh còn yêu em không?

- ...

- Anh còn yêu em không?

- ...

“Tút tut tut tut tut...” – Gia Tú đập máy từ lâu, nhưng Bách vẫn áp chiếc điện thoại vào tai, mong những lời nàng cứ dập dình mãi trên màng nhĩ mình.

- Anh yêu, sao lại ngồi thừ ra đấy? – Nhã Lan bỗng vòng tay ôm choàng quanh vai anh từ phía sau.

- Anh đang cố nhập vào tâm trạng nhân vật.

- Hì, anh đừng có đeo cái vẻ mặt nghiêm trọng ấy nữa. Đám thợ săn ảnh đang lén lút quanh đây, chúng ta cần những tấm hình tình tứ để lẳng xê cho phim.

- Chụt! – Bách quay sang hôn vào má Nhã Lan một cái – Em muốn thế, đúng không?

Nhã Lan vờ như ngượng ngùng, buông Bách ra và ngúng nguẩy đi tìm nhân viên trang điểm. Nhìn dáng cô duyên dáng và yếu điệu như một cánh hoa đang lướt bay trong gió, lòng anh bỗng thườn thượt... Nếu là Gia Tú, khi anh hôn má phải, nàng sẽ đưa má trái ra cho anh hôn tiếp, hôn xong má trái thì nàng sẽ đưa trán ra, cứ thế cho đến khi nàng chán được hôn thì thôi. Nếu là Gia Tú...

Cách tốt nhất để quên một cô gái là yêu một cô gái khác – Đồn mạt thật, lại nhiều phần thất bại, nhưng Bách vẫn tìm đến Nhã Lan để quên Gia Tú vì biết đâu nhờ may mắn anh thuộc một phần ngoại lệ. Mà nếu anh không may mắn được tình yêu, thì vẫn được những cái khác. Anh là ca sĩ ngôi sao, Nhã Lan là đại minh tinh: một cặp trong mơ. Yêu Nhã Lan là chiêu vô cùng hiệu quả giúp tăng độ phủ sóng mặt báo của cả hai. Yêu Nhã Lan đem đến nhiều hợp đồng quảng cáo, đóng phim béo bở. Yêu Nhã Lan là một âm mưu.

Cái đêm Gia Tú đột ngột xuất hiện trong nhà mình, Bách đã có được đáp án cho bốn năm ngóng đợi: nàng chưa từng dứt yêu anh. Nhưng cái tình thế lập cập ấy và những thay đổi của nàng, của anh, khiến hai người tự dưng lại diễn một vở tuồng chia tay rất chói. Nhưng nếu không chia tay, thì phải làm sao?

Bách tưởng đã có thể dứt khoát nhấc Gia Tú ra khỏi cuộc sống mình, đơn giản và gọn gàng như bứt một mảnh ghép ra khỏi khối xếp hình. Nhưng khi cha mẹ anh nhận được thiệp mời dự lễ đính hôn của nàng, anh đã không chịu đựng nổi. Anh lập tức công khai yêu Nhã Lan, đi trước nàng một bước. Và rồi... Khi nhìn nàng tình tứ khiêu vũ với hôn phu trước mặt mình, anh đã hát gọi nàng nhớ về chuyện năm xưa. Anh nhìn thấu nàng như ghé mắt trông qua một giọt nước: trái tim nàng cao ngạo mà mềm nhũn. Chỉ cần anh đâm nàng bằng cả yêu thương và oán hận, nàng sẽ khắc khoải về anh cả đời.

Đúng như Bách tiên liệu: Gia Tú không chịu đựng nổi. Sau lễ đính hôn, cứ vài ngày nàng lại gọi cho anh chỉ để hỏi mãi một câu “Anh còn yêu em không?”. Cái phần khát khao yêu thương trong nàng vẫn vẹn nguyên như xưa. Nàng là hoa, tình yêu của anh là đất. Hoa được bung xòe rực rỡ chính nhờ dinh dưỡng của đất. Cuộc sống ngọt ngào chốn cung vàng điện ngọc đã rút dần rút mòn nhựa sống khỏi nàng. Và một đóa hoa khát sống như Gia Tú sẽ biết tự lần đến nguồn năng lượng.

Không như Bách tiên liệu: anh cũng không chịu đựng nổi. Sau mỗi lần nghe giọng nàng, anh lại dờ dẩn. Những lúc nhìn Nhã Lan, anh chỉ muốn cất gương mặt Gia Tú từ những tấm hình trên báo ra mà dán lên cô ấy. Những điều Nhã Lan làm, anh luôn thầm so sánh với Gia Tú. Anh đã một tay đâm nàng, một tay bóp cổ chính mình.

11. Chương 11: Mơ?

Cánh cửa vừa hé, khe hở chỉ đủ rộng ột vệt sáng yếu ớt đổ vào phòng từ ánh đèn ngoài hành lang. Một giọng nói mềm và lạnh tựa dải nhung vang lên từ giữa căn phòng tối. Giọng nói đan đầy những âm hưởng quyền uy:

- Đừng bật đèn và nhanh khép cửa lại! – Giọng nói ngưng vài giây như chờ người đang đứng chết trân ở cửa trấn tĩnh lại, rồi tiếp – Đừng sợ, ta không phải ăn trộm hay fan cuồng. Cũng đừng la toáng lên. Ta đủ quyền lực để bóp chết sự nghiệp của cô, nếu cô cho ai biết sự hiện diện của ta ở đây hôm nay. Đây là nhà cô nên dù tối cô vẫn có thể lần đến sô-pha chứ?

Cánh cửa khép lại nhẹ nhàng. Có tiếng bước chân dò dẫm tiến đến bộ bàn ghế đặt giữa phòng khách. Rồi đôi chân ấy dừng lại bên một chiếc ghế, yên như phỗng. Một lúc sau, giọng nói lại cất lên:

- Hãy nghe rõ, ta sẽ không lặp lại.

- ...

- Có ba điều quan trọng về Bách mà cô phải nhớ. Một, ước mơ lớn nhất của anh ấy là trở thành nghệ sĩ toàn năng có thể hát, chơi nhạc cụ và sáng tác. Hai, chỉ khi có cà phê thì Bách mới đúng thật là Bách, âm nhạc của anh mới có hồn. Anh ấy uống cà phê bằng cốc lớn, thêm chút đường cho dịu vị đắng. Ba, khi Bách trầm ngâm như thể bị tách biệt khỏi mọi thứ xung quanh là cảm hứng đang đến. Những lúc ấy, không được đánh động.

- ...

- Bách của hiện tại không giống với những điều ta nói, nhưng ta tin một lúc nào đấy Bách sẽ trở về. Thay ta dễ dàng cũng được, nặng tay cũng được, khiến anh ấy quay lại ước mơ, với khí chất năm xưa, thôi làm con rối ấy ông bầu. Thậm chí nếu cô trở thành nguồn cảm hứng sáng tác của anh ấy, ta cũng sẽ nén hờn mà cho qua.

- ...

- Dường như cô vẫn chưa hết hoảng hốt hay sao mà không trả lời ta? Nhớ, không ai được biết về buổi tối hôm nay. – Giọng nói sắc cạnh bỗng ngập ngừng. – Thay ta yêu anh ấy!

Vài giây sau, cánh cửa ra vào sập lại. Chỉ còn cái suy nghĩ “có phải tôi vừa trở về từ một giấc mơ?” đơn độc trôi dạt bồng bềnh khắp căn phòng tối đen. Những phân tử thời gian lừa nhau đi. Cái suy nghĩ “có phải tôi vừa trở về từ một giấc mơ?” cứ đơn độc lững lờ qua lại khắp căn phòng tối đen.

Cửa ra vào bỗng mở toanh lần nữa, và đèn bật sáng.

- Anh xin lỗi. Anh chưa kịp tìm điện thoại cho em thì đã lăn ra sô-pha ngủ, chắc do mấy ngày nay nhiều việc căng thẳng quá.

- Anh ngủ ngồi à? – Nhã Lan nhìn chiếc ghế sô-pha bé xíu chẳng đủ ột thân người nằm giãn ra trên ấy, rồi lia ánh mắt lên mặt Bách, nhíu mày đầy ngỡ ngàng.

- Ủ. Showbiz đã dạy cho anh thói quen ấy. Showbiz có tập cho em thói quen xấu nào không? – Bách đang đánh trống lảng, hướng cuộc nói chuyện sang một chủ đề vô duyên.

- Hummm... Biết thế em nhờ quản lý về lấy điện thoại cho nhanh, chẳng phải phiền anh. Bla bla bla...

Bách không để tâm đến những lời tiếp theo của Nhã Lan. Anh chỉ muốn biết có phải mình vừa trở về từ một giấc mơ?

12. Chương 12: Đoảng

Ngay từ vai diễn đầu tiên, Nhã Lan đã chết dí với mác “bình hoa di động”. Nhưng dù diễn tồi, cô vẫn có não và não cô cho biết Bách còn diễn tồi hơn cô.

“Ngủ ngồi! Showbiz dạy!” – Nhã Lan vừa cảm bó hòng nhưng to đùng được một fan hâm mộ nào đó gửi đến vài chiếc lọ pha lê, vừa cười khẩy. Bách đã cố giấu những giọt nước mắt, cô chỉ cần liếc sơ là biết ngay. Tuy cô diễn cứng, chứ luôn nghiền ngẫm kỹ và học thuộc kịch bản. Khi một nam nhân vật muốn che đậy những giọt nước mắt yếu đuối, điều cơ bản và đầu tiên anh ta sẽ làm là quay đầu sang một hướng khác và chớp mắt liên hồi để ngăn dòng lệ rỏ xuống.

- Anh đã tìm mọi góc ngách rồi mà chẳng thấy cái di động đâu cả! – Tiếng Bách vọng từ phòng khách.

- Không cần tìm nữa đâu. Nếu là của em thì sẽ tự về với em.

Tiếng chuông điện thoại ngân ra từ trong túi xách khiến tim Nhã Lan thót lại. Cô hấp tấp chạy ra phòng khách, lục tung chiếc túi của mình đang nằm trên sô-pha và mỉm cười mãn nguyện khi tìm được cái điện thoại: “Alô, Nhã Lan nghe.”

Vừa trả lời điện thoại, Nhã Lan vừa nhìn Bách, khẽ le lưỡi rụt cổ, ngụ ý “Em xin lỗi. Em đoảng quá, điện thoại trong túi mà cứ đi tìm mãi.” Nhưng Bách chỉ nhìn cô một cái vô hồn, tâm trí anh chẳng còn chỗ cho sự khiển trách hay nghi ngờ. Anh đang bận rộn với muôn vạn cảm xúc khác. Anh thấy thân ngồi xuống đồng gối bông chen chúc trên ghế, miệng lẩm nhẩm một giai điệu lạ.

Nhìn Bách, Nhã Lan thở phào, lòng thầm nguyện rửa gã phóng viên đã canh giờ gọi điện sao mà linh thiêng quá.

13. Chương 13: Đêm

Chiếc xe chạy êm ru trên con đường dọc bờ biển. Không gian đêm đen một màu mượt mà, thần bí. Duy Thức cầm lái, Gia Tú ngồi bên cạnh, khuỷu tay nàng tựa lên thành cửa xe, bàn tay nửa vuốt, nửa túm mái tóc dài nâu óng.

- Tôi có thể xin nàng ban ột tước hiệu?
- Tước hiệu nào anh có thể thỏa mãn lòng tham quyền lực của anh?
- Vị hôn phu tận tụy nhất Quốc gia.

Gia Tú không bỏ sót cái nhếch mép rất nhanh, rất hiếm của Duy Thức – “vị hôn phu tận tụy nhất Quốc gia” – con cáo già trí thức này rõ ràng đang vờ bốn cột với bản thân cốt để khoét sâu thêm vết lở loét trong lòng nàng. Nàng quay mặt nhìn ra không gian đen đặc đang chạy vù vù bên ngoài, đùa chơi với những suy nghĩ: cuộc nói chuyện mới rồi cùng Nhã Lan, mối quan hệ của Bách và Nhã Lan, tình yêu của nàng và Bách, sợi dây nối nàng với Duy Thức...

Khi hai con người được cột lại bởi trách nhiệm, quyền lợi, danh giá và hằng hà những thứ khác mà không phải tình yêu, họ có thể bạo dạn hỏi xin nhau những điều vô lý, như việc nhờ hôn phu đưa đến gặp bạn gái của người mình yêu. – Gia Tú vừa nghĩ vừa cười mĩa mai với hình ảnh chính mình đang phản chiếu qua cửa xe.

- Liệu cô diễn viên “bông hoa nhựt” ấy có thể chăm sóc tốt cho Bách? – Gia Tú nửa hỏi Duy Thức, nửa hỏi vu vơ những hạt bụi lửng lơ trong không khí.
- Không. Sẽ không ai đủ tốt với Bách bằng nàng. – Duy Thức quay sang, bắt gặp cái chuyển rất nhanh từ mơ màng sang u ám trong mắt Gia Tú sau những lời của mình. Anh cười nhẹ - Chẳng phải đây là điều nàng nghĩ sao?

Duy Thức luôn đọc thông suốt những người xung quanh như đọc một cuốn sách giáo khoa vỡ lòng. Điều ấy khiến Gia Tú vừa khó chịu, vừa e sợ. Nhưng đôi lúc, nàng lại thoải mái khi suy nghĩ và cảm nhận thật thà của bản thân dễ dàng bị bóc trần. Nàng không còn phải diễn, được sống là mình, được nhất quán từ trong ra ngoài. Như lúc này.

Ai có thể yêu Bách tốt bằng nàng? Không ai cả. Nàng chia sẻ những bí mật quý báu về Bách với Nhã Lan để tìm sự yên tâm cho chính mình, để chắc chắn sẽ có một người chăm sóc Bách chu đáo, như nàng đã từng. Còn trong từng thớ thịt, trong từng giọt máu, nàng tin tưởng, nàng quả quyết rằng chỉ có nàng tốt nhất, phù hợp nhất, tận tụy nhất với Bách.

Ai có thể thay nàng ngồi trên ngai vàng để đôi chân nàng được tự do chạy về bên Bách? Không ai cả.

Gia Tú với tay vặn to chiếc loa trong xe, mượn âm nhạc để mình thiếp đi.

14. Chương 14: Sáng

Một tia nắng đâm vào mắt Gia Tú, lay nàng dậy. Hàng mi vừa thoáng hé, nàng liền nhanh chóng lấy tay bịt lại ngang mắt. Nàng dễ bị choáng khi ánh sáng chiếu trực tiếp vào mắt, nên thậm chí ghét việc bị đánh thức bởi Mặt trời. Nàng nhắm nghiền mắt, ngồi yên vài phút chờ cơn khó chịu lắng xuống. Nếu là Bách, anh sẽ tìm cách không cho nắng sớm chạm vào mắt nàng. Nếu là Bách...

Không phải là Bách, nàng đang ở cạnh Duy Thức nên sẽ chẳng có những chăm sóc tận tình. Duy Thức từ từ đưa nàng đến nhà Nhã Lan, rồi ra biển giải khuây chỉ vì anh ta, bộ dạng thất tình của nàng rất thú vị mà thôi. Chỉ có Bách... Nàng lại bắt đầu ngày mới bằng một cách vừa ngọt vừa đắng: nhớ Bách.

- Căn nhà này có ma đấy! – Tiếng Duy Thức đầy sáng khoái.

Gia Tú từ từ hé mắt, nhận ra mình đang ở trước một căn nhà cổ đổ nát, trên một trong những con đường có tuổi nhất thành phố. Đêm qua, trong lúc nàng mải miết đuổi theo những cơn mê không dứt về Bách, về ngày xưa, Duy Thức đã lái xe từ biển trở về lại thành phố.

- Ta không ngạc nhiên nếu anh đánh bạn với ma. – Gia Tú chầm chọc trong thoáng cái kinh.

- Đây là nơi Gia Tĩnh thường lui tới. – Duy Thức đứng khoanh tay trước ngực, hơi tựa người vào thân trước xe, ánh mắt len lõi sâu vào từng góc ngách căn nhà.

- Anh trai ta... - Gia Tú tự nhiên chẳng biết nên nói gì. Đã lâu không ai nhắc đến anh nàng, vị vua tài ba vẫn số. Nàng băng quơ nhìn căn nhà mấy giây, chờ những suy nghĩ của mình gọn gàng trở lại – Vì sao anh trai ta lại đến đây?

- Khoảng hơn trăm năm trước, căn nhà này biểu tượng cho sự phồn vinh của một thương buôn. Thời ấy, hoàng gia còn phải nhường ông ta mấy phần. Đời ông ta rất giàu, đời con giàu, đời cháu trung lưu, cứ thế lụn bại dần, đến cuối cùng phải bán căn nhà đi. Người ta đồn đại rằng linh hồn ông chủ cũ còn lẩn khuất mãi, nên chủ mới không ai được yên thân, gặp họa triền miên bỏ đi hết, khiến căn nhà hoang phế.

- Có ma thật không?

- Gia Tĩnh không quan tâm. Anh nàng đến đây để tự nhắc nhở mình. Một người nắm quyền lực trong tay, nếu cứ để tâm tính và đầu óc lẩn quẩn trong những chuyện con con, chẳng mấy chốc một đế chế phồn thịnh cũng thành nát rữa. Như căn nhà này.

Gia Tú hiểu Duy Thức ám chỉ điều gì. Nàng quan sát căn nhà một lượt. Tường gạch vỡ vụn. Cửa gỗ mục nát. Những họa tiết trang trí trên cột, trên tường bong tróc gần hết, chẳng còn rõ ràng một hình thù nào. Nhà không có nóc, ánh nắng tự do soi rọi những nhánh cây dại trời ra từ muôn phía trên nền nhà. Nàng cố tưởng tượng... Hơn trăm năm trước, nơi đây quyền quý như thế nào? Ngày ngày, người người quần áo lượt ra ra, vào vào như thế nào? Hơn bốn năm trước, anh trai nàng đã đắm chiều trước căn nhà này như thế?

15. Chương 15: Dứt

Ngồi trên sô-pha, Bách bấm số gọi cho Gia Tú, rồi đặt chiếc điện thoại xuống trước mặt mình. Anh ôm lấy guitar, cất giọng ảm áp:

"Hứa với anh, em sẽ không khóc trong giấc mơ một mình.

Nước mắt em, anh sẽ chẳng có thể hong khô được đâu.

Hứa với anh, em sẽ không đón đau dù chỉ trong mộng.

Em biết không, anh sẽ luôn mãi mãi dõi theo nhìn em.

Hát ru từng đêm, i em khép chặt.

Giấc mơ của anh, hãy ngủ ngoan, em nhé!

...

Anh sẽ luôn dõi theo con đường em đi, dấu những ngón tay không chạm...

Anh sẽ luôn khẽ hôn vào làn môi em, dù biết em không nhận ra...

Xin đừng mang bóng anh vào trong cơn mơ,

Giấc mơ mãi không là thật...

Cho anh lặng đứng bên cuộc đời em thôi,

Để canh gác cho những giấc mơ...

...

Anh sẽ luôn dõi theo con đường em đi, dấu những ngón tay không chạm...

Anh sẽ luôn khẽ hôn vào làn môi em, dù biết em không nhận ra..."

Bài hát chấm dứt. Bách nhẹ nhàng áp điện thoại vào tai. Bên kia ngắt không một âm thanh, không cả tiếng thở, nhưng anh lại cảm nhận được Gia Tú đang cười. Nàng đang áp điện thoại vào tai và mỉm cười. Anh khẽ khàng đặt điện thoại trở xuống bàn, cố gắng không gây ra tiếng động, rồi đứng dậy. Anh không muốn dập máy khi nàng vẫn đang mỉm cười ở đầu dây bên kia. Anh muốn nàng được tiếp tục mỉm cười. Bài hát mới của anh sẽ làm nàng được tiếp tục mỉm cười. Bài hát mới của anh sẽ làm nàng mỉm cười trong rất lâu sau – anh tin như thế. Nhưng anh phải tách mình khỏi chiếc điện thoại, khỏi cái cảm dỗ đang gào thét trong lòng “Cầm điện thoại lên và bắt chuyện với cô ấy.”

Bách nhốt mình trong phòng tắm, đứng chôn thân dưới làn nước lạnh buốt bắn mạnh ra từ vòi sen. Anh đang cố gỡ bản thân ra khỏi lưới ảnh hưởng ma mị của Gia Tú. Chờ anh phía trước là những ngày tươi đẹp, là những nấc thang cuộc sống khác để leo lên. Vì nàng và vì chính mình, anh phải quyết tâm dứt bản thân khỏi nàng, khỏi những suy tưởng vô vọng về nàng. Cũng chẳng còn lâu nữa. Chỉ cần chờ cho đến khi chiếc điện thoại hết pin và tự tắt, rồi anh sẽ phá hủy nó, cắt đứt mọi nguồn liên lạc với nàng.

Ở phía bên kia cuộc gọi, Gia Tú đứng sững bên bàn làm việc, hai tay bấu cứng vào cạnh bàn, ánh mắt co quắp bám vào chiếc di động nằm trên đấy. Môi nàng mấp máy: “Xin đừng mang bóng anh vào trong cơn mơ... Giấc mơ mãi không là thật...” Chưa kịp nghe hết bài hát, nàng đã buông điện thoại xuống bàn, rồi đứng bất động nhìn nó. Giọng hát của Bách. Giai điệu của Bách.

Gia Tú không dám nghe hết bài hát. Nàng sợ khi nó chấm dứt, mình sẽ không biết nói gì với Bách. Nàng cũng sợ phải nghe anh nói gì đó với mình. Nàng đã lao vào một cuộc sống mới. Nàng chẳng thể mãi hao tâm phí sức cho quá khứ, cho những tưởng tượng không đầu không đuôi về anh.

Bỗng Gia Tú nhen nhóm nghi hoặc: chỉ chưa đầy một tuần sau cuộc nói chuyện của nàng với Nhã Lan, Bách đã cho nàng nghe sáng tác mới toanh. Phải chăng Nhã Lan đã tâu báo tất cả chuyện xảy ra đêm hôm ấy? Nếu yêu anh, Nhã Lan sẽ không làm thế. Hay chuyện của anh và Nhã Lan chẳng qua là một màn kịch chiều lòng công chúng? Hay... hôm ấy, căn phòng tối đen và người đối diện nàng suốt buổi không thốt ra lời nào. Đó biết đâu lại là Bách?

Gia Tú toan cầm chiếc điện thoại áp vào tai, nhưng nàng đã kịp rút lại. Dù lý do Bách muốn hát cho nàng nghe là gì, cũng đâu còn quan trọng. Nàng nên cười vì anh đã lại sáng tác. Từ nay, nàng đã có thể nhẹ nhõm và toàn vẹn ngồi trên ngai vàng – Con đường này nàng không chọn, nhưng nàng đã chấp nhận đi thì phải hoàn thành thật xuất sắc. Nàng đứng nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại cho đến lúc nó hết pin và tự tắt.

Suốt đêm hôm ấy, nằm yên trên giường, nhưng cả phần hồn và phần xác Gia Tú chỉ chăm chỉ nhún nhảy trong một nỗi nhớ da diết...

Có lúc tim nàng lắc lư trong giai điệu “ba ba ba ba ba...” nửa quen nửa lạ. Giai điệu Bách viết vào cái đêm của bốn năm trước, chỉ vài giờ trước lúc nàng đột ngột và lặng lẽ rời bỏ anh như tan vào không khí. Giai điệu cho nàng và anh.

Có lúc tim nàng lả lơi theo nhịp môi nàng mấp máy “Anh sẽ luôn dõi theo con đường em đi, dẫn những ngón tay không chạm... Anh sẽ luôn khẽ hôn vào làn môi em, dù biết em không nhận ra...”. Bài hát cuối cùng cho nàng và anh.

Ngày hôm sau, Gia Tú cho phá hủy chiếc điện thoại, cắt đứt chiếc cầu nối hữu hình duy nhất còn lại với Bách. Nàng biết chắc sau này sẽ có lúc mình hối hận, nhưng nàng phải đặt bản thân vào sự đã rồi. Trong tương lai, sau vài chục, trăm, ngàn, vạn lần chắc lưỡi tiếc nuối, tự mắng chửi hành vi bốc đồng của mình, nàng sẽ có thể hoàn toàn thoát khỏi mối ràng buộc của quá khứ. Nàng phải làm thế, vì nàng không muốn và không thể để những căn nhà huy hoàng hôm nay hóa thành nát rữa mai sau. Nàng phải làm thế, vì một người yêu thương nàng ngàn vạn lần hơn Bách.

16. Chương 16: 66

Mặt hồ phẳng lặng và xanh đều một màu ngọc bích, như viên cẩm thạch vĩ đại nằm hiền ngang giữa đất trời. Những đóa hoa muôn sắc điểm xuyết li ti điểm lệ vào tòa cảnh quan yêu kiều. Gió du dương trong khúc hoan ca của riêng mình. Ánh dương vàng sẫm của buổi hoàng hôn chạm khẽ xuống mặt đất, nhưng chẳng đủ sức đơm nét u muện vào không gian. Phẳng phất tiếng chim rả rích. Thoang thoang tiếng bướm vỗ cánh...

Đứng bên hồ, Duy Thức lướt mắt trên mặt nước, mở rộng hồn đón nhận cảm giác êm ái mà thiên nhiên ban tặng.

- Quái vật của hồ bắt mất hồn anh rồi!

Duy Thức quay lại, thấy Nhã Lan đang ngồi trên chiếc ghế gỗ sau mình. Cô đội một chiếc nón vành tròn to rộng, đeo kính kín che nửa khuôn mặt.

- Quanh đây đã được bảo vệ nghiêm ngặt, không có tay săn ảnh đâu. Hãy gỡ kính ra, cho anh được nhìn trọn vẹn khuôn mặt em.

- Ừ nhỉ, em quên là nếu bị bắt gặp, anh còn chịu nhiều phiền toái hơn em. Hôn phu của Nữ Hoàng!

Nhã Lan gỡ kính ra, phe phẩy trên tay. Cô tựa mình vào thành ghế, đầu hơi nghiêng, ánh mắt lảng đãng ve vút khung cảnh tuyệt mỹ trước mặt. Duy Thức nhìn cô, lòng vụn nguyên nỗi cảm động của lần đầu tiên gặp gỡ. Nỗi cảm động của bất cứ nam nhân nào khi đối diện một tiên nữ giáng trần. Làn da trắng bóng không tì vết, tướng được quét sáp. Đôi mắt to, tinh khiết và lung linh như đôi giọt sương sớm. Chiếc mũi cao thon nuột nà, thanh tú như túi mật treo. Làn môi trái tim rõ nét trong lớp son đỏ mịn màng và đắt giá. Chiếc cằm không nhọn, không tròn, gọn gàng hoàn hảo... Nhã Lan chợt đưa mắt nhìn thẳng vào Duy Thức. Anh nhìn thẳng vào mắt cô đáp trả. Nhiều giây trôi qua, cô quay mặt sang hướng khác và anh lại phóng tầm mắt vào mặt hồ thu phẳng lặng.

Duy Thức bước đến gần mép hồ. Một lát sau, Nhã Lan đến vòng tay ôm quanh người anh từ phía sau, tựa đầu vào vai anh. Anh hít mạnh, nâng lồng ngực cao lên, có ý muốn đẩy ra nhưng cô đã ghì lại, siết chặt vòng tay, giọng thiết tha và mềm mại:

- Để yên thế này, một lúc thôi.

Nhã Lan nhắm mắt, áp mặt vào làn áo Duy Thức, tận hưởng mùi nước hoa sắc lạnh của anh. Cô đếm số nhịp tim anh đập: 66 lần/phút. Một nhịp tim bình thường. Cô buông tay, bước lên ngang hàng anh, đối diện với hồ nước tĩnh lặng.

- Tiền em đã nhận đủ, có gì anh còn muốn gặp mặt? Em phải ký chứng nhận gì sao?

- Các ngôi sao ký cả chứng nhận cho chuyện đời tư của mình ư?

- Nếu tiền có thể trả cho bất cứ thứ gì, thì giấy tờ cũng có thể chứng cho bất cứ điều gì.

- Em còn có thể yêu Bách được thêm bao lâu?

- Đến khi anh còn có thể trả đủ.

Nhã Lan quay sang nhìn Duy Thức bằng ánh mắt sắc cạnh. Anh không thể đọc được nét mặt cô. Hoặc cô nén tâm tình mình quá giỏi. Hoặc cô thật chẳng đang cảm nhận gì, những lời cô rất đơn giản và rõ ràng: đến khi nào anh còn trả tiền, cô sẽ còn tiếp tục đóng vai người yêu Bách.

Bốn năm trước.

Duy Thức sải bước trên thảm cỏ xanh rì tiến đến chiếc ghế gỗ trên bờ hồ thơ mộng. Ngồi tựa hân vai vào thành ghế, anh thu gom khung cảnh mượt mà cùng mặt nước hồ thu phẳng lặng vào tầm mắt. Trời trong vắt. Gió mơn man. Hương thơm tinh khiết của hoa cỏ. Tiếng những chiếc lá rơi càn đậu trên đất.

Gỗ gãy ra để những bước chân không gây lạo xạo, Nhã Lan khẽ khàng từng bước trên thảm cỏ xanh rì đến bên Duy Thức. Cô dịu dàng vòng đôi tay thanh mảnh choàng ôm ngang vai anh từ phía sau. Cô hôn nhanh lên má anh, rồi tựa cằm trên vai anh, áp làn má mát mịn vào má anh. Cả hai yên lặng tận hưởng đất trời duyên dáng.

Trời sập tối. Nhã Lan nép sát bên Duy Thức trên chiếc ghế gỗ, thi thoảng cô dụi dụi đầu vào ngực anh, mắt nhắm nghiền mắt hít hà mùi nước hoa sắc lạnh của anh. Anh luồn tay vào tóc cô, khẽ vuốt.

- Chúng ta còn phải bí mật gặp nhau đến khi nào? – Nhã Lan thở thẽ.

- ...

- Nếu người ấy phát hiện ra thì sao?

- Chúng ta sẽ luôn khéo léo.

- Nếu người ấy muốn cưới em thì sao?

- ...

- Anh có yêu em không?

- ...

- Anh có yêu em không? – Giọng Nhã Lan run run.

- Người ấy yêu em.

- Anh có yêu em không? – Nhã Lan thả trôi một giọt nước mắt.

- ...

Trong tíc tắc, tất cả tinh thần Nhã Lan rút nhanh khỏi cơ thể. Cô thậm chí còn không đủ sức để buông Duy Thức ra, cứ áp mặt vào lòng anh mà khóc. Cô biết mình ngu, đang cố gắng tìm chút an ủi từ chính người làm mình đau. Cô biết mình ngu, nhưng không dừng được. Rúc trong lòng anh, cô nhận ra tình yêu đáng sợ đến thế nào.

Vẫn khóc, Nhã Lan khẽ di chuyển đầu mình để tai áp vào ngực trái Duy Thức. Cô thẳm đếm nhịp tim anh: 66 lần/phút. Một nhịp tim bình thường.

17. Chương 17: Buông

Thời gian nhỏ từng giọt, từng giọt trong lúc Duy Thức cùng Nhã Lan ngẳm mặt nước hồ thu bình lặng. Thi thoảng, cô quay sang, nhìn gương mặt anh cứng và sắc. Thi thoảng, anh quay sang, đếm từng đường nét trên gương mặt cô – mắt, mũi, miệng, cằm...

- Vì sao anh để Bách nghe những lời Nữ Hoàng muốn nói với em?

- Nữ Hoàng muốn dạy dỗ em để thay thế nàng ta yêu Bách. Nhưng anh không trả tiền cho em làm chuyện bao đồng. Anh chỉ muốn nàng ấy trút hết tâm tư, mà chuyên tâm ngồi trên ngai vàng. – Duy Thức khẽ nhếch mép – Còn Bách, sau khi nghe những lời cảm động đấy mà tiến lên, thì anh xem như làm được việc thiện.

- Những suy tính của anh luôn phức tạp và nhần tâm. – Nhã Lan lãnh đạm – Bách đã sáng tác trở lại.

Ánh chiều chập choạng dần. Duy Thức nhìn theo hình bóng Nhã Lan thướt tha dần xa. Cô là người duy nhất trên thế giới này anh có thể ban cho chút lòng tin. Bởi cô yêu anh. Cô là người duy nhất trên thế giới này anh có thể nói thật một phần tâm tư. Bởi cô yêu anh. Cô là người duy nhất trên thế giới này đôi lần khiến anh động lòng. Bởi cô quá yêu anh.

Bóng Nhã Lan khuất hẳn. Duy Thức rút điện thoại ra, bấm số cô:

- Em có thể rời khỏi Bách.

- Tại sao? – Nhã Lan đã linh tính đúng, Duy Thức gọi cô ra không đơn thuần chỉ vì “đã lâu không gặp”. Anh có mệnh lệnh mới cho cô.

- Rời bỏ Bách ngay bây giờ nếu em muốn.

- Em cũng cần có một người bên cạnh mình, Duy Thức ạ! – Nhã Lan rất hiếm khi gọi tên anh. Nói rồi, cô đập máy.

Ngồi trong taxi, Nhã Lan nhìn mãi vào bên trong Học viện Nghệ Thuật, nơi 5 năm trước, cô gặp Duy Thức trong một chương trình nghệ thuật. 5 năm trước, cô nhận ra trái tim là vật bướng bỉnh nhất cơ thể con người. Bao lần cô muốn hướng nó đến với một người khác tốt với cô và quyền thế hơn anh, nhưng cô vẫn yêu anh. Bao chuyện xảy ra, bao năm trôi qua, cô khẳng định trái tim là vật bướng bỉnh nhất cơ thể con người.

Tình yêu... Nếu vì nhận ra trái tim trót mê một người thâm ác và nham hiểm, một người ưa thích những hành động trái đạo, một người không dành tình, mà chất yêu thương dễ dàng bay biến, thì trên thế gian làm gì phẳng phất những giọt nước mắt vì yêu, vương vấn những mối thẫn thờ vì tình. – Đây có lẽ là điều duy nhất tồn tại dưới ánh dương mà Nhã Lan thông suốt. Bao chuyện xảy ra, bao năm trôi qua, từng lớp đẹp để ngụy trang quanh Duy Thức đã bóc ra trần trụi trước mắt cô, nhưng trái tim cô vẫn đập vì anh và cho anh.

Nhã Lan ghét phải khóc. Nhưng dạo gần đây, cô thường xuyên ướt sũng trong nước mắt. Như lúc này.

Nhận ra ánh mắt ái ngại của ông tài xế qua kính chiếu hậu, Nhã Lan nhanh tay vừa quệt vừa xoa đều nước mắt quanh má và cho xe chạy tiếp. Ngoái nhìn cánh cổng học viện nhỏ bé dần, cô hít mạnh một hơi... Bách đã bước đi tiếp. Nữ Hoàng đã bước đi tiếp. Duy Thức chưa bao giờ dừng lại. Đã đến lúc cô bước đi tiếp.

18. Chương 18: 100%

“Hi! Chào mừng các bạn đến với chương trình 100% Ngôi Sao!” – VJ Phương Linh nhoẻn cười tươi rói, chờ tiếng vỗ tay mào đầu chấm dứt – “Hôm nay khách mời của chương trình là cặp đôi trong mơ, cặp đôi thần tiên, cặp đôi nóng sốt nhất hiện nay: ca sĩ thần tượng Gin và nữ diễn viên Nhã Lan.”

Gin và Nhã Lan khoác tay nhau bước ra sân khấu, rồi an vị trên bộ sa-lông đỏ, sẵn sàng để Phương Linh moi móc chuyện đời tư. 100% Ngôi Sao là chương trình truyền hình trực tiếp thị phi siêu cấp, chuyên mời các ngôi sao đến chia sẻ chuyện thầm kín, cốt yếu nhằm giải khát tính tò mò không bao giờ dứt của fan. Các tiên đồng ngọc nữ của làng giải trí một mặt e dè 100% Ngôi Sao, một mặt tìm mọi cách xuất hiện như bảo chứng cho độ nóng tên tuổi mình.

Từ ngày Gin và Nhã Lan công khai hẹn hò, dân săn tin ngấm ngấm chạy đua trở thành người đầu tiên được mở khóa câu chuyện của đôi tình nhân thần tượng. Nhưng trước mọi chiêu năn nỉ và dụ dỗ, Gin đều lắc đầu. Nên, khi quản lý của Gin gọi điện thông báo cặp đôi muốn được xuất hiện trong 100% Ngôi Sao, Phương Linh mừng hơn bất được vàng.

Trong trường quay, Phương Linh rạng rỡ hơn cả hai nhân vật chính: buổi phát sóng này chắc chắn sẽ thành cột mốc mới trong sự nghiệp của cô.

- Điều mà khán giả và cả Phương Linh tò mò nhất... - Ánh mắt rạng rỡ của cô lướt qua Gin và Nhã Lan, dừng lại trước ống kính - ... là hai người đã bắt đầu yêu nhau như thế nào?

- Chúng tôi xuất phát từ tình bạn. – Nhã Lan tặng cho khán giả một nụ cười dịu ngọt, rồi liếc mắt tình tứ sang phía Gin, rất đúng kiểu một cô gái mới yêu – Tôi gặp và kết bạn với Tonic trong một hoạt động tình nguyện. Sau đó, ở hậu trường liveshow của nhóm Xtreme, Tonic đã giới thiệu tôi với Gin.

- Liveshow đầu tiên của nhóm Xtreme là ba tháng trước. – Nét mặt Phương Linh nửa ma mãnh, nửa dè bủi “đúng là tình showbiz nhanh như chớp!” – Vậy cả hai mất bao lâu để nhận ra mình yêu nhau?

Nhã Lan ngược nhìn Gin, cười ngược ngệ:

- Ba tuầ...

- Một đêm! – Gin nhanh chóng cướp lời Nhã Lan.

Cả Phương Linh và Nhã Lan đều tròn mắt nhìn Gin. Anh vờ như không chú ý đến biểu hiện ấy, nhấp một ngụm nước, hơi ngửa người ra tựa hồ lưng ghế và từ tốn:

- Chuyện của chúng tôi khá “phim”, nhưng câu chuyện tình cảm nào cũng có điều đặc biệt. – Gin cười tươi, tỏ vẻ lưỡng lự như đang tìm kiếm câu chữ thích hợp. Một màn nhả nha nhử mỗi khán giả mà anh quá rành – Tôi khẳng định cô ấy là người mình cần, chỉ sau một đêm.

- Khoan nào! Chuyện của hai người không phải bắt đầu từ tình một đêm đấy chứ? – Phương Linh chẳng giấu diếm sự phấn khích tột độ trong giọng nói và niềm hâu háu trong mắt.

- À không! – Gin cười lớn, anh nắm lấy bàn tay Nhã Lan, trao cho cô nụ cười hiền hòa yên-tâm-em-yêu-có-anh-ở-đây – Hôm ấy gặp chuyện buồn, tôi trốn vào quán rượu, một mình uống say. Còn Nhã Lan đến chơi với bạn. Cô ấy đã cho tôi vay rất nhiều thời gian để tâm tình, rồi tôi say đến không biết gì cả. Sáng hôm sau, tôi thức dậy trên sô-pha nhà Nhã Lan, biết là mình đã được chăm sóc cả đêm. Tôi ngỏ lời ngay ngày hôm sau.

- Gin say khướt và buồn bã như con mèo. Cô gái nào trong hoàn cảnh ấy mà không động lòng, nhất là con mèo lại xinh trai thế này! – Nhã Lan bẹo nhẹ vào má Gin – Tôi đã đưa anh ấy về nhà mình. Cơ hội trời cho để anh ấy biết tôi yêu anh ấy nhiều thế nào. – Cô phối hợp nhịp nhàng, duyên dáng ngã đầu vào vai anh thật nhanh, dáng điệu một cô gái đang yêu nũng nịu và e lệ. Mắt hai người lồng vào nhau.

- Phải chăng tình yêu mới này đã gợi cảm hứng cho anh sáng tác bài hát thể hiện trong lễ đính hôn của Nữ Hoàng?

- Bài hát ấy... - Gin nói chậm, không phải để câu khán giả, mà anh thật sự chưa biết nên giải thích thế nào – Bài hát ấy... được lấy cảm hứng... từ hai người đã xa. Hai người bạn. Một chuyện tình độc đáo và lãng mạn, và rất đặc biệt.

Gin nhìn Nhã Lan trù mến: tương lai tuy chưa thật rõ ràng nhưng anh hứa sẽ làm tất cả để đền bù cho tình ý của cô.

Nhã Lan nhìn Gin. Chum môi cười điệu dàng. Lòng cô hiếu kỳ: cô đang diễn, anh cũng đang diễn, nhưng liệu anh có biết rằng cô đang diễn?

Ở đầu bên kia thành phố, trong phòng đọc sách của Nữ Hoàng, trước màn hình tivi, trên sô-pha, Duy Thức và Gia Tú đang cùng xem chương trình 100% Ngôi Sao.

Gia Tú ban đầu ôm chiếc gối nhưng trước ngực, vòng tay nàng siết càng lúc càng chặt. Toàn thân nàng lạnh ngắt và mặt tím lại. Đến một lần, khi máy quay lia thẳng, cận cảnh vào ánh mắt tình tứ Bách dành cho Nhã Lan, nàng hít thở rõ một cái, nửa nén nửa xả cơn khó chịu ra khỏi người và rời phòng. Cánh cửa sập lại một tiếng chóiang vắng.

Duy Thức không quan tâm đến phản ứng của Gia Tú, vẫn ngồi yên lặng trong phòng mà quan sát Nhã Lan rạng ngời trên tivi. Càng lúc, cảm nhận về một điều rất không đúng càng rõ nét trong anh. Cô càng sáng ngời và sống động, anh càng bất an và nghi hồ.

19. Chương 19: Lật

Mắt Nhã Lan êm đềm nhìn ngắm Gin hát kết thúc chương trình 100% Ngôi Sao, nhưng cô không thật sự lắng nghe. Tâm trí cô bỗng bình: cuộc sống rõ khéo bày trò ú tim. Cô đâu ngờ sẽ có ngày mình tâm tình chuyện riêng tư trước hàng vạn con mắt khán giả. Cô đâu ngờ bản thân còn sức đón nhận thêm một chàng trai bước vào cuộc đời mình, sau những chuyện quá khứ nặng nề và mệt mỏi...

Một sáng cuối tuần. Mặt Trời đã trải vàng một góc căn phòng, lấm lem trên mép giường, nhưng Nhã Lan vẫn vui sâu trong chăn. Người cô mỗi nhừ, đầu ong ong sau một đêm tiệc tùng quay cuồng, ăn mừng phim đóng máy. Bỗng mùi bánh mì nướng xộc vào mũi cô thơm lừng. Cô cười khẩy, đoán chừng lại có anh tình-nhân-ôm-ờ nào muốn gây cảm động bằng một bữa sáng bất ngờ. Cô quần chăn quanh người thay áo khoác, lẹ xẹp đôi dép bông mon men xuống bếp.

Đứng nép sau mép cửa, ngắm Duy Thức thuần thực nướng bánh, chiên thịt và xay sinh tố, Nhã Lan nếm vị của món trộn cảm xúc. Ngỡ ngàng và lạ lẫm. Vui mừng và sáng khoái. Tò mò và mơ màng. Nghi hoặc và đề phòng. Phải đến khi giọng nói ấm mà lạnh quen thuộc của Duy Thức cất lên, cô mới chắc rằng mình không đang mộng du mà gặp ảo ảnh.

- Chào em buổi sáng! - Duy Thức nói, tay vẫn thoăn thoắt rót sinh tố bơ vào hai chiếc ly thủy tinh.

“Anh có con mắt sau gáy!” - Nhã Lan thốt người, lăm bằm với chính mình. Từ lúc cô bắt đầu lén lút sau cửa quan sát Duy Thức, anh vẫn luôn quay lưng lại phía cô.

Ngồi thu mình trên ghế, Nhã Lan cuộn chăn chặt thêm quanh thân mình và chờ đợi. Duy Thức không phải một trong rất nhiều những anh tình-nhân-ôm-ờ luôn muốn làm cô cảm động bằng một bữa sáng bất ngờ. Việc anh làm, luôn có nguyên nhân. Cô chờ đợi cái sự thật được nấu nướng cùng những món ngon lành này.

- Em đang có tất cả bao nhiêu chàng trai? - Vừa cắn miếng bánh mì đầu tiên, Duy Thức đã vào thẳng vấn đề.

- Nhiều, mà cũng không có. - Nhã Lan cười thầm cái ý nghĩ “trời đánh tránh miếng ăn, nhưng Duy Thức đánh thì chẳng chừa miếng nào”.

Duy Thức nhìn vô định ra khoảng không ngoài cửa sổ, ánh mắt cứng rắn và đĩnh đạc, nhưng Nhã Lan cảm được những tia đắc ý trốn chui trốn nhủi trong ấy. Anh quá thông thuộc tim gan cô: nhiều - cô có thể bị tin đồn, thậm chí qua đêm với một danh sách dài các chàng trai, nhưng không có - khi trái tim còn đập vì anh và cho anh, cô chưa thể chính thức đón nhận ai khác vào cuộc đời mình.

Nhã Lan từ tốn uống hết ly bơ, trì hoãn cuộc nói chuyện. Cô điềm nhiên cắn cú ắn, hết nhón miếng bánh mì lại với tay lấy lọ ớt ớt cam. Duy Thức đã thôi giả vờ ngắm mây nhìn trời, ánh mắt đang lì lợm bám theo từng cử động của cô.

Trong yên lặng, Nhã Lan cố gắng tận hưởng bữa ăn đậm ắm hiềm hoi này. Nhưng cảm xúc khó mà ngụy tạo. Lòng cô nhanh chóng rối vò trong mê cung những câu hỏi, những giả định. Cô vắt óc đoán dụng tâm của Duy Thức. Lần gần nhất hai người liên lạc là bảy tháng trước, khi anh trả lời một tin nhắn thăm hỏi của cô. Lần gần nhất cô gặp anh là hơn hai năm trước, trong một dạ hội. Suốt từng ấy thời gian, suốt từng ấy khoảng cách, anh đột nhiên lại muốn biết về chuyện tình ái của cô. Ghen? Dầu sống trong ảo tưởng vô thực nhất, cô vẫn không dám mơ đến điều này. Thăm hỏi thông thường? Cô đã mất vị trí trong cuộc sống của anh đủ lâu để có chỗ cho phép tắc xã giao.

Nhã Lan cảm thấy mệt, đầu căng ra vì những đoán già đoán non. Cô thua cuộc. Con người của Duy Thức, vĩnh viễn cô chẳng đủ sức để ước lượng. Cô nhìn anh, đánh bài giữa:

- Lần này anh cần em làm gì?

- Yêu. - Ánh mắt Duy Thức có nét sượng rơn đầy thỏa mãn, như vừa tìm ra đối thủ xứng tầm để cùng chơi trò đấu trí - Em quen biết Gin của nhóm Xtreme chứ?

- Anh sẽ trả cho em bao nhiêu? - Nhã Lan tự dưng có một cảm giác rất kỳ dị. Giây phút này như đã từng xảy ra trong quá khứ và bây giờ quay trở lại, để cô trải nghiệm thêm lần nữa.

20. Chương 20: M U

Gia Tú nằm bẹp trên giường trong căn phòng đen đặc, vui vầy cùng những khối bóng tối sắc cạnh.

Nàng yêu thích bóng tối vì nó sở hữu năng lực thấp sáng kỳ diệu: bóng tối soi rọi thấu suốt những lớp bí mật được gói ghém kín kẽ nhất. Ngày còn là một công chúa nhỏ, những đêm trốn ngủ lần mò khắp góc ngách hoàng cung, nàng đã nghe, đã thấy các bí mật từ bé mọn nhất đến tày đình nhất của chốn cao sang này.

Nàng đam mê bóng tối vì nó sở hữu năng lực thấp sáng kỳ diệu: bóng tối soi rọi thấu suốt từng ngõ rẽ tâm trí và trái tim, là môi trường lý tưởng để một người nhận ra mình là ai và mình muốn gì. Nàng không tin tưởng những cuộc gặp gỡ, chuyện trò dưới ánh sáng. Con người dễ bị lóa mắt vì ánh dương mà trở nên mù mờ trước những tâm địa, âm mưu đang hiển hiện. Con người dễ chìm đắm vào vạn vật tuyệt mỹ trước mắt, mà quên mất rằng thế giới nội tâm mới là kỳ quan diệu lệ đáng chiêm ngưỡng nhất.

Gia Tú nằm bẹp trên giường, ủ ấp tấm thân bằng bóng tối. Nàng mơ hồ trông đợi bóng tối tỏa ra luồng ánh sáng màu nhiệm soi tỏ dụng tâm của mình...

Nàng đã quyết định sẽ trao Bách cho người khác với một nụ cười, rằng từ nay sẽ tự tôi luyện để có thể nhìn anh trên báo chí, trên tivi như nhìn một con rối. Nhưng nàng thất bại đau đớn ngay thử thách đầu tiên. Nàng phát rồ thật sự, ném vỡ bất cứ thứ gì tóm được trong tay, sau khi xem buổi phỏng vấn của Bách và Nhã Lan. Nàng phát đau thật sự. Cả đêm qua nàng chấp chờ trong mộng mị. Những kỷ niệm, giả tưởng, suy luận, uất ức vo tròn vào giấc ngủ. Bao nhiêu lần nàng giật mình tỉnh dậy, thẳng thốt không biết mình đang ở điểm nào của thời gian, của không gian.

“Xoẹt!” - Duy Thức kéo tấm màn cửa sổ gần giường Gia Tú nhất sang hai bên. Theo thói quen, nàng nhanh tay bịt mắt lại, cấu tiết:

- Anh làm cái quái gì ở đây? Ta không khỏe!
 - Sự quý phái của nàng đâu mất rồi?
 - Không dành cho anh!
 - Nữ Hoàng, xin hãy mở mắt ra. Thời tiết hôm nay rất biết phục tùng. Không hề có ánh sáng, chỉ toàn mây mù u ám, y hệt tâm trạng nàng.
- Gia Tú quay người về phía cửa sổ. Bầu trời đậm đặc mây. Một buổi sáng mùa thu quái đản. Duy Thức đã kéo hết tất cả màn cửa sổ ra, nhưng căn phòng chẳng sáng sủa hơn bao nhiêu.
- Trong tình cảm nàng khá dần dần. Còn yêu Bách tha thiết, nàng nghĩ mình chịu được cảnh anh ta tình tứ với người khác sao?
 - Tội phỉ báng Nữ Hoàng sẽ khiến anh mọt gông.
 - Nàng sẽ chẳng làm gì người thân thiết nhất ở hoàng cung này đâu.

Gia Tú kéo chăn che kín đầu, nằm yên vờ như đã ngủ lại.

Im lặng là lắng tránh. Những lời tự tin của Duy Thức không sai. Trong cái lồng son này, người duy nhất nàng có thể cười, khóc, nói, chỉ có mình anh. Cảm xúc của nàng, tâm trạng của nàng bầu vịu vào anh để tìm cân bằng.

- Tôi không giải thích nổi vì sao nàng lại ép mình xem cái chương trình ấy? - Đứng bên cửa sổ, Duy Thức nhướn mày nhìn Gia Tú.
- Rèn luyện bản thân. Bách là điểm yếu ta cần gạt bỏ để nhanh chóng trở thành một người vững vàng. - Gia Tú vẫn nằm yên trong chăn.
- Người vững vàng không lạnh lùng và vô cảm.
- Người vững vàng không có điểm yếu.
- Có. Nhưng phải biết che giấu và kiềm chế.

- Điểm yếu của anh là gì? - Gia Tú tung chăn ra, nhìn Duy Thức đầy thăm dò.

Duy Thức cười bí ẩn. Anh tiến tới chiếc giường, cúi sát xuống mặt Gia Tú. Nàng mở to mắt nhìn anh, hoảng hốt mà thách thức. Khi hai người chỉ còn cách nhau bởi một nụ hôn, Duy Thức thì thầm:

- Là nàng. - Anh hôn nhẹ lên trán Gia Tú rồi đứng thẳng dậy - Nhanh chóng lên nào, Nữ Hoàng. Máy bay sẽ khởi hành trong hai giờ nữa.

- Đi đâu?

- Bangkok.

21. Chương 21: Bangkok

5 tuổi, Gia Tú được gửi sang nuôi dạy ở Bangkok. Nàng đã đơn độc lớn lên giữa Thành phố Nụ cười, cùng một sự tự do vĩ đại. Suốt thời niên thiếu, nàng hấp thụ toàn vẹn Bangkok nhiều nhiệt, nhiều màu sắc, nhiều đối lập. Tính khí nàng ngày ấy là hiện thân sống động của Bangkok: cuồng và dịu, chua và ngọt, mềm và rắn.

15 tuổi, Gia Tú rời Bangkok. Cái khí chất phong phú Bangkok đã dày công phả vào nàng cứ thế bay hơi dần...

Máy bay từ từ rẽ thân qua những tầng mây, tìm đường hạ cánh. Ngắm chân dung Bangkok lấp ló sau màn mây lơ lửng, Gia Tú khẽ cắn môi, lòng mân mê một nỗi ngậm ngùi. Bangkok với nàng vẫn thân quen, nhưng nàng với Bangkok đã thành xa lạ. Nàng bây giờ chẳng còn mấy phần của cô gái tự nhiên với nụ cười lớn mà Bangkok từng dung dưỡng.

Suốt buổi chiều, Gia Tú thả bộ dọc những con phố trung tâm, hít hà bầu khí nóng ẩm, bức bối và tù túng của một ngày không nắng. Nàng bước đi trong thiếu hụt và lạ lẫm. Nàng không thích nắng, nhưng Bangkok tất nắng thì giống như có dị tật. Nàng thêm Bangkok với nắng đun sôi, với chất đông đặc và sống động của ngày xưa. Suốt buổi chiều, tâm trạng của nàng cứ lắc lư như đu thăng bằng trên một sợi chỉ mảnh.

Trời bắt đầu chập choạng thì mưa buông. Duy Thức đưa nàng vào trú mưa trong một quán cà phê gỗ kiểu Nhật Bản. Yên vị bên cửa sổ, nàng đắm nhìn màn mưa tạt xiên theo chiều gió. Bống điện đóm trong quán tắt ngóm, nhưng nàng chẳng màng, tiếp tục đếm những hạt mưa dính vào kính cửa sổ mỗi lúc một nhiều.

Trời đen dần. Ánh đèn đường từ đâu đó hắt ngang cửa sổ nơi nàng ngồi, biến những hạt mưa đậu trên ấy thành lung linh. Lòng nàng chợt thấy rất tuyệt, chấp chới một nỗi rung động trước vẻ đẹp ly kỳ. Tầm cửa kính tầm thường khi đơm lấm tẩm những hạt nước ánh vàng lại thành điểm lệ. Soi bóng qua kính cửa, nàng tặng mình một nụ cười khả ái.

Trời mưa, quán cúp điện, cà phê nguội lạnh và những hạt mưa ánh vàng đậu trên cửa sổ kính - tình cảnh lạ đời này khiến Gia Tú thấy thú vị. Nàng luôn cảm động bởi những trải nghiệm mới. Nỗi ghen tuông khốn khổ phủ đầy lòng nàng từ tối hôm qua bỗng pha loãng vào không khí. Nàng cố nhớ về Bách, nhưng gương mặt anh lại mờ mờ ảo ảo. Nàng giật mình, nhẹ nhõm mà sốt vó. Nàng sợ bản thân cứ quẩn quại về Bách, nhưng chưa hề có ý tẩy sạch anh khỏi tâm tư.

- Tuy chỉ là quý tộc hạng trung, nhưng nếu học luật, ngoại giao, hay kinh tế thì Bách vẫn xứng với nàng. - Tiếng Duy Thức túm và kéo phần hồn đang trôi dạt của Gia Tú ngược lại mặt đất.

Toan ném trả một lời câu kính, nhưng nàng vội im bật, nhận ra một điều lạ: giọng điệu Duy Thức vừa rồi rất khác, đầy chân thành và quan tâm. Một nỗi nghi kỵ mơ hồ bao phủ lấy tâm trí nàng: trước nay trong những câu chuyện về Bách, anh luôn có giọng điệu này mà nàng không để tâm, cứ cho rằng anh muốn xát thêm muối vào lòng mình. Hay anh đã luôn châm chọc quá khứ của nàng, chỉ hôm nay đột ngột tử tế? Nàng thả lỏng, vào vai một con bạc đang đặt cược lớn: nàng sẽ thử trò chuyện với Duy Thức như một người bạn.

- Cái ngày bắt đầu có được chút tình trí trên ngai vàng, ta cứ nấn ná việc tìm lại Bách, rồi ừ lì chờ anh ấy tìm đến mình. Thay vì đối mặt, ta đã lựa chọn cách chạy trốn. Nữ Hoàng và một quý tộc lẳng nhàng, sự

kết hợp này khó quá! - Gia Tú thở ra một hơi cay đắng - Ngoài âm nhạc, Bách chẳng còn tài cán gì. Ta có thể ép anh ấy khoác vét làm công chức, nhưng con cá không ở trong hồ nước của mình thì không vui vẻ. Ở bên cạnh một người u sầu, ta cũng sẽ héo úa.

- Không ngờ cả phê nguội lạnh cũng có vị hay hay! - Duy Thức lộ liễu bày tỏ sự ngán ngẩm.

Trần trần nhìn Duy Thức, Gia Tú nuốt nhẹ một nhúm không khí xuống họng. Nhưng chỉ qua một tíc tắc, cơn tức tối trong nàng đã xẹp. Nàng thấy bản thân nực cười. Nàng không nên quá kỳ vọng Duy Thức sẽ thật tâm chia sẻ câu chuyện của nàng và Bách. Quá khứ của mỗi người, đâu thể đòi ai khác cùng trân trọng.

Mưa tắt. Đêm buông lả lơ xuống những tòa cao tầng, những ngõ dài đầy sạp hàng rong, những con đường chẳng chịt ánh đèn xe, những chuyến tàu điện trên không chăm chỉ lao vun vút, những con sông đan xen khắp Bangkok.

Duy Thức đưa Gia Tú đến The Bed, sàn nhảy sang trọng bậc nhất thành phố. Vừa bước qua cánh cửa, nàng thấy không gian cứ xoay tròn quanh mình - tiếng nhạc dồn dập, hương dè mê của các loại rượu quện cùng ánh đèn neon nhiều màu chớp tắt. Khoảnh khắc này như từng xảy ra và nàng đang trải nghiệm nó thêm lần nữa. Nàng vỗ khê vào đầu mình, tự châm biếm: nàng từng là dancing queen ở biết bao cái sàn nhảy. Rồi nàng đốt cháy The Bed trong mọi vũ điệu.

Mười lăm phút trước khi The Bed đóng cửa, Gia Tú rời sàn nhảy, liêu xiêu về nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế dài của mình. Cứ thở hồng hộc vài hơi, nàng lại cầm chai bia lên tu một ngụm dài. Bỗng ánh đèn bảy màu quét một vòng tròn khắp phòng, trước khi dừng lại nơi chiếc đàn dương cầm. Giai điệu bản nhạc sầu muộn yêu thích của Gia Tú cất lên thánh thót. Những nốt nhạc du dương du vào không gian, rồi đậu vào tâm hồn những con người đang lâng lâng men rượu. Những ngón tay Duy Thức múa rất uyển chuyển trên phím đàn, ầm ập và da diết. Cứ như một người khác.

Cách Gia Tú vài bàn, Bách đang ngồi cạnh Nhã Lan, mắt hết nhìn Duy Thức, lại quay sang nhìn Gia Tú. Anh nén thở, ngực vặn từng cơn khi thấy ánh mắt nàng cứ cắm sâu vào Duy Thức.

Tay bấu chặt cổ chai bia, Nhã Lan nhắm nghiền mắt, hồn phách trầm bổng theo tiếng đàn của Duy Thức. Đã khép mắt thật chặt, nhưng nước mắt cô vẫn cứ rỉ ra.

Những ngón tay Duy Thức cứ lả lướt trên các phím đàn đen trắng. Lòng anh vui thích vô hạn, biết rằng tấu khúc ly biệt buồn thảm này đang hòa quện cùng cơn đau tinh khiết của ba con người ở phía còn lại của sàn nhảy.

22. Chương 22: Oán

Duy Thức rời Bangkok trước để đi tham dự một hội nghị. Gia Tú nán lại thăm một người.

Bên cửa sổ phòng ngủ một căn nhà to lớn và cổ kính ở ngoại vi Bangkok, ánh nắng trưa phết những vệt óng ả lên gương mặt một phụ nữ ngoài 50, soi rõ từng đường nét thanh tú của trang giai nhân một thời. Ngồi lác lư nhẹ nhẹ trên ghế mây, bà ngắm vị Nữ Hoàng trẻ tuổi say ngủ trên giường. Nàng giống hệt người chồng cao quý năm xưa của bà, có lẽ vì thế mà bà không ghét được. Nhưng dù chăm nom nàng từ nhỏ, bà vẫn chẳng thể yêu quý hết lòng.

Năm 20 tuổi, bà được gả vào cung làm hoàng hậu. Nhưng suốt 5 năm, không có tiếng khóc trẻ con trong hoàng thất. Để có con thừa tự, nhà vua buộc phải ly hôn bà, cưới vợ mới. Không lâu sau khi bà xuất cung, cha mẹ bà đem em gái thế ngôi, không để cái gai hoàng hậu đầy quyền uy và những mối lợi thuộc về dòng họ khác. Thậm chí, bà còn tiếp tay cho tính toán này, bởi tuyệt đối tin rằng trái tim vua chồng vĩnh viễn có mình. Rằng em gái bà chẳng thêm muốn tình yêu của ông, chỉ cần ngôi vị mẫu nghi thiên hạ cao sang, hiển hách. Rằng với người em gái mẫu nghi thiên hạ, những cuộc viếng thăm hoàng cung, thăm vua chồng của bà sẽ bớt điều tiếng, dị nghị.

Vài năm trôi qua, em gái bà sinh một trai, một gái. Những lảng tránh của nhà vua rõ nét dần. Bà cay đắng nhận ra những va chạm, gấn gát của cuộc sống ngày ngày bên nhau đã chuyển tình cảm của vua chồng sang cho người vợ mới. Còn em gái bà cần trái tim ngài để những nước cờ quyền lực được dễ dàng.

Bà được yêu cầu ra nước ngoài sinh sống. Vì nhà vua chẳng thể đối diện với sự phản bội của chính mình. Vì hoàng hậu mới sợ một ngày tình cũ không rủ cũng tới và bà sẽ phản đòn. Bà sang Bangkok. Năm Gia Tú tròn 5 tuổi, nhà vua gửi nàng sang cho bà nuôi dạy, như một cách bù đắp, giúp bà bớt cô quạnh nơi xứ người.

Ban đầu, bà đã chẳng biết nên làm thế nào với Gia Tú. Bà không đủ thương để nâng niu, nhưng chẳng đủ ác để bạc đãi một đứa trẻ. Cuối cùng, bà quyết định không đối với nàng bằng trái tim, mà bằng trí óc. Bà để nắng và gió, mưa và hanh của Bangkok thấm dần vào Gia Tú, kiến tạo một nàng công chúa tự nhiên, độc đáo và mạnh mẽ. Nàng ngỗ, bà không đỡ. Nàng khóc, bà không dỗ. Bà bảo ban cho nàng cách tận hưởng, sử dụng những quyền lực, đặc ân dành ột vị công chúa. Là một cô gái đã khó, là một cô gái của hoàng thất còn nhọc nhằn gấp vạn lần. Nàng cần rắn rỏi và khôn ngoan để không trở thành con cờ cho người khác điều khiển.

Bà toan tính: khi lớn lên, Gia Tú và em gái bà - hai nữ nhân mạnh mẽ và khắc tính - sẽ đấu với nhau như thế nào. Tiếc rằng, kế hoạch của bà chưa hoàn tất thì Gia Tú đã bị đem sang phương Tây du học, tách khỏi lối giáo dục của bà ngay sau khi vua cha nàng qua đời. Dựng tâm sâu xa của bà đã chẳng thể qua mắt em gái. Rồi Gia Tú đột ngột lên ngôi Nữ Hoàng...

- Mẹ đang xem gì đấy? - Sau khi tỉnh giấc, Gia Tú nằm yên trên giường say ngắm người mẹ nuôi, người chị của mẹ mình thả hồn trong những suy tư.

- Một album ảnh thuộc về anh trai con. Mẹ tìm thấy sau đám tang và cất nó đi. Mẹ chờ đến lúc con đủ thông suốt để đánh giá mọi việc. - Bà nhìn Gia Tú bằng một ánh mắt cười.

Bà đến bên giường, đặt cuốn album xuống cạnh Gia Tú rồi lấy cốc đi nấu chút thức ăn cho nàng mà rời phòng. Bà bước đi trong khoan khoái: hoàng cung thế nào cũng sắp có sóng gió cho bà nghe ngóng giải khuây, cho niềm oán giận cất giữ bao năm của bà được bình lặng lại.

Còn một mình trong phòng, sau vài giây ban cho cuốn album cái nhìn dò đoán, Gia Tú cầm nó lên, nhẹ nhàng vuốt ve một lượt khắp bìa khắp gáy. Nàng mở cuốn album với sự cẩn trọng hoàn hảo. Lật được vài trang, cơn tò mò trong nàng biến thành mối khó hiểu tột độ. Lật thêm vài trang, lòng nàng giăng chằng chịt những giả thiết, những nghi ngờ. Nàng gập mạnh cuốn album, ngã người xuống đụn gối bông. Nàng nhắm mắt, cố liệt kê và sắp xếp các sự kiện. Có nhiều điều bỗng trở nên sáng rõ. Có nhiều điều lại vụt thành mờ mịt.

23. Chương 23: Yêu?

Trong suốt chặng bay về từ Bangkok, Gia Tú tĩnh lặng như tượng sáp, tai nghe nhạc gắn chặt và bàn tay đặt bất động lên cuốn album để mở trên đùi.

Máy bay hạ cánh hơn nửa tiếng, Gia Tú vẫn chẳng màng đứng dậy, cứ im lìm trên ghế, lơ đãng quan sát cái sân bay mệnh mông ngoài cửa sổ. Thi thoảng, nàng cúi xuống hờ hững lật lật vài trang album, rồi ngược lên phiêu du ra trời mây ngoài cửa sổ. Được một lúc, nàng lại cúi xuống lật lật album, rồi ngược lên tiếp tục nhìn mây ngắm trời.

Hết cuốn album, Gia Tú lại lật từng trang ngược từ cuối lên đầu, rồi xuôi từ đầu xuống cuối. Những tấm ảnh chụp Duy Thức và Nhã Lan lướt phần phật trước mắt nàng: Nhã Lan rúc sâu trong lòng Duy Thức trên chiếc ghế gỗ bên một hồ nước thơ mộng, Duy Thức cùng Nhã Lan ăn tối trong nhà hàng kín đáo, Nhã Lan tựa đầu lên vai Duy Thức trong xe hơi... Gần cuối cuốn album, ngay mép tấm hình chụp Duy Thức chỉnh lại khăn quàng cổ cho Nhã Lan, dính một tờ giấy ghi chú vuông vắn, ngắn gọn một chữ “Yêu?”. Nét chữ nghiêng thanh mảnh và mạnh mẽ, dấu mũ khép đều đặn một góc 45 độ trên chữ e, nét phẩy cong và duyên dáng của chữ y - Con chữ sang trọng và quý phái này thuộc về Gia Tĩnh, nàng không thể nhầm lẫn.

Gia Tú rút tờ giấy nhỏ ra, đặt gọn ghẽ trong lòng bàn tay rồi đưa lên mũi hít hít. Vẫn thơm thoang thoang mùi hoa cúc La Mã quện chặt vào mùi gỗ đàn hương - mùi mực viết được đặc chế dành riêng cho Gia Tĩnh. Nàng mỉm cười, nhớ đến gương mặt lấm lem mực của cậu bé hoàng tử ngày xưa. Ngày xưa, nàng thích vẽ nghịch lên người anh mình: đồng hồ ở cổ tay, ria mép trên vành môi, râu trên má làm mặt mèo... Gia Tĩnh đã luôn thích thú đón nhận những hình nàng vẽ.

Một cách từ tốn, Gia Tú vò nát tờ giấy con và đưa vào miệng nhai. Trong miệng nàng, nó dần nát nhuyễn. Nàng nuốt ực một cái trước cái nhìn đang khiếp đảm của đám người hầu. Nàng mỉm cười, với một đôi mắt không cười.

24. Chương 24: Suy

Sau khi trở về từ Bangkok, tâm tính thất thường của Gia Tú chuyển sang phẳng lặng và ổn định. Suốt hơn một tuần, nàng nói rất ít, cười rất ít, thay đổi nét mặt rất ít. Những biểu hiện hiền hòa bao giờ cũng báo động ột trận thiên tai quái ác.

Gần 1 giờ sáng, trong phòng làm việc của Nữ Hoàng.

Đã hơn sáu giờ đồng hồ Gia Tú ngồi bệt trên sàn, trải trước mặt nàng là cuốn album đầy hình Duy Thức và Nhã Lan, những cuốn nhật ký về sinh hoạt hoàng gia, những ghi chép mật của viện Nội Cung. Các tài liệu này phải thông qua Thái Hậu mới được đem khỏi kho lưu trữ, nhưng Gia Tú đã lấy đi bằng uy quyền của Nữ Hoàng.

Nhẹ nhàng lật từng trang giấy, toàn thân Gia Tú chà xát bởi kinh ngạc: chuyện Gia Tĩnh yêu Nhã Lan đâu hề bí mật. Những lần Nhã Lan được đón vào cung chơi, những lần anh nàng bất ngờ đến nhà Nhã Lan được ghi chép rất chi tiết. Tay mân mê những con chữ, cổ họng nàng tắc nghẹn bởi uất giận: thân cận quanh nàng ai cũng biết Duy Thức quen Nhã Lan, và thế nào cũng có người đoán biết chuyện Duy Thức dùng Nhã Lan để lung lạc Gia Tĩnh, hồng chuyên quyền. Nhưng tất cả đã đồng lòng che chắn nàng trước sự thật.

Gia Tú nhắc cuốn album đặt vào lòng mình. Nàng ngắm nhìn vẻ mặt tỏa sáng hồng hào của Nhã Lan khi ở bên Duy Thức. Vẻ mặt lãng mạn, hạnh phúc của một cô gái đang yêu, hao hao vẻ mặt nàng trong những tấm hình chụp cùng Bách ngày xưa. Lòng nàng dâng lên một niềm thương cảm: tình yêu luôn có cách để chiến thắng mọi nguyên tắc sống, mọi lý luận đạo đức của một cô gái. Nhưng ngay tức khắc, hình ảnh Nhã Lan âu yếm bên Bách trong chương trình 100% Ngôi Sao khiến niềm thương cảm ấy tắt lịm. Lòng nàng dâng tràn khinh bỉ: tình yêu đâu là cái cớ để bán rẻ bản thân.

Gia Tú lại nhìn vào những tấm hình. Duy Thức là con người nguy hiểm, nhưng nàng chưa từng thấy anh ta đáng sợ, trừ lúc này: có thể phỉnh gạt và phản bội cả Gia Tĩnh, người bạn thân thiết đã cùng anh ta lớn lên, thì chuyện gì mới khiến Duy Thức chùn tay?

Từng tiếng “tíc tắc, tíc tắc” phát ra chiếc đồng hồ quả lắc lớn ở góc phòng gõ vào màng nhĩ Gia Tú. Thái dương nàng nhói lên... Nàng cúi xuống nhìn cuốn album, rồi quay phắt sang những trang giấy đang để mở trên sàn: đêm xảy ra tai nạn, Gia Tĩnh đã nói chuyện rất lâu với Duy Thức trong phòng làm việc, rồi tự lái xe đến nhà Nhã Lan. Rồi nhà Nhã Lan, anh nàng lái xe ra vùng ngoại ô, chạy loanh quanh như nhờ gió trời hong khô căng thẳng. Rồi anh nàng đột ngột tăng tốc, bỏ xa đội cận vệ và...

Khẽ nhướn mày, Gia Tú làm bầm với chính mình: “Cuốn album, nói chuyện với Duy Thức, đến nhà Nhã Lan, lái xe một mình, tăng tốc, đánh lạc hướng cận vệ, tai nạn, tai nạn, tai nạn... Tự tử?”

Sóng sánh trong cơ thể Gia Tú là một cơn ngai ngái khó chịu. Tủi thân và thất vọng hòa làm một, gửi gắm vào giọt nước mắt vừa trượt vội ra khỏi mắt nàng, chẳng có cả một khoảnh khắc nấn lại nơi vầng mắt.

25. Chương 25: Đầu

Sau khi xếp đặt ngay ngắn những cuốn sổ sách, Gia Tú ngồi lặng bên bàn làm việc đếm từng nhịp thở đến tận bình minh. Đồng hồ điểm 7 giờ sáng, nàng đến cung Thái Hậu, ngờ ý được chải tóc ẹ.

Vừa đan chiếc lược ngà vào mái tóc đen mềm của mẹ, Gia Tú vừa miên man những suy đoán. Thi thoảng nàng ngước lên nhìn hình ảnh hai mẹ con trong gương, và lần nào nàng cũng bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của mẹ đang hướng về mình.

- Đêm qua, con đã tìm tòi được gì từ những ghi chép mật về hoàng gia? - Thái Hậu điềm đạm nhìn vào gương vuốt ve búi tóc của mình.

- Gia Tĩnh tự tử vì tình. Duy Thức và Nhã Lan... - Gia Tú đứng phỗng như tượng, giọng nói vô hồn đột ngột tăng âm - Tại sao mẹ muốn con cười kẻ giết anh mình?

Thái Hậu nhìn Gia Tú, chẳng nói một lời, rồi bước đến chiếc bàn uống trà cạnh cửa sổ. Nhìn Thái Hậu duyên dáng khuấy đều chiếc thìa bạc vào tách trà sứ, tự dưng lòng nàng lắc lư trong một nỗi sợ, y hệt ngày thơ bé...

Từ tuổi lên ba lên năm, nàng đã luôn đối với Thái Hậu bằng thái độ kính trọng mà xa cách. Nàng luôn rõ ràng về sự hiện diện của bức tường vô hình dày chắc, lạnh lẽo chắn ngang mình và mẹ. Nàng không thôi tự hỏi, nhưng chẳng bao giờ có thể tự trả lời được chuyện vì sao tình thương bà dành ỉn - cô con gái do chính bà sinh ra - lại ít ỏi đến vậy. Những nụ cười, những quan tâm bà dành cho nàng luôn nằm trong khuôn khổ. Và những lần khiến mẹ phật ý, nàng luôn phải chịu một hình phạt nhẹ nhàng nhất mà cũng đáng sợ nhất - hình phạt im lặng. Sự im lặng hà khắc và băng giá, ánh mắt không quan tâm của mẹ khiến nàng thoi thóp, đẩy nàng ngày một xa bà. Đến khi bước lên ngai vàng, nỗi sợ âm thầm trở thành động lực buộc nàng phải biến chuyển. Nàng nhất quyết biến thành một phiên bản giống mẹ, nhưng cao cấp hơn.

- Thần trí con dễ bị phân tán như vậy, làm sao ta tin tưởng để con độc lập chấp chính? - Thái Hậu nhìn Gia Tú thất vọng - Tách cà phê con vừa uống, ta đã sai người bỏ muối thay đường mà con không hay biết sao?

Gia Tú đặt tách cà phê xuống, ngược nhìn Thái Hậu bằng ánh mắt mệt mỏi bởi những tâm sự chẳng chịt. Thái Hậu thở dài:

- Dù mệt mỏi vẫn phải cảnh giác. Rắc rối không bao giờ đến tuần tự, mà kéo thành từng chuỗi. Nhân lúc con đang bất ổn chẳng để ý, đám người xung quanh sẽ nhiễu sự.

- Mẹ đã tốn bao công sức bồi dưỡng Gia Tĩnh, mẹ không thể tha cho Duy Thức và Nhã Lan. - Gia Tú vừa nóng nảy, vừa nghẹn ngào.

- Có thể trị họ tội gì?

Thái Hậu khoan thai đưa chiếc bánh quy lên miệng cắn một góc nhỏ. Dù không nhìn, bà cũng thấy mắt Gia Tú đang trừng trừng, môi hé ra toan buông lời đáp trả, nhưng từ ngữ đã bị đốt trụi trong uất ức và tức giận. Nàng nhắm mắt, cổ nuốt xuống cơn dâng tràn cảm xúc, gắng tạo một vẻ bình tĩnh. Chờ nàng ổn định lại, Thái Hậu nhả nhận:

- Gia Tĩnh chết vì tình, không ai được phép biết. Một vị vua hoàn hảo về mọi mặt, chỉ tiếc là đã quá đề cao tình yêu.

- Tình yêu là một món quà. - Giọng Thái Hậu nhẹ và mượt - vẻ huy hoàng của nó sưởi ấm nhưng lại chẳng thể làm tấm khiên chống đỡ cho con người trong cung cấm. Để trụ vững, để ngồi à trông xa, con cần có bên mình một người giỏi và khôn ngoan.

- Duy Thức không phải là người duy nhất giỏi và khôn ngoan. - Gia Tú nhấn mạnh từng chữ.

- Đây là người đã đẩy anh con đến cái chết. - Giọng Thái Hậu sắc và cứng như băng - Anh ta phải trả giá cho những gì đã làm. Tài năng của anh ta sẽ phải vắt kiệt để phục vụ cho quyền lực của con. Cuộc sống của anh ta sẽ phải chịu đầy dọa bởi hoàng cung và bởi con.

- Duy Thức đam mê quyền lực và cung đình.

- Chỉ khi anh ta còn trẻ. - Ánh mắt xa xăm và nụ cười nhẹ nhàng của Thái Hậu nhuộm đều một nỗi đắng đắng.

Sau khi cúi chào Thái Hậu, trước khi quay lưng đi, Gia Tú từ tốn:

- Để ẹ lộ hết ruột gan, uống một tách cà phê pha với muối rất đáng. Nếu con không vờ như đầu óc bị phân tán, mẹ đâu thể vì thất vọng mà dễ dàng nói mình bạch hết tâm ý.

Nhìn Gia Tú tiến dần ra cửa, Thái Hậu mỉm cười tia thỏa mãn lướt nhanh qua ánh mắt.

26. Chương 26: Đố

Gia Tú vòng tay ôm quanh vai Duy Thức từ phía sau, hôn nhanh lên má anh một cái. Tựa cằm lên vai anh, nàng cười tươi, nhìn vào màn hình máy tính rồi lướt mắt qua chiếc đồng hồ bàn:

- Ăn tối nào! Ta sẽ đem anh đi khỏi mớ báo cáo này.
- Tôi nhớ thái độ cầm cán của nàng, dễ chịu hơn nhiều.

Sau khi xe rời hoàng cung, suốt đoạn đường, Gia Tú luôn miệng ngân nga lời bài hát mới của nhóm Xtreme. Vài lần nàng quay sang nhìn Duy Thức bằng ánh mắt bén như muốn một nhát cắt đôi những suy nghĩ trong đầu anh. Anh đáp trả nàng bằng mắt cười trên người. Cả hoàng cung ai cũng thót ruột trước ánh mắt Gia Tú. Chỉ riêng anh thấy ánh mắt bén ngọt, trấn áp ấy là ngây thơ và vô hại, giống một con nhím xù lông khi gặp nguy hiểm.

Nhưng lần này, Duy Thức đánh hơi được điều bất ổn. Sau khi rời Bangkok, sau khi anh dự hội nghị về, Gia Tú luôn tránh mặt. Đột nhiên hôm nay nàng lại tìm đến, tươi tắn và niềm nở. Những thay đổi bất ngờ luôn khiến anh đề phòng và khó chịu. Anh không thích nhìn cuộc sống tự vận hành và con người tự do hành xử. Anh đã quen lái mọi thứ theo ý mình.

Bước xuống xe, Gia Tú đến bên khoác tay Duy Thức, nửa tựa, nửa đẩy anh bước trên lối vào nhà hàng. Càng tiến gần đến cửa, cái linh tính bất ổn trong lòng anh càng giãn nở.

Bên trong nhà hàng gần như vắng bóng thực khách. Chỉ bàn ở chính giữa gian phòng là đang có người ngồi, với phục vụ túc trực chu đáo ngay bên. Bất động một giây. Duy Thức chạm vào ánh mắt ngỡ ngàng của Bách. Và Gia Tú bắt được cái nhìn sững sờ của Nhã Lan.

Duy Thức, Bách và Nhã Lan đều hướng về Gia Tú. Nàng nghiêng đầu nhìn sang Duy Thức, tặng anh một nụ cười rực rỡ như hoa hướng dương cùng một ánh mắt sắc cạnh, rồi nàng ấn anh bước lên trước, đến ngồi đối diện Bách và Nhã Lan.

Bốn đôi mắt trộn lẫn nhau trong im lặng, sững sờ và phòng thủ, suy đoán và ước lượng. Khi món khai vị dọn ra, Gia Tú một tay nâng ly rượu lên, một tay cầm chiếc thìa nhỏ gõ khẽ vào thành ly:

- Hãy chúc mừng bữa ăn chung đầu tiên của bốn chúng ta.
- Gia Tú cười mỉm, quay sang Duy Thức - Anh đã biết Bách và còn biết quá rõ Nhã Lan. Ta...
- Nữ Hoàng, đây là chuyện gì vậy? - Bách cắt lời Gia Tú.

Vẫn giữ nụ cười mỉm môi, Gia Tú quét ánh mắt mình từ Bách sang Duy Thức, giọng nàng mượt mà:

- Duy Thức, anh có thể giải thích không?
- Nàng mới là người mời ăn tối, thưa Nữ Hoàng. - Giọng Duy Thức chậm rãi, tay anh nâng ly rượu lên, chạm vào ly của Gia Tú một tiếng “coong”.

Miệng Nhã Lan hé ra, môi run run. Duy Thức thầm cười khẩy nổi e sợ của cô. Tốt nhất hãy cứ bình tĩnh thưởng thức khung cảnh trước mặt, đâu phải ai cũng được hân hạnh xem Nữ Hoàng diễn tuồng.

Gia Tú chẳng hề vuột mắt vẻ thú vị lướt nhanh qua nét mặt Duy Thức. Một luồng điện trượt nhanh dọc sống lưng nàng: chẳng lẽ nàng đã quen thuộc với con người này đến mức rà soát được cả những cảm xúc bị che giấu? Nhanh chóng nén cơn rùng mình xuống, nàng rút trong túi ra một tấm hình, đẩy về phía Bách và Nhã Lan.

Nhìn tấm hình, toàn thân Nhã Lan cứng đờ, mặt trắng bệch. Bách cầm tấm hình lên: hình chụp Duy Thức đang chỉnh khăn quàng cổ cho Nhã Lan, cả hai trông trẻ hơn bây giờ, hẳn được chụp từ vài năm trước. Bách hết nhìn Nhã Lan lại nhìn Duy Thức. Sau mấy lần, anh quay sang Gia Tú, ngập ngừng:

- Nữ Hoàng, đây là...
- Xin anh đừng hỏi những điều không nên biết. - Giọng Gia Tú mượt mà. - Ta quá ngạc nhiên và thích thú khi biết chuyện, vì vậy muốn bốn chúng ta cùng gặp mặt. Còn gì thú vị hơn... - Nàng bỏ lửng câu nói, hớp

một ngụm rượu, đưa mắt nhìn quanh bàn một lượt. Rồi nàng đột ngột nói nhanh, gần rõ từng chữ - ... trò đổi người yêu.

Bữa tối diễn ra trong một không khí kỳ lạ, như thể mọi cảm xúc có trên thế gian đã được xay nhuyễn vào nhau và nén vào căn phòng này. Duy Thức giữ im lặng tuyệt đối, nhẩn nha tận hưởng sơn hào hải vị. Bách và Nhã Lan ăn rất ít, chẳng nói một câu. Gia Tú không ăn, chỉ uống rượu khan. Suốt buổi tối, Gia Tú nói rất nhiều, tuy chẳng ai đáp lại, nàng cứ liến thoắng không thôi.

Gia Tú tình quái nhìn Duy Thức thưởng thức món tráng miệng. Bắt gặp ánh mắt nàng nhìn Duy Thức, Bách thấy ngực mình vụn từng cơn. Bỗng bàn tay Nhã Lan chộp lấy tay Bách. Cô nhìn anh cầu cứu, hai hàng mi ướt ướt. Bách toan kéo Nhã Lan đứng dậy thì giọng Gia Tú vang lên sắc ngọt:

- Nhã Lan, cô còn yêu Duy Thức chứ?

Nhã Lan đưa ánh mắt hoảng loạn về phía Duy Thức. Anh nhìn lại cô đầy nghiêm khắc, nhưng chẳng ngần ngại cho biết cô nên làm gì. Quay sang Bách, cô bắt gặp Bách đang nhìn Gia Tú đầy lo lắng. Cô nhắm mắt, đầu hơi cúi, hít sâu một hơi:

- Còn.

- Tốt lắm! Vậy thì thoảng ta có thể mượn Bách, còn cô cũng có thể mượn vị hôn phu của ta. - Gia Tú nói bằng giọng của kẻ chiến thắng.

Gia Tú đứng bật dậy, đến nắm lấy tay Bách và kéo đi khỏi phòng. Duy Thức cười thú vị khi cánh cửa sập lại. Anh tiếp tục thưởng thức nốt món bánh phô mai tráng miệng, mặc kệ tiếng nắc của Nhã Lan mỗi lúc một chọi vang trong không khí.

27. Chương 27: Đắt

Vừa đẩy cửa vào nhà, Nhã Lan ngã quỵ ngay xuống, tay nắm chặt tấm hình chụp cô và Duy Thức. Cô chống tay xuống sàn, cố giữ cho thân mình không ngã ra sông soài. Cô nhắm mắt, tìm mọi cách tống khứ những hình ảnh quá khứ đang xoay vòng trong đầu, nhưng vô vọng...

Năm 17 tuổi, cô từ chối theo gia đình xuất cảnh, một mình ở lại bám đuổi giấc mơ diễn xuất. Nhân duyên xếp đặt cho cô quen biết Gia Tĩnh cùng Duy Thức. Sau vài lần gặp gỡ, Gia Tĩnh đã say mê cô vô vàn. Nhưng trái tim cô chỉ buống bình ngóng mong Duy Thức.

Buổi tối hôm đấy, khi cô vừa về nhà sau buổi thử vai mệt mỏi, Duy Thức gọi điện, ngắn gọn một câu: “Gia Tĩnh đang đến chỗ em, hãy khéo hành xử.”

Thân thể và đầu óc đều rệu rã, cô chẳng mấy chú tâm đến chất nghiêm trọng trong giọng nói Duy Thức. Sau khi tắm rửa sạch sẽ và thay vào một chiếc đầm gợi cảm, cô xuống bếp làm chút đồ ăn lót dạ cho Gia Tĩnh. Bỗng cô cắt phải ngón tay. Khi máu tứa ra, cơ thể đồng thời cũng sản sinh một chất hóa học giúp thần trí bình tĩnh lại và minh mẫn hơn. Cô nghi hoặc: dù luôn biết nhưng chưa bao giờ Duy Thức báo trước cho cô về những chuyến ghé thăm bất ngờ của Gia Tĩnh. Mơ hồ và e sợ một chuyện không hay sắp xảy ra, cô toan gọi lại cho Duy Thức thì tiếng chuông cửa vang lên.

Cánh cửa mở ra, Gia Tĩnh không nhìn cô, chỉ khẽ nhếch môi thay lời chào, rồi anh len qua người cô tiến thẳng đến chiếc ghế sofa giữa phòng khách. Những bước chân anh đều và dứt khoát, nhưng có một cái gì thần thờ. Anh ngồi dựa hẳn vào lưng ghế, hai tay tựa lên thành ghế - dáng ngồi của một ông hoàng. Mắt anh nhắm chặt, nhíu mày, nhẩn trán - một ông hoàng đang chịu hành hạ của muôn vàn suy tính.

Cô đến nhẹ nhàng ngồi xuống thành ghế và đặt tay anh lên đùi mình. Một tay nắm chặt tay anh, một tay luồn vào mái tóc anh bông bông, cô mỉm cười dịu dàng, định ôm đầu anh vào lòng mình thì giọng anh vang lên đầy lạ lẫm:

- Cho anh một tách cà phê.

Cô ngồi đối diện, nhìn anh xoáy mắt vào mặt nước cà phê nâu đặc. Lòng dạ cô run lập cập: phải chăng anh đã biết? Cô cố điều tiết nhịp thở, tự trấn an rằng mình đang cả nghĩ, rằng Duy Thức và cô đã luôn cẩn trọng, rằng trong trường hợp xấu nhất thì cô sẽ chối bay chối biến, ôm chầm lấy anh vừa hôn vừa khóc.

- Duy Thức có thật lòng yêu em không? - Gia Tĩnh đẩy về phía cô tấm hình chụp Duy Thức đang choàng chiếc khăn quàng cổ cho cô.

Cô nhìn trân trân tấm hình một lúc lâu. Mà thật ra cô chẳng thấy gì, tầm mắt cô đã bị che khuất bởi cơn hoảng loạn đang sùng sục trong nội tâm.

Duy Thức có thật lòng yêu em không? - Giọng Gia Tĩnh như vang vọng từ một chốn xa nào đó.

Cô thu hết can đảm quan sát Gia Tĩnh: đôi mắt anh sáng, miệng anh mím nhẹ đầy cương nghị, nét mặt anh an hòa. Thần thái ổn định và điềm tĩnh của anh tiếp cho cô sức mạnh. Nhiều phút trôi qua, khi chắc rằng cơn sợ hãi đã được khống chế, cô nghẹn ngào từng lời:

- Hãy tha lỗi cho em. Em... em yêu Duy Thức.

Nói xong, cô nhắm vội mắt lại, ngăn dòng nước mắt đang ồ ạt kéo đến và để không phải chứng kiến Gia Tĩnh bị đốt cháy trong giận dữ: cô đã cùng bạn thân nhất của nhà vua cầm sừng ngà. Cả đất nước này, chỉ mình cô có cái gan đó.

Ngay từ lúc nhận lời yêu Gia Tĩnh, những suy tưởng xấu xí đã luôn ám ảnh cô. Tình yêu là bảo vật của mỗi người, cô chưa hề muốn tổn hại với nó, nhưng nếu là vì Duy Thức... Cô những tưởng theo thời gian mình có thể dần yêu Gia Tĩnh, hoặc dần ác lên như Duy Thức, nhưng không. Cô ngày càng chán ghét cái mở hồ lớn cảm xúc trong mình, ngày càng kinh tởm bản thân, ngày càng say đắm Duy Thức. Cô muốn rút chân khỏi ván cờ người ác độc và mệt mỏi này. Và cơ hội đã đến... Cô nhắm mắt, thầm cầu khẩn rằng sau đêm nay, những lớp dối trá, những lớp thủ đoạn mà mình dần thân vào sẽ được tách bạch ra. Cô nhắm mắt, tai chẳng được một âm thanh nào, não cứ phồng cứng lên khiến những mạch máu giãn giụa trong đau đớn. Cô thiếp đi từ lúc nào.

Gần 10 giờ sáng hôm sau, cô thức dậy, thoáng ngỡ ngàng vì mình đang nằm trong chăn ấm nệm êm. Những tưởng chuyện đêm qua chỉ là ác mộng, nhưng mí mắt sưng húp đã chứng minh điều ngược lại. Như có linh tính mách bảo, cô rời giường chạy đến bật tivi: hồn cô lìa khỏi xác khi tất cả các kênh đều đưa tin về tai nạn giao thông và tình trạng hôn mê của Gia Tĩnh.

Một tuần sau, Gia Tĩnh băng hà. Tivi chiếu đi chiếu lại cảnh lễ tang khiến cô gần phát điên. Cô liên tục gọi cho Duy Thức nhưng đầu dây bên kia chỉ có tiếng “tút tut...”.

Suốt hơn một tháng, ngày nào cô cũng vật vã trong những lời mạt sát bản thân, trong hối hận, trong ảo ảnh. Nhiều lần cô ngồi xuống sofa diễn lại cuộc nói chuyện với Gia Tĩnh nhưng theo những cách khác: cô chối đây đẩy, cô dối gạt anh, cô khóc lóc van xin... Nếu có thể làm lại, cô chọn tiếp tục tổn hại với tình yêu của anh, cô chọn tiếp tục chịu đựng những tâm trạng khó chịu.

Suốt hơn một tháng, tình trạng của cô mỗi ngày mỗi tệ. Cô không ăn uống, không tắm gội, buông thả cho cái mặc cảm tội lỗi nuốt gọn lấy mình. Cô vẫn kiên trì gọi cho Duy Thức nhưng không được. Cảm giác là một món đồ hết đất bị vất bỏ càng khiến cô đuối lả.

Một buổi sáng, chẳng rõ là bao lâu sau cái chết của Gia Tĩnh, Duy Thức đến tìm cô. Những tưởng trông thấy anh cô sẽ nhểch máng, sẽ sập cửa đuổi đi, nhưng không. Cô ôm chầm lấy anh, vừa khóc vừa cười. Và rồi... - Đoạn ký ức về thời điểm này như được gom tấy khỏi não cô. Cô không nhớ mình đã quỳ mọp năn nỉ xin Duy Thức tiếp tục yêu mình, hay đã phỉ báng, kết tội anh. Đoạn ký ức này dường như tụt tệt đến mức tâm trí cô từ chối ghi dấu, chỉ còn những hình ảnh, những câu nói rời rạc ẩn hiện lơ mơ trong những cơn mơ:

“Mối quan hệ này quá đắt, đã mua bằng một mạng người rồi, anh sẽ không trả thêm nữa.” - Duy Thức vừa nói vừa gỡ vòng tay cô khỏi người anh, đẩy cô ngồi xuống ghế sofa, rồi anh đặt lên bàn một tấm séc - “Anh đã sắp xếp cho em nhận vai chính trong phim Thần Thoại Hoa. Và số tiền này đảm bảo cho em một cuộc sống sung túc, chỉ cần chuyên tâm tìm kiếm danh vọng. Hãy bắt đầu một cuộc sống mới. Hãy trở thành một đại minh tinh như em luôn mơ ước.”

Và như thế, cô bước vào làng giải trí với một đồng tiền.

28. Chương 28: Bánh

Căn phòng được tỏa sáng lốm đốm bởi những ánh sao đu vào từ bầu trời bao la. Bách ngồi bên cửa sổ lớn, ôm cây đàn guitar. Ngón tay anh lững thững rảo những nốt trữ tình vừa lóe lên trong đầu.

“Cộc cộc cộc” - Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng mà kiên quyết dội lên trong sự ngỡ ngàng của Bách. Đã gần nửa đêm thứ sáu, các cậu ấm cô chiêu trong khu học xá hẳn đều đang đốt thân giữa các cuộc vui, giữa men rượu và những giai điệu bốc lửa. Ai lại có nhã hứng tìm đến anh - một chàng quý tộc Á Đông trầm lặng và cô độc - vào lúc này? Thoáng lý luận tạt ngang tâm trí anh: “Hay là Yi Xuan, cô bạn học người Trung Quốc lúc nào cũng quần quít bên anh? Biết đâu cô ấy...”

“Cộc cộc cộc” - Tiếng gõ cửa lại dội lên, Bách cảm nhận được trong những thanh âm gọn lỏn ấy một nỗi sốt ruột. Anh dẹp sang bên những suy đoán mơ hồ, uể oải từng bước về phía cửa.

- Happy birthday to you. Happy birthday to you. Happy birthday, happy birthday... Happy birthday to youuu...

- Nụ cười Gia Tú rực rỡ và óng ánh như một đóa hướng dương đang đắm mình trong làn ánh sáng mãnh liệt nhất của một ngày nắng đẹp. Ánh mắt nàng nhấp nháy chiếu thẳng vào anh. Hai tay nàng nâng lên trước mặt anh một chiếc bánh kem sô-cô-la nhỏ đang bùng cháy một ngọn nến.

Thân thể Bách đông đá. Anh biết mình cần nhúc nhích, nhưng lại chẳng thể rõ ràng việc phải thực hiện động tác nào. Anh đọc được nét vui thích đang phát sáng trong đôi mắt to tròn và sâu thẳm của Gia Tú. Lặng nhiều giây, rồi chẳng hiểu thế nào, anh lùi lại hai bước rồi khom người, cúi đầu trước nàng. Anh chưa kịp thốt ra một lời chào nghi lễ, nàng đã cười phá lên:

- Miễn! - Rồi nàng bước nhanh vào phòng, lướt ngang thân người anh đang khòm khòm rất kỳ dị giữa không khí.

Gia Tú bước nhanh đến khung cửa sổ nơi Bách vừa ngồi, mắt nàng lướt thoáng qua cây đàn guitar đang lẩn lóc trên sàn. Rồi nàng kéo cánh cửa kính sang bên, bước ra ngoài ban công - nơi đặt một chiếc bàn gỗ cùng hai chiếc ghế xinh xắn. Sau vài giây, anh bước theo nàng. Khi anh vừa toan bật công tắc đèn ban công, giọng nàng thoang thoảng trong gió đêm, âm điệu trầm bổng như đang thoại trong một vở nhạc kịch:

- Đứng. Hãy để bóng tối thấp sáng trái tim ta. - Nàng kết thúc câu nói bằng một cái nhảy mắt tinh nghịch, cùng nụ cười lịm ngọt như viên kẹo.

Bàn tay Bách lóng ngóng rời bỏ chiếc công tắc đèn, rồi anh đến đứng bên chiếc ghế đối diện Gia Tú.

Gia Tú đặt chiếc bánh kem nhỏ nhắn lên bàn, thích thú ngắm cây đèn cây đã cháy chỉ còn một mẩu tí xiu. Bỗng như sực nhớ đến Bách, nàng ngược nhìn anh - Anh đang chờ nàng ban ột lệnh để ngồi xuống. Ánh mắt nàng đan chéo trong bóng đèn và bất mãn:

- Anh ngồi xuống thôi nể nhanh nào. Nhớ ước nữa nhé!

Gia Tú đẩy chiếc bánh về phía Bách, rồi hau háu nhìn anh. Anh chăm chú gieo ánh mắt mình vào chiếc bánh sô-cô-la chỉ lớn nhỉnh hơn cái nắm tay ấy, cùng mẩu đèn cây đỏ chót đang cháy leo lét. Anh nhắm mắt, khê chắp tay lại lăm nhăm trong vài giây, rồi thổi phụt ngọn nến, trước khi nó chạm vào lớp bánh kem mà tự tắt.

- Anh đã ước gì thế? - Gia Tú vẫn dán vào Bách ánh mắt đầy thú vị, như một cô bé con đang ở trước món đồ chơi mới toanh. Rồi nàng nhanh tay kéo chiếc bánh trở lại phía mình.

- Thần ước có thể biết được lý do vì sao Công Chúa lại đến đây. - Giọng nói của Bách cuối cùng đã tìm lại được phong thái tự nhiên.

- Công tử ngọc, vì ta yêu thích anh chứ còn gì nữa?! - Gia Tú quăng cho Bách một ánh mắt chán ngán - Anh có chút âm nhạc nào không?

Bách quay trở vào phòng, lục lọi một lúc trước kệ đĩa nhạc. Anh chọn bật những khúc hòa tấu trầm mặc bằng vĩ cầm yêu thích của mình. “Đây là đêm sinh nhật mình, mình được quyền làm theo ý thích, dù có đang bên cạnh một nàng công chúa.” - Vừa nghĩ, anh vừa cảm thấy chập chới và xa lạ với cái sự thật mà mình đang dần thân vào: bên cạnh một nàng công chúa. Khung cảnh trước mắt anh không huyền hoặc, thậm chí còn sắc nét vô đối, nhưng vì lẽ gì mà anh không cảm được rằng đây là thật. Cứ chông chênh, bấp bênh như trong cõi mộng...

- m nhạc phản ánh cuộc đời con người. Bám riết lấy những bản nhạc ảo não này, cuộc sống anh cũng sẽ ảm đạm theo nó đây. - Những lời của Gia Tú hòa lẫn trong một tiếng thở dài.

Bách chưa kịp phản ứng, Gia Tú đã ào đến bên anh, lục lọi những chồng đĩa nhạc. Cuối cùng, nàng quyết định nhuộm đều căn phòng bằng các giai điệu disco đình đám vào những năm 1980, rồi nhún nhảy từng bước chân trở ra ban công.

- Anh há to miệng nào! - Vừa nói cùng một khuôn miệng tươi xinh, Gia Tú vừa xấn một miếng bánh đưa ra trước mặt anh.

Không chút e dè, Bách ngậm trọn chiếc thìa, đón lấy miếng bánh kem đã có phần nhão ra ấy. Vừa nuốt xuống miếng bánh, anh vừa cảm nhận những đốm rực rỡ đang bắt đầu mờ tỏ trong lòng, khi nhìn nét mặt vui mừng, mãn nguyện của Gia Tú. Anh rõ ràng rằng mình đang bị mê hoặc: nàng công chúa trước mặt anh đang chut một rút từng mảnh hồn anh ra và giữ làm của riêng. Anh hít mạnh một hơi để cấp tốc trấn tĩnh lại.

- Vì sao Công Chúa lại yêu thích thần?

- Vì Yi Xuan. - Gia Tú đưa về phía Bách một ánh mắt đắc thắng, rồi nàng dứt một miếng bánh nhỏ vào miệng mình, từ tốn nhai - Nam nhân như những miếng bánh, chỉ ngon, chỉ đáng thèm muốn khi ở trong miệng người khác.

- Có bao nhiêu cô gái xinh đẹp khác trong trường, tại sao Công Chúa không nhắm vào bạn trai của họ? - Bách đưa tay khê chùi mẩu kem dính trên mép Gia Tú.

- Vì ta yêu thích anh. - Gia Tú nhìn Bách nửa bướng bỉnh, nửa tinh nghịch, rồi nàng đưa một miếng bánh to vào miệng - Anh là miếng bánh vừa ngọt, vừa thơm, làm sao ta bỏ qua được?

Bách thú vị nhìn Gia Tú cố nuốt xuống miếng bánh quá to so với cổ họng nàng. Tâm can anh bỗng bùng lên cái cảm giác say mê, mà ngay lần đầu tiên trông thấy nàng từ xa rất xa trong sân trường anh đã cảm nhận được. Cái khí chất đối lập lạ kỳ tỏa ra từ thân thể, từ những nét mặt, từ cả cái phẩy tay nhẹ nhàng của nàng đã trói chặt lấy tâm hồn anh...

Bách nhìn Gia Tú, lòng bề bộn những câu hỏi: từ khi nào nàng đã chú ý đến anh? Phải chăng nàng cũng đã từng đứng từ xa quan sát anh? Vì sao lại là anh? Vì sao nàng lại chọn đến đây đêm nay, mà không phải là đêm nào khác? Vân vân và vân vân. Nhưng anh đã kịp khóa chặt đầu lưỡi, không để những thắc mắc vô duyên xé nát tấm màn lãng mạn đang rủ xuống không gian bao quanh hai người. Nàng lại xấn một miếng bánh đưa ra trước mặt anh. Anh đón lấy, nhẩn nha nhai nuốt.

- Đây là đêm sinh nhật tuyệt vời nhất mà tôi từng có.

Gia Tú đón lấy lời ngọt ngào của Bách bằng một nụ cười sáng lấp lánh. Lấp lánh như những ngôi sao được đính chỉ chút trên bầu trời thăm thẳm của buổi đêm hôm ấy. Buổi đêm nàng và anh bắt đầu kết nối với nhau bằng những sợi tơ tình.

29. Chương 29: Cà Phê

Bầu trời thành phố mờ côi những vì sao. Chỉ rải rác vài đốm sáng chớp tắt, không phân định được là sao hay vệ tinh. Mầu trắng khuyết màu trắng nhờ ngủ vùi biếng nhác sau dải mây đen tím mỏng mảnh. Trên sàn ban công nhà Bách, Gia Tú ngồi ôm rịt cánh tay anh, như con mèo ích kỷ giữ khư khư chiếc gối bông. Nàng nhắm nháp những miếng bánh kem sô-cô-la nhỏ xinh. Anh uống cà phê đen bằng cốc lớn.

- Em thềm bầu trời đêm ngày xưa. Nhiều sao, nhiều sức sống, nhiều tưởng tượng, nhiều lung linh. - Những lời của Gia Tú bỗng bình như con gió đêm lạc mẹ. Nàng cắn một miếng bánh, rồi quay sang chùi mép vào tay áo Bách, tẩy đi lớp kem dính trên vành môi.

- Bầu trời ấy... Hay là... - Bách ngập ngừng. Anh không hiểu điều gì trong mình đang cản lại những ý tứ muốn ngỏ cùng Gia Tú. Lặng nhìn nàng vài giây, rồi anh đưa tay lau vệt kem còn sót trên môi nàng, đổi sang một chủ đề khác - Em vẫn yêu thích bánh sô-cô-la.

- Nó là niềm vui nhỏ của em mỗi ngày. Em ăn, những chiều mệt nhoài bên bàn làm việc, não ong ong vì tỉ mỉ thứ. Em ăn, những đêm cô đơn trong bóng tối, chẳng biết làm sao dỗ giấc ngủ. - Nụ cười Gia Tú lảng đãng - Cũng kỳ lạ, chỉ cần răng chạm vào sô-cô-la là bao nhiêu vướng vất trong em xuôi đi tức khắc.

Bách quàng tay ôm chặt Gia Tú, đẩy nàng sát vào lòng mình. Anh mong hơi ấm của chiếc ôm có thể rút sạch những nặng nề đang oằn trĩu bờ vai nàng bé nhỏ. Đầu mũi anh mơn man trên suối tóc nàng dịu nhẹ. Lòng anh lạ lùng trong thương xót và bức bối. Anh nhắc cốc cà phê trên sàn lên, hóp một ngụm, thả dòng cà phê nguội lạnh trôi qua thực quản làm ngay ngắn lại nội tâm mình. Bất ngờ, nàng khẽ nhướn đầu đặt lên môi anh nụ hôn nhanh.

- Đáng quá! - Gia Tú nhắm mắt, lưỡi liếm liếm quanh môi, nhưng mắt óng ánh màu thích thú.

- Vì môi em còn dính kem, làm cà phê thêm đắng. - Bách lại hóp thêm một ngụm cà phê.

- Cà phê đắng. Đường ngọt. Nào đắng. Tim ngọt. Tình yêu... - Gia Tú bỗng nhẩn nha.

- Vậy tình yêu có vị gì? - Bách thăm thì bên tai nàng.

Gia Tú trả lời Bách bằng ánh mắt lém lỉnh. Rồi nàng đứng bật dậy, chạy bay vào bếp. Lát sau, nàng trở lại, trên tay cầm một cốc cà phê thơm lừng khói.

- Có ngon không? - Gia Tú hau háu nhìn Bách nhấp môi vào cốc cà phê đầu tiên nàng pha cho anh, mong ngóng một lời khen.

- Bùi béo, thơm ngây... Lại nóng nóng lạnh lạnh... - Bách ngập ngừng, mắt hướng vào viên kem chocolate đang dập dềnh giữa cốc cà phê. Anh không tìm được mùi cà phê tỏa ra từ làn nước nâu nhạt đầy bọt này. Lưỡi chẳng thấm vị ngon, nhưng lòng lịm vị ngọt.

- Cà phê nóng làm nền. Sữa cho vị béo. Mật ong ngọt thanh. Đánh bọt, rồi rắc bột hạt để thêm thơm và bùi. Cuối cùng thả vào một viên kem, tạo cảm giác nóng lạnh rất kỳ lạ. - Gia Tú vừa nói, vừa giơ những ngón tay đếm số bước pha cà phê, dáng điệu thơ trẻ. Nàng kết thúc bằng một giọng nồng nàn - Tình yêu có vị của một cốc cà phê!

- Tình yêu có vị của một cốc cà phê. - Bách ngỡ ngàng lặp lại lời Gia Tú. Một luồng điện râm ran dọc ngang thân thể anh. Anh chưa từng cho nàng hay về phép liên tưởng mình thường có, mỗi lúc cà phê liếm láp trong tâm dạ. Nhưng nàng đã thốt lên chính xác từng từ.

“Ba ba ba ba ba...” - Nét hồ hởi chưa kịp thấp lùn trong mắt Bách, thì tiếng chuông điện thoại của Gia Tú bỗng phá bình buổi đêm lãng mạn. Một vị đại thần gọi đến. Chút giọng vừa phút trước còn nũng nịu, dễ thương của nàng hóa nhanh sang nghiêm lạnh, uy quyền. Nàng nhả âm mạch lạc trong duyên dáng và chừng mực. Sau vài câu nói, nàng cười nhẹ với Bách, hàm ý em-xin-phép, rồi bước vào nhà tiếp tục điện đàm.

Còn một mình trên ban công mờ nhạt sáng bởi tổ hợp đèn sắp cháy bóng và trăng khuyết, Bách cầm cúi mắt mình vào cốc cà phê Gia Tú vừa pha. Tình yêu có vị của một cốc cà phê. Cốc cà phê của anh chỉ thêm đường, cho lưỡi được lặn mò chút ngọt ngào ẩn nấp trong làn cà phê đắng. Tình yêu của anh chỉ giản đơn có tim và não, cho anh những đề mê lẫn khuất trong rãnh mạch lý trí: anh chỉ nên yêu nàng từ một nơi rất xa. Nhưng cốc cà phê của Gia Tú pha trộn muôn vị. Tình yêu của nàng ngoài tim và não, còn có thân phận, vai trò, trách nhiệm, lợi ích và nhiều nhiều thứ khác giằng co, chi phối.

Bách quay đầu nhìn vào phòng. Gia Tú đang ngồi ngay ngắn trên sô-pha, nét mặt cứng lại trong bận rộn đối đáp với đầu dây kên kia. Ánh mắt nàng thi thoảng đưa sang trái, rồi lại đưa sang phải, như nghĩ suy việc gì khó lắm. Ánh mắt anh ghim vào nàng, đôi con người chết lặng trong man mác.

30. Chương 30: Ác

Đều đặn mỗi tuần ba tối, Duy Thức đến chơi ở một câu lạc bộ quần vợt. Tối hôm ấy, khi anh vừa bước vào sân, Bách đã chờ sẵn đã ở phía bên kia, ra hiệu muốn so tài.

Một trận đấu căng và hiểm. Bóng phát ra từ Bách cứ bắn thẳng vào mặt, vào thân người Duy Thức, như thể đang xả đạn vào hình nộm. Duy Thức càng từ tốn đỡ bóng, Bách càng hăng máu nện bóng.

Gần 11 giờ đêm, trận đấu kết thúc. Cả Bách và Duy Thức đều mệt nhoài ngồi vật xuống đất thở hồng hộc, mồ hôi xối xả túa ướt thân người. Bách ném về Duy Thức ánh mắt chẳng chéo căm phẫn và cay nghiệt, khuôn miệng anh méo mó đầy khinh bỉ. Nhìn Bách, Duy Thức có được lý giải cho chuyện vì sao nhiều năm đã qua mà mọi cố gắng lãng quên của Gia Tú đều công cốc: Gia Tú lớn lên trong cô độc, như một đóa hồng nhưng trơ trọi giữa muôn trùng cỏ dại. Từ thời thơ ấu, nàng đã luôn thêm khát yêu thương, luôn mong mỗi một người nâng niu mình bằng cả trái tim và khối óc. Một người đặt nàng làm trung tâm cuộc sống. Bách chính là người ấy, con người vì nàng mà có thể tự nguyện đánh rơi hết lý trí, vứt bỏ mọi tự tôn.

- Tôi không cho phép anh làm hại Gia Tú! - Đột nhiên Bách gào rống lên, âm vực muốn xé toạc không gian.

Duy Thức lặng im, ánh mắt khinh khỉnh nhìn Bách đầy thách đố. Nhận được cái nhìn ấy, Bách đứng phắt dậy, nhào đến chỗ Duy Thức, nắm cổ áo kéo anh đứng lên. Máu dồn lên mặt Bách đỏ lựng, những búi gân chẳng chịt hằn trên tay anh và giọng anh thét lớn, ầm khắp sân bóng:

- Anh có phải con người không?

- Đủ 23 cặp nhiễm sắc thể trong từng tế bào, chắc chắn là con người. - Duy Thức chẳng thêm chống trả, thả lỏng thân người trong cái túm chặt của Bách, giọng nói tuy bốn cọt nhưng rất cứng.

- Đã hại chết anh cô ấy, anh còn muốn gì nữa? - Không chút bình tĩnh nào còn tồn tại trong Bách.

- Cái chết đấy là một lựa chọn. - Duy Thức nói mạnh và rõ từng từ, nhướn mày nhìn Bách, ánh mắt chiếu ra những tia trấn áp sắc lẹm. - Và anh yên tâm, tôi sẽ chẳng làm hại chiếc vé cuối cùng đưa mình đến quyền lực tối cao.

- Anh...

Không để Bách gào trọn câu, Duy Thức xoay người quật mạnh một cái khiến Bách ngã nhoài.

- Anh phải biết mình đang đấu với ai. - Duy Thức ngạo nghễ - Cũng nên biết mục tiêu và khả năng của mình. Anh gặp tôi để làm gì? Anh không thể thắng tôi, cũng chẳng thể trở lại bên Gia Tú.

Bách không trả lời, cứ nằm ì trên đất, mặc kệ bàn tay đang chìa ra của Duy Thức ngỡ ý muốn kéo anh đứng dậy.

Anh yêu Gia Tú chứ? - Một lúc lâu sau, Bách mới thều thào, mắt anh bám vô định vào làn sáng trắng ma quái tỏa ra từ cây đèn trong sân.

Yêu Gia Tú là trách nhiệm của anh. - Duy Thức vừa nói vừa cầm cây vợt lên, rồi bước khỏi sân bóng.

Bách vẫn dán thân bẹp dí trên nền đất, ánh mắt thần thơ trên bầu trời mênh mông dính rả rác những ngôi sao mờ nhạt. Những vì sao gợi anh nhớ mãnh liệt cái đêm sinh nhật của mình cách đây nhiều năm. Bầu trời đêm hôm ấy chỉ chít những vì sao lấp lánh. Nụ cười của Gia Tú sáng óng ánh. Những mẩu bánh kem ngộ nghĩnh, đáng yêu dính trên mép nàng. Thần thái sống động, láu lỉnh mà lăm trử tình của nàng...

Những hình ảnh xưa cũ đầy âu yếm ấy đan vào lòng Bách những mảnh vật chất êm ái, nhưng lại đột ngột khiến anh hoảng sợ. Những ngày qua anh ủ ảm Gia Tú trong vòng tay, phải chăng cả hai đều đang cố kiết tìm kiếm, hồng sống lại những mối ngọt ngào đã lão hóa? Những ngày qua anh ủ ảm nàng trong vòng tay, mà sao không khoảnh khắc nào được hoàn toàn thanh thoi và lịm mát như những ngày cũ?

Bách nhắm chặt mắt, cảm nhận một luồng tinh tảo tinh tươm đang lần bò đến trong mình. Từ hôm Gia Tú nắm tay anh kéo ăn khỏi bàn ăn, rồi những lúc nàng lẫn trong nước mắt, gục đầu vào lòng anh kể những bí mật tày trời, thần trí anh luôn mịt mờ trong ý nghĩ phải giúp nàng rửa trôi uất ức. Nhưng anh vô dụng. Anh đã muốn đánh Duy Thức như tử, nhưng cũng biết mình chẳng có can đảm làm hại ai. Anh đã muốn

cầu xin Duy Thức tránh xa Gia Tú, nhưng cũng biết sau đó mình không thể ở lại bên nàng. Muốn khóc nước mắt cũng chẳng chảy ra, anh chỉ cảm nhận được một lớp cay rát phủ trước đôi người

31. Chương 31: Họa

Duy Thức ngồi bên quầy rượu trong Đình Lung Linh, quán cà phê ngự trị trên tầng cao nhất của tòa nhà cao nhất thành phố. Anh nhẩn nha chất rượu thượng hạng màu hổ phách, sóng sánh trong chiếc ly pha lê thanh tú được chế tác thủ công. Tiếng dương cầm ngọt lành như giọt sương mai reo múa trên phiến lá bên hồ, quyện chặt vào tiếng vĩ cầm da diết, khiến lòng người mê mên quên bằng thời gian. Chút sáng hoa lệ thấp lên từ những ngọn nến thơm thoảng ra làn hương lạ lùng dịu nhẹ, hương của loài hoa bí mật đến từ một thung lũng cao xa nào đấy.

- Xin lỗi đã để ngài chờ lâu. - Một người đàn ông đến cạnh Duy Thức.

- Cho ta xem tấm hình. - Duy Thức vào thẳng chủ đề, mắt vẫn hướng về ly rượu trên tay, chẳng ném cho người đàn ông một cái nhìn.

Người đàn ông rút từ túi trong áo khoác ra một tấm hình và đặt nó lên quầy rượu, đẩy về phía Duy Thức. Cúi nhìn tấm hình trong một tích tắc, rồi Duy Thức điềm nhiên uống cạn ly rượu. Cơ mặt anh chẳng động đậy. Ánh mắt anh không biểu thị thái độ nào. Những khoảng yên lặng nhả nhặn trôi qua.

- Thâm cung bí sử hoàng gia, tôi không có gan tò mò. - Sốt ruột, người đàn ông lên tiếng - Nhưng vị Nữ Hoàng đã đính hôn mà đêm tối lại tìm đến một chàng trai khác, thì thật là... Chàng trai ấy còn là ngôi sao thần tượng Gin, người yêu của minh tinh Nhã Lan. Tin này nóng sốt và kịch tính hơn bất kỳ chuyện thị phi nào của làng giải trí. Sẽ không tờ báo nào dám đăng tấm hình này. - Duy Thức nhẹ nhàng nhắc lên hình chụp Gia Tú và Bách, ánh mắt chẳng tỏ chút quan tâm. Trong hình, Gia Tú ngồi tựa đầu vào vai Bách ở ban công nhà anh. Cả hai lơ đãng ngắm bầu trời chẳng chịt những dải mây màu đen tím mỏng mảnh. Một đôi tình tứ, nhưng ẩn hiện nét mệt mỏi và rời rạc.

Sẽ không tờ báo nào dám bắt kính với Hoàng Gia để bị đóng cửa. Nhưng những tin hóng hớt trên mạng thì đâu ai biết nguồn gốc, lại lan truyền cực nhanh. - Người đàn ông nói cứng - Công chúng có quyền biết sự thật về vị Nữ Hoàng thập toàn thập mỹ mà họ tôn sùng.

Ta đã nghĩ người đến đây với thiện chí. - Duy Thức nhìn thẳng vào người đàn ông. Một chiếc lông mày anh nhướn nhanh, mai mỉa và đắc thắng.

Một vị trí trong viện Nội Cung. Càng cao càng tốt. - Biết chẳng thể đôi co với kẻ trên cơ mình, người đàn ông đánh bàiierra.

Cao hay thấp còn tùy thuộc thái độ hợp tác của người.

- Duy Thức khoan khoái hớp ly rượu vừa được đem ra - Làm sao người có tấm hình này?

- Nhã Lan. Tuần trước tôi có buổi phỏng vấn Nhã Lan và cô ấy đã đưa nó cho tôi. - Thái độ của tay phóng viên chuyển sang nhún nhường, rồi nói tiếp bằng giọng cảm-thông-giả-vờ - Có lẽ vì ghen. Ghen với một Nữ Hoàng, quả là lực bất tòng tâm. Buộc phải hai tay dâng bạn trai cho người khác, mà chẳng thể cam lòng.

- Nếu xót thương Nhã Lan, người đã không hện ta. - Duy Thức khinh khỉnh. Anh đưa tấm hình lên ngang tầm mắt, ánh mắt sáng lên bởi ý nghĩ vừa chớm.

- Sóng phải vì mình, thưa ngài!

- Tuần sau sẽ có quyết định bổ nhiệm vào Viện Nội Cung. Nhưng ngay sáng mai, người phải cho đăng tấm hình lên trang nhất báo. - Những ngón tay Duy Thức buông ra, thả tấm hình liệng thân xuống quầy rượu. Anh cười khẩy một cái nhanh, khi nhận biết gương mặt đang thuôn ra vì rối của tay phóng viên - Một tấm hình khác, đêm nay người sẽ nhận được.

Duy Thức hớp một ngụm rượu, thư thái tận hưởng làn nồng ấm dần ve vuốt khắp lồng ngực mình. Rượu ngon. Nhạc êm. Nền thơm. Bao quanh anh là sự toàn bích tuyệt đối.

32. Chương 32: Phúc

Gia Tú ngồi chống cằm bên bàn điểm tâm, ngắm màn mưa sớm dịu dàng từng hạt ngoài cửa sổ. Mũi nàng thư thái hấp thụ làn khí mê ly, thấm đẫm mùi bánh mới nướng, mùi cà phê đắng nhạt và mùi nồng nàn rất riêng của tiết trời trong mưa. Bỗng Duy Thức xuất hiện, đặt một tờ báo trước mặt nàng. Không gây rầm rầm, nhưng đủ mạnh để khiến nàng giật thót. Chẳng lẽ phá hỏng tâm trạng đầu ngày đang êm đềm, nàng vu vơ một cái hé môi tươi tắn, rồi ơ thờ nhìn tờ báo còn thoảng mùi giấy mới.

- Xuất thân cao quý của Gin từng là đề tài nóng bỏng với fan hâm mộ những ngày mới ra mắt cùng nhóm Xtreme.

- Duy Thức ngồi xuống chiếc ghế đối diện Gia Tú, đọc to tờ báo của mình - Du học từ nhỏ, Gin đã trải qua thời niên thiếu tại một trong những trường học danh giá nhất châu u. Trừ chi tiết cậu thiếu niên quý tộc Trần Nhật Bách thích nhốt mình trong phòng, tập tành sáng tác những lúc rảnh rỗi, Gin rất kiệm lời khi nhắc về quãng thời gian này. Phải chăng anh muốn giấu nhẹm quá khứ hoang đường? Hay một mối tình khắc cốt ghi tâm đến giờ vẫn đau nhức? Một nguồn tin...

- Được rồi! Ta có thể tự đọc. - Gia Tú thở mạnh một luồng hơi nóng. Mắt nàng dán chặt vào tấm hình to đùng trên trang nhất báo.

- Mọi chuyện đã được sắp xếp. Sẽ không có thêm thông tin hình ảnh nào rò rỉ ra dư luận nữa. - Duy Thức nhấp môi vào tách cà phê, điềm tĩnh chờ Gia Tú phản ứng.

- Tất nhiên anh phải sắp xếp mọi chuyện, vì chính anh đã cho đăng tấm hình này. - Ánh mắt cao ngạo của Gia Tú đậu ở Duy Thức một giây, rồi lại hướng về tờ báo trên bàn.

- Nữ Hoàng, nàng ngày càng tiến bộ! - Duy Thức khen ngợi chân thành qua cả ánh mắt và giọng nói.

Duy Thức đẩy tấm hình Gia Tú ngồi tựa đầu vào vai Bách trong ban công nhà anh về phía nàng. Nét ngỡ ngàng trên mặt nàng dần chuyển sang một thứ xúc cảm khó định danh. Đôi người nàng di chuyển từ tấm hình trên báo sang tấm hình trên bàn, rồi lại chuyển về tấm hình trên báo, rồi lại chuyển sang tấm hình trên bàn...

- Nàng nghĩ hình nào lộ ra sẽ nguy hiểm hơn? - Duy Thức thú vị nhìn Gia Tú, rồi ngón tay anh chỉ vào tấm hình nhận được từ gã phóng viên - Một Nữ Hoàng đã đính hôn lại thân mật với chàng trai khác vào ban đêm.

- Anh dám theo dõi ta? - Mắt Gia Tú râm ran lửa.

- Tôi đã làm một cuộc trao đổi nhỏ với tay phóng viên chụp bức hình mới của nàng và Bách. - Duy Thức đặt tách cà phê xuống, giơ tay cao ngang mặt, lòng bàn tay quay về phía Gia Tú nhằm giải bày mình vô can. Rồi giọng anh hóa nghiêm khắc - Nữ Hoàng, nàng đã quá bất cần!

- Anh...

- Đúng, trách nhiệm của tôi là phải thu dọn cái họa do nàng gây ra. - Duy Thức chặn lời Gia Tú - Nhưng trách nhiệm của nàng là gì? Nữ Hoàng không phải là nữ minh tinh mà gây chuyện thị phi.

- Anh... - Gia Tú nhìn thẳng vào đôi mắt Duy Thức đang cố kìm nén nóng giận. Nàng muốn tìm lời chống chế, nhưng lòng dạ rụt rè, trí óc u mê không nảy được một ý thuyết phục. Nàng đưa mắt nhìn xuống tấm hình trên báo, bỗng sững sờ...

Dưới tiêu đề "Cô gái bí mật của Gin ngày chưa nổi tiếng. Nhã Lan đã biết?" là tấm hình Bách đang bế bổng nàng trên tay, vừa bước ra từ taxi. Nàng say khướt, tấm thân mềm nhũn như một con mèo nhúng nước. Mặt nàng úp vào lòng Bách, nên qua hình chỉ có thể rõ ràng danh tính anh. Khoảng thời gian này, Duy Thức chưa đóng một vai lớn trong cuộc sống nàng, nên phái người theo chân nàng chỉ có thể là...

- Gia Tĩnh. - Duy Thức hớp một ngụm cà phê, thích thú nhìn gương mặt Gia Tú đông cứng lại vì suy nghĩ bị đón đường.

- Vì sao Gia Tĩnh không bao giờ răn đe chuyện ta phóng túng? Nếu anh ấy đã luôn biết... - Gia Tú quay đầu sang bên. Mắt nàng chớp liên hồi, mong dập tắt màng long lanh vừa kéo đến che kín tầm nhìn.

- Một công chúa trưởng thành phải phục tùng lễ giáo cung đình. Nên Gia Tĩnh đã cho nàng tận hưởng đầy đủ nhất cuộc sống khoáng đạt, để khi trở lại lồng son, nàng có cái để nhớ. Dù vậy, Gia Tĩnh vẫn luôn bất an, phải phái người trông chừng, bảo vệ nàng, nhằm chắc rằng cái tự do thái quá sẽ không tổn hại nàng. - Duy Thức từ tốn.

- Nếu đã yêu thương ta như vậy, sao anh ấy còn chọn cái chết? - Gia Tú quay sang Duy Thức bằng đôi mắt rưng rưng, đượm những giọt cảm hờn.

- Chẳng ai biết được. - Giọng Duy Thức vẫn êm đềm. Anh hướng mắt nhìn bầu trời màu xám nhạt ngoài cửa sổ, dùng mây mù u ám tạo nét buồn bã trong mắt mình - Chuyện xảy ra trong xe Gia Tĩnh hôm ấy, vĩnh viễn chẳng ai biết được. Có thể là một phút quẩn cảm xúc. Có thể Gia Tĩnh đã nghĩ lại nhưng quá trễ. Có thể...

Gia Tú giờ ngửa một bàn tay lên gần mặt, lệnh cho Duy Thức ngừng nói. Đôi mắt nàng đỏ hoe nhưng không rang, dán chặt vào tách cà phê nguội đang nổi lên những vầng sữa. Duy Thức nhìn nàng vài giây, rồi lại hướng về phía bầu trời dày mây. Một ý nghĩ bông đùa lóe lên trong anh: “Lẽ nào ngôi Đế Vương có phúc lành, đủ quyền năng biến thời tiết chuyển theo tâm trạng người ngồi trên ấy?”. Đây không phải lần đầu tiên anh chứng kiến một bầu trời ề ồ, song sinh với thần sắc Gia Tú.

33. Chương 33: Khóc

Nhiều đêm liền Gia Tú mơ đi mơ lại một giấc mơ. Trong mơ, nàng mặc chiếc váy đơn đầy pha lê ngồi trên ngai vàng, chân mang giày ngọc, đầu đội vương miện. Rồi nàng từ tốn bước xuống những bậc thang dẫn từ ngai vàng xuống sảnh Đại Điện. Nàng càng bước, đôi giày càng rộng ra, khiến những bước đi cứ chập chững. Trong một lần bước, bàn chân nhấc lên và vượt khỏi chiếc giày khiến nàng mất đà, Vấp ngã. Và lần nào cũng vậy, trước khi kịp lăn xuống những bậc thang, nàng choàng tỉnh, cảm giác nồm nớp vẫn rõ mồn một.

Đêm nay, giấc mơ kỳ quái ấy lại tiếp tục cắt xẻ giấc ngủ của Gia Tú. Chẳng ngủ lại được, nàng ngồi bó gối trên giường, bé nhỏ trong không gian đen đặc, thơ thẩn trong mớ suy tưởng hỗn độn...

Giày mới mua bao giờ cũng vừa vặn, nhưng mang một thời gian sẽ rộng dần. Giày rộng không gây đau, nhưng buộc người mang luôn phải chú tâm kéo vượt mất giày mà hệt chân ngã ngoài. Chân mang giày rộng, thế nào cũng có lúc trượt ra mất, chân đi, giày ở lại.

Bách như một đôi giày. Thuở ban đầu, anh khiến nàng thoải mái, nhưng nay anh không còn vừa vặn. Những lời thăm thì, những bản tình ca vẫn khiến nàng xao động, nhưng cảm giác chỉ như con sóng nhẹ vỗ bờ rồi bị hút nhanh vào cát. Những lo nghĩ của anh, với nàng, quá cỡ con. Những lo nghĩ của nàng, với anh, quá vời vợi.

Những ngày gần đây, nhìn Bách, nghe Bách, ôm Bách khiến nàng sung sướng mà lạ lẫm. Nàng đã thân thuộc với việc không chạm được vào anh. Đãng đãng và ngậm ngùi là niềm hạnh phúc nho nhỏ của nàng. Tình cảm nàng đã già đi. Lý trí nàng đã lẩn át: thời gian nàng bên anh rất xinh đẹp, nhưng vĩnh viễn neo lại ở quá khứ. Nấn ná bên nhau, cái hố khoảng cách giữa anh và nàng sẽ nở to ra, cho đến khi tất cả tàn dư yêu thương rơi tòm vào đây rồi mất hút. Nấn ná bên nhau, những trật tự cuộc sống hiện tại của riêng anh, riêng nàng sẽ xổ ra hết, rồi tung lên rồi cuộn thành một mớ hỗn tạp.

Nếu không đột ngột xa Bách lúc tình yêu đang mãnh liệt nhất, liệu nàng có mãi đau đầu? Tình yêu như một bình ga. Nếu bật bếp thật lớn, lửa thật to, bình ga sẽ nhanh chóng cạn. Nếu bật bếp riu riu, bình ga sẽ bền lâu, lửa tình có khi cháy trọn một đời con người.

Mắt Gia Tú xoáy sâu vào nụ cười sáng ngời và hạnh phúc của Gia Tĩnh trong tấm hình chụp hai anh em. Nàng giật mình, chẳng biết mình đã rời giường đến phòng làm việc từ lúc nào, đang co gối lệt thớm trong chiếc ghế bên bàn làm việc. Sau vài giây tĩnh tâm, nàng nhấc lấy chiếc khung hình bạc ở góc bàn. Trong hình, nàng chỉ mới 14 tuổi, đang được anh trai công trên lưng. Hai anh em cười tít mắt, ấm êm và an bình.

Ngón tay nàng di đi trên tấm hình, quanh nụ cười sáng ngời và hạnh phúc của Gia Tĩnh. Nàng thấy xót, vẻ mặt vui tươi ấy,

thời khắc thân mật ấy vĩnh viễn đọng thành một chấm cố định trên đường thẳng thời gian. Anh trai nàng, những ngày bên Bách, nàng công chúa tự do tự tại, Bangkok đun sôi trong nắng... Dù có trân quý hơn mọi châu báu trên trần gian, nàng cũng đành bất lực để những chấm ấy lại phía sau.

Đặt khung hình lại chỗ cũ, Gia Tú bước đến chiếc máy đĩa, bật lên một giai điệu thướt tha, rồi nhón chân nhảy múa quanh căn phòng. Nàng vừa múa vừa khóc, cảm nhận thân thể nhẹ bẫng dần. Cảm giác rờn rợn của giọt nước mắt tròn trên bờ má khiến nàng ngộ ra vì sao khi buồn, khi đau, con người hay khóc. Chính nàng đang trải nghiệm năng lực làm nhẹ của nước mắt: cứ một giọt lẫn ra, lòng nàng bớt vương vẩn. Cứ một giọt lẫn ra, nàng tỉnh táo hơn.

Bỗng chiếc di động trên bàn rung bần bật, nàng xoay người mấy vòng đến cầm nó lên. Tin nhắn của Bách: “Gia Tú, anh muốn cùng em đi xa.”

34. Chương 34: Xóa

Cùng nhau, Gia Tú và Bách lang thang khắp châu u hơn hai tuần. Qua những thành cổ, những bến cảng, những đô thị mà Bách đã đến trong chuyến phiêu bạt vô định kéo dài gần một năm, sau khi nhìn Gia Tú đội lên chiếc vương miện Nữ Hoàng trên tivi.

Buổi sáng cuối cùng của cuộc hành trình, Gia Tú và Bách đến Hannover - thành phố nổi tiếng với những lâu đài cổ kính ở miền Nam nước Đức.

Ngồi bên cửa sổ trong một quán cà phê gỗ nhỏ nhắn, Gia Tú lặng im hít thở làn hương cà phê quện chặt trong hơi và khí của tiết thu lãng mạn. Chốc chốc nàng lại quay sang ngắm nhìn gương mặt mỹ miều của Bách đang hướng về phía những mái nhà tí tắp đằng xa.

Trời lát phát mưa. Ngồi đếm những hạt mưa dính trên kính, chầm chậm trên lá của chậu hoa trên bậu cửa sổ. Bỗng một hình ảnh kéo vào thần trí Gia Tú: trong một quán cà phê cúp điện ở Bangkok, nàng ngồi đếm những hạt mưa lấp lánh ánh đèn đường bám trên kính cửa sổ, bên cạnh nàng là Duy Thức. Nàng khép mắt, khẽ rung đầu thật vội để xua đi cái hình ảnh quá khứ nàng không chút hứng thú với việc lưu lại ấy. Khi mở mắt ra, nàng bắt gặp Bách đang nhìn mình âu yếm, nhưng chất yêu thương trong cái nhìn ấy rất yếu ớt, rất xa xăm.

- Em thích được ướt một chút không? - Bách cười hiền lành.

Không chờ Gia Tú trả lời, Bách cầm lấy tay nàng, dắt ra khỏi quán cà phê. Qua hết bốn dãy nhà, qua hết hai con đường mòn, họ đến một bãi cỏ xanh mượt bên ngoài một lâu đài cổ. Anh buông tay nàng và nằm vật xuống cỏ, ngửa mặt lên trời. Anh nhắm mắt, để mặc những hạt mưa nhảy múa trên trán, trên mũi, trên gò má, chui tọt vào miệng. Anh cười lớn:

- Cảm giác này thích thật!

Khẽ khàng nằm xuống cạnh Bách, Gia Tú cũng nhắm mắt và ngửa mặt lên trời. Cảm giác những giọt mưa bắn vào làn da rồi nảy tung lên thật lạ. Nàng giơ hai tay lên trời vỗ bốp bốp. Cảm giác những giọt mưa bị ép vào giữa hai bàn tay rồi vỡ bung ra thật tuyệt. Nàng cười lớn đầy thích thú. Nàng luôn cảm động bởi những trải nghiệm mới. Nàng luôn cảm động bởi những sáng tạo của Bách để đem đến cho nàng các trò chơi độc đáo. Những hạt mưa bắn thẳng vào miệng khiến nàng cười thêm lớn. Đã lâu rồi nàng quên mất vị sáng khoái của việc cười to miệng, cười đến thắt ruột. Đã lâu rồi không ai khiến nàng vui thậm vui như thế này.

Lắng nghe tiếng cười của Gia Tú, hình ảnh nàng công chúa giàu năng lượng và khó nắm bắt của ngày xưa hiện về trong Bách...

Anh say mê nàng ngay lần đầu tiên trông thấy nàng từ xa rất xa trong sân trường. Cái khí chất đối lập lạ kỳ tỏa ra từ thân thể, nét mặt, từ cả cái phẩy tay nhẹ nhàng của nàng đã trói chặt tâm hồn anh. Anh càng đắm đuối nàng sau buổi đêm sinh nhật mà nàng đến tìm anh. Càng gặp gỡ, càng gần gũi, anh càng thuộc về nàng. Anh say nàng, nóng bỏng và lạnh giá. Anh mê nàng, bốc đồng và suy tính. Nhưng tình yêu anh chẳng dám mạch lạc một câu “anh yêu em”, vì lý trí anh luôn chấp chĩnh: nàng không mãi là nàng công

chứa độc đáo của riêng anh. Theo thời gian nàng sẽ sâu lắng dần, gò bó dần. Theo thời gian, anh sẽ chỉ là một mẫu con con trong cuộc sống đầy trách nhiệm của nàng.

Anh đã luôn nửa ngóng chờ cái ngày nàng xa anh, nửa cầu khẩn nó đừng bao giờ đến. Rồi khi nó đến, đứng trong căn phòng nàng trống trơn, anh đã nhẹ nhõm. Suốt tuần đầu tiên sau khi nàng biến mất, anh vẫn sinh hoạt bình thường, chẳng mấy may chút lo âu: nàng là công chúa, trên đời này đâu ai dám tổn hại. Chỉ đến khi xem lễ đăng cơ của nàng trên tivi, cơn bất ổn trong anh mới trỗi dậy. Đắng chát. Vô dụng. Bị hất hủi. Anh bỏ học, đi lang bạt khắp châu u, biệt tăm biệt tích. Anh những mong thời gian và đất trời diễm lệ sẽ hàn gắn được cái khập khiễng trong mình.

Đứng giữa Paris hoa lệ, anh tưởng tượng ra không khí dân dần uốn nắn thành thân người nàng tựa đầu vào vai anh, cùng ngắm hoàng hôn. Bước trên những vỉa hè lát gạch ẩm ướt của London, anh tưởng tượng bàn tay nàng níu chặt vào mình để không trượt ngã. Đứng trước những con búp bê gỗ nhiều màu tại một hàng rong ở Moscow, anh tưởng tượng ra đôi mắt hau hấu và nụ cười thích thú trẻ thơ của nàng. Rất nhiều và rất nhiều. Ngay giữa những thời điểm tưởng tượng về nàng, anh đã biết mình đang tự hủy hoại bản thân, nhưng...

Giờ đây, Bách muốn xóa. Anh muốn xóa sạch những ký ức mà Gia Tú nửa hiển hiện, nửa vô hình. Anh đem nàng đến tất cả những nơi mà bàn chân mình từng in dấu trong chuyến đi năm ấy, để sau này khi anh nhớ đến, khi anh lại đặt chân lên những vùng đất cũ, ảo ảnh về nàng sẽ không còn vằng vặc.

- Anh có yêu em không? - Giọng Gia Tú trong trẻo như những giọt mưa, cắt đôi những hình ảnh xa xưa đang chập chờn trong tâm trí Bách.

- Có.

Gia Tú nghiêng đầu sang nhìn Bách, mắt và môi nàng cùng lấp lánh: đây là lần đầu tiên anh trả lời câu hỏi yêu nàng mà không tốn lấy một khắc lưỡng lự. Được lời yêu chắc chắn của anh, nàng có quyết định mới. Nàng vốn xem chuyến đi này là quà chia tay với anh, nhưng nàng vừa đổi ý, nhất quyết sẽ chẳng xa anh - ánh sáng, nguồn vui, bản tình ca của nàng - một lần nữa. Cái hố khoảng cách giữa anh và nàng, nàng sẽ tìm được cách lấp nó lại. Cứ hoài chạy trốn thì kết quả sao mỹ mãn, nàng phải đối mặt, một lần ăi mãi. Chỉ cần anh bên nàng, mọi chuyện sẽ khả thi. Chỉ cần được sống chung với người yêu thương và hiểu mình thật sự, tương lai nàng sẽ đẹp để biết bao.

Gia Tú quay đầu lại ngay ngắn, ngửa mặt thẳng lên trời tiếp tục hứng những giọt mưa. Lòng nàng ngập tràn vui sướng, tin rằng ở phía trước, nàng sẽ có thể cùng anh chấm thêm nhiều hạnh phúc khác.

35. Chương 35: Quên

Chuyến phiêu du châu u bất ngờ cùng Bách khiến lịch làm việc của Gia Tú rối loạn. Sau khi trở về, nàng quay cuồng trong hội họp, gặp gỡ ngoại giao, hoạt động xã hội... Đến khi có thể tĩnh tâm mà đếm nhịp thở, nàng đã thấy mình trên máy bay đi thăm nước bạn. Nàng chỉ cất phụng mọi bận rộn, hốt hải quay về khi được tin Bách gặp tai nạn trên trường quay, nhập viện trong tình trạng nguy cấp.

Lúc Gia Tú về đến bệnh viện, Bách đã tỉnh lại, nhưng không còn nhớ bất cứ ai, bất cứ chuyện gì. Ngay đến tên mình anh cũng cần cha mẹ mớm lời. Để lấp liếm cái trí nhớ đột nhiên bị gột sạch bong, Bách rải đại trà thái độ thân thiện cho tất cả thấy mọi người. Những thớ tim của Gia Tú bất động khi nhận ra Bách cười với mình cũng chỉ bằng sự niềm nở rập khuôn.

Mỗi đêm ngồi bên giường Bách, một phần hồn của Gia Tú bị rút đi...

Đêm đầu tiên, Gia Tú hết bản thân rồi lại khóc, hết khóc rồi lại bản thân. Những thớ thần kinh của nàng chẳng mạch lạc được một suy nghĩ nào.

Đêm thứ hai, Gia Tú nghi hoặc rằng Bách đang phỉnh gạt mình. Trong một bộ phim nào đấy từng có chuyện chàng trai vờ mất trí nhớ để sau khi chia tay, cô gái được thanh thản sống mà không bị đè nặng bởi cảm giác có tội. Biết đâu theo một suy tính, theo một lý lẽ kỳ quái nào của riêng mình, Bách đang diễn trò này: anh muốn chấm dứt nhưng không nỡ để nàng ném cái vị đắng nghét của chuyện người yêu đột ngột

biệt tăm, như nàng từng làm với anh. Nhưng sáng hôm sau, cái thân người anh cứng đờ trong vòng tay ôm chặt của nàng đã đập vụn suy đoán ấy, bóp nát cái hy vọng tí hìn trong nàng.

Đêm thứ ba. Đêm thứ tư. Đêm thứ...

Một đêm nữa lại đến. Khi bệnh viện chìm sâu vào bóng đêm im lìm, Gia Tú lại đến bên Bách. Ngắm anh thanh bình chìm trong giấc ngủ, nàng lún sâu dần vào một đụn đầy những kỷ ức, lo nghĩ...

Ba tháng sau ngày lên ngôi, nàng bí mật trở lại Thụy Sĩ tìm anh. Không ai biết anh đã đi đâu. Cũng có thể cho người lần ra dấu anh, nhưng nàng đã buông xuôi. Quả báo. Nàng tin mình phải nhận lại đúng và đủ những gì đã gây ra. Đứng giữa căn phòng anh trống trơn, nàng thấu đáo những gì đã xảy đến trong anh vào buổi sáng nàng bỏ đi. Những cảm xúc tã tơi nhất trần gian.

Ngày đuổi ngày trôi qua. Nàng và anh gặp lại nhau, xa nhau, về bên nhau... Mới không lâu trước đây, nằm bên anh trên thảm cỏ xanh mượt ở Hannover, nàng đinh ninh rằng mình đã trả đủ những gì đã vay của số mệnh. Nhưng không. Nàng phải trả gốc, và phải trả cả lãi.

Số mệnh nhân từ ban cho nàng thêm vài ngày vui vẻ, trước khi một lần nữa cuốn anh xa thật xa. Một tương lai không có anh chẳng cày nát tâm tình nàng, bởi trong những ngày về lại bên anh nàng đã luôn lang thang trên cái lằn ranh giữa tiếp tục và tạm biệt. Chỉ có cái ý nghĩ nàng và anh mãi mãi chẳng còn cùng nhau chia sẻ bất kỳ thứ gì - tình yêu, kỷ niệm, thương nhớ - khiến nước mắt nàng đọng thành một vũng dày trên tấm ra trải giường, mỗi đêm.

Nàng chán ghét nước mắt, chán ghét cái cảm giác thân thể bị mủn thành từng mẩu, chán ghét trăm ngàn suy tư nặng nề cứ bám rịt vào óc. Nàng càng chán ghét việc phải lựa chọn: nếu Bách mãi không nhớ được, hoặc nàng sẽ cùng anh viết nên một câu chuyện mới - nhưng nhìn lại những ngày đã qua, nàng không còn vết được chút tự tin và kiên trì nào trong mình, hoặc nàng để anh ra đi với tâm trí trắng tinh - nhưng nàng không chịu được ý nghĩ phải một mình vô vô thương thương nhớ nhớ, trong khi anh...

Gia Tú giật mình rơi khỏi lưới suy tư khi ngón tay Bách chạm hờ vào mi mắt nàng, toan gạt đi giọt nước nặng trĩu đang du trên hàng mi. Thấy nàng khẽ giật mình, anh nhanh chóng rút tay lại, rụt rè:

- Có phải thần và Nữ Hoàng từng rất yêu nhau?

Thần kinh Gia Tú căng ra vì âm điệu trong giọng nói của Bách - cái âm điệu khúm núm, sợ sai, sợ làm phật ý Nữ Hoàng của đám người kẻ dưới. Gương mặt anh cứng lại, môi mím chặt đợi phản ứng của nàng, e sợ rằng mình đã nói sai. Nàng nặn ra một nụ cười, toan đáp trả anh nhưng câu chữ đột nhiên bay biến sạch khỏi trí óc. Nhìn vào đôi mắt anh đầy dè chừng, nàng cười hất một cái, rồi đứng dậy bước nhanh khỏi phòng bệnh.

Đêm hôm sau, Gia Tú không đến thăm Bách. Những đêm sau nữa, nàng cũng không đến.

Một đêm nữa lại đến. Duy Thức đến gặp Bách, vài phút trước khi hết giờ thăm bệnh.

- Bravo! Anh diễn giỏi đến mức cả Gia Tú cũng bị lừa. - Đứng bên cửa sổ, Duy Thức nói với Bách trong khi mắt cứ xuyên sâu vào tấm màn nhung đen của bóng đêm bên ngoài - Sự lạnh nhạt của anh đang khiến nàng ấy đang rất đau. Nhưng anh yên tâm, Gia Tú sẽ dần bình tĩnh lại. Anh đã diễn tốt phần mình và tôi sẽ giữ lời hứa, sau này sẽ chăm sóc cho nàng ấy tử tế.

Bách lặng thinh, nét mặt thuôn ra nhìn Duy Thức. Duy Thức nhú mày quan sát đôi mắt đang nong chặt những mối khó hiểu của Bách. Trong đôi mắt ấy chẳng chịt những vết bất lực, vì không thể nắm bắt hết được những điều vừa nghe. Miệng Bách hé ra, như toan nói câu gì nhưng vì không tìm được câu chữ mà câm lặng.

36. Chương 36: Chạy

Trong ánh nền vàng và tiếng vĩ cầm réo rắt, Duy Thức ngắm Nhã Lan duyên dáng húp từng thìa súp. Từ lúc bắt đầu bữa tối, cô chẳng ngược mắt nhìn anh, cũng chẳng thốt một lời. Nhưng không gian lãng mạn và nét an bình phẳng phất trên gương mặt đã bóc trần tâm ý cô: cô đang muốn kiến tạo bức tranh ngọt ngào cuối cùng bên anh.

- Tối hôm ấy, khi Nữ Hoàng cùng anh xuất hiện, em đã biết dù yêu Bách, nàng ấy phải buộc chặt với anh. Tính khí của cả hai, trí tuệ của cả hai.- Nhã Lan mở lời sau khi uống cạn hai ly rượu, vẻ mặt tươi tắn mơ màng vì rượu, bối rối vì không tìm ra được từ ngữ chính xác mà chuyển tải suy nghĩ.

Không chấm dứt câu nói, Nhã Lan tự rót thêm rượu vào ly. Cô nâng ly lên ngang tầm mắt, khẽ lắc cho làn nước vàng óng li ti những hạt bọt trong ấy sóng sánh. Nhìn Nhã Lan, hình ảnh Gia Tú chợt lướt qua tâm trí Duy Thức, có một lần nàng cũng đã chơi trò lắc ly những nhúm rượu trong ly thủy tinh...

- Vì sao khi ở bên hồ, anh đã muốn em rời Bách? - Nhã Lan cắt đứt mạch suy tưởng của Duy Thức.

- Vì anh phát hiện em luôn làm việc miễn phí, chẳng hề động đến số tiền anh đưa.

Nhã Lan yêu kiều tự cười mình. Cô đã thâm viễn vòng một chút yêu thương, một chút hờn ghen từ Duy Thức, nhưng anh chỉ không muốn mang nợ cô. Cô đổ cạn ly rượu vào miệng, miên man... Ngày xưa, cô phục tùng mọi sắp đặt của Duy Thức để săn đuổi cái hạnh phúc vĩ đại mà bấp bênh là được bên anh. Nếu cô hài lòng với những niềm vui nhỏ bé mà bền chắc Gia Tình dâng tặng, bây giờ có khi cô đã là Hoàng Hậu, Bách và Gia Tú đã đêm ngày hát tình ca trong men rượu và hương cà phê, Duy Thức đã... Duy Thức lạc loài trong bức tranh sum vầy, yên vui ấy. Cô run rẩy trong ý nghĩ nhẩn tâm vừa kéo đến: cô ít nhiều đã làm đúng, đã giúp Duy Thức tìm được chỗ vừa vặn nhất trong cuộc sống này.

- Anh có yêu em không?

- Không.

- Anh dối gạt rất nhiều người, nhưng không thể dối em một lần sao? - Nhã Lan phụng phịu, rồi cười điệu dàng, vờ như câu nói vừa rồi chỉ là đùa chơi.

Nhã Lan chớp mắt, kéo ngược giọt nước mắt đang lấp ló trở lại tuyến lệ. Cô xót ình: Duy Thức là giấc mộng cô mãi mãi chẳng mơ thấy được. Từ xưa, anh đã luôn thành thật với cô - anh không yêu cô - và luôn điều khiển cô bằng chính sự thành thật ấy. Không gì dung dưỡng tình yêu tốt bằng những thèm khát, ngưỡng mộ vô vọng. Không gì sai khiến con người tốt bằng tình yêu.

- Anh không dối em để đền đáp tình yêu bạt ngàn em dành cho. - Duy Thức nhẹ nhàng.

Câu nói này khiến cái kế đồ tui hờn trong Nhã Lan tức khắc tụt xuống số 0. Cô bỗng thấy những ngày mình đã sống trở nên đáng giá. Cô êm dịu nhìn Duy Thức biết ơn: anh thừa tình tường để nhận ra mục đích của buổi tối này, nhưng đã hợp tác để kỷ niệm cuối cùng được êm đềm như cô mong muốn. Cô khẽ cắn môi rồi vội vã đứng dậy.

“Đừng ghen tị với Gia Tú!” - Những lời của Duy Thức rơi loảng xoảng sau lưng Nhã Lan.

Nhã Lan cầm túi chạy khỏi nhà hàng. Cô chạy khỏi cuộc sống hiện tại, chạy khỏi Duy Thức. Vừa qua khỏi cửa, cô dừng lại một nhịp chân, cười hất một cái. Cuối cùng, cô đã thu gom đủ quyết tâm để thoát khỏi cái ảo vọng về một ngày anh sẽ thuộc về mình. Cuối cùng, cô đã dành dụm đủ nghị lực để đặt xuống một dấu chấm kết tròn trĩnh cho đoạn đời đầy sự kiện khủng khiếp và bí mật tày trời này. Ngày mai, cô sẽ xuất cảnh đoàn tụ cùng gia đình. Ngày mai... Hai hàng nước mắt liếm dài trên mặt cô.

37. Chương 37: Lấp Lánh

Thảm cỏ trước cửa sổ phòng làm việc của Gia Tú tắm trong nắng vàng ươm. Bằng cọ và màu vẽ, nàng cố gắng khâu tóm vạt vật mướt mát vào tấm khung vải. Những dải màu xanh non. Những chấm hồng li ti. Những vệt vàng hồ hững. Đôi lúc nàng ngừng cọ, ánh mắt mê đắm vào bức tranh thiên nhiên dịu dàng và sống động bên ngoài tấm cửa kính.

Sau cánh cửa phòng hé hờ, Duy Thức im lặng ngắm bàn tay Gia Tú thướt tha múa cây cọ vẽ. Thi thoảng, nàng cười êm ái và phảng phất. Thi thoảng, nàng nhú mày trước một chi tiết khó nắm bắt thần thái. Nhiều phút trôi qua. Chợt mắt anh vô tình lướt ngang bàn làm việc, thấy một xấp hình đang nằm ngổn ngang. Anh liền nhẹ nhàng đẩy cửa vào, bước đến cầm lên, lật lật xem xem.

Duy Thức nhìn rất lâu vào một tấm hình. Khi anh ngẩng đầu lên, bắt được ánh mắt hiếu kỳ và nghi hoặc của Gia Tú đang bám chặt vào mình. Anh nhếch mép và giơ tấm hình lên ngang mặt, quay nó giữa về phía nàng. Trong hình, Bách quay đầu lại, ánh mắt man mác gắn trên vẻ dáo dác, nửa hy vọng nửa vô vọng tìm kiếm ai đó trước khi bước vào phòng cách ly ở sân bay.

- Bách đã quá liều. Đẩy đáng ra chỉ là một tai nạn nhỏ rồi thôi phồng lên hòng che mắt nàng. Nhưng anh ta đã bí mật sắp xếp nó thành thật, đánh cược với chính số phận mình. Chính tôi cũng bị chàng diễn viên đại tài của mình qua mặt. Bách đã nhập vào vai mất trí nhớ quá hoàn hảo – Duy Thức phân trần bằng giọng giấu cợt, nhưng lại có cái gì đấy rất vô tội.

Gia Tú liếc nhìn tấm ảnh. Nàng nuốt nhanh một nhúm không khí xuống phổi, rồi khẽ ngẩng đầu ngăn không cho nước mắt rỉ ra. Nàng quay phắt, trở lại đối diện với bức vẽ đang dang dở, đưa cọ lên phết phết vài nét...

Bách đã vào vai vô cùng chín chu và tròn trĩnh. Nàng đã tin, nhưng một góc ngách nào đó trong nàng vẫn bắt sóng được cái thật thà bị anh đè nén. Có thể có lúc anh không tìm được, muốn ôm nàng vào lòng. Có thể có lúc anh muốn chấm dứt việc dối gạt nàng. Có thể và có thể. Về mặt chàng chịt những xúc cảm trái chiều của Bách trong tấm hình bỗng khiến nàng uất giận: Anh đã quyết tâm bắt đầu một cuộc sống mới không có nàng, vậy sao ở sân bay anh còn quay lại tìm bóng nàng?

Đôi khi phải bỏ đi để xem có ai đuổi theo mình hay không – Duy Thức giải đáp thắc mắc câm lặng của Gia Tú.

Gia Tú giật mình, vì cơn chột dạ quen thuộc mỗi khi bị Duy Thức đọc thấu tâm ý. Vờ như chẳng quan tâm đến lời anh, nàng tiếp tục chấm phá những nét mới vào bức tranh...

Về mặt dáo dác của Bách trong tấm hình lại chập chờn trước mắt Gia Tú. Nàng cảm giận sự chu đáo nửa vời của anh. Bách không muốn đột ngột tan biến, khiến nàng phải hốt hoảng khựng khiếp. Nhưng trò mất trí nhớ ủy mị lại càng khiến nàng chơi với, khi định ninh rằng mọi kỷ niệm, mọi hình ảnh về mình bị gột sạch vĩnh viễn khỏi tâm trí anh.

- Bách biết bản thân vô dụng bên cạnh nàng, nhưng lại muốn nổi nhung nhớ của nàng về anh ta được sống mãi và mãnh liệt. Mãi mãi. – Giọng Duy Thức rạch nát những suy đoán trong đầu Gia Tú.

Duy Thức chờ Gia Tú phản đối lời mình, nhưng chỉ có đôi mắt nàng mở to đầy ngỡ ngàng đáp trả. Anh nhìn nàng một cái nhiều ẩn ý, rồi kiêu ngạo và mạnh mẽ:

- Nhân chi sơ tính bổn ác. Chỉ vì sợ bản thân không đủ khôn ngoan để đấu lại với người khác, con người mới chọn cách hiền lành với nhau cho yên thân. Yêu mà không thể có khiến con ma ích kỷ trong Bách tìm cách hành hạ nàng để được xoa dịu. Tình yêu...

- Là một chất vô hình lung linh tồn tại trong những suy nghĩ tưởng vô biên về nhau. Chỉ cần còn nhớ là còn yêu. – Gia Tú kết thúc câu nói của Duy Thức, rồi mĩa mai cười mình – Từ ngày xưa Bách đã luôn đề cao năng lực sống của tình yêu. Hai kẻ yêu nhau không nhất thiết cứ phải gần nhau.

Gia Tú lại hướng về bức vẽ còn ngổn ngang. Duy Thức thích thú ngắm nhìn nàng trong chốc lát, rồi lướt mắt quanh căn phòng. Các kệ tủ đều trống hoác. Nàng đã cho dọn dẹp sạch trơn những cuốn tiểu thuyết u uẩn, những đĩa nhạc buồn bã – những món giải trí sẫu muộn mà nàng gắn bó suốt nhiều năm qua, từ ngày về nước.

- Vì sao anh lại bày ra trò Bách mất trí nhớ?

- Vì tôi không tin nàng, thưa Nữ Hoàng. Bách mạnh mẽ và dứt khoát hơn nàng, anh ta biết điều gì tốt nhất. Nếu nàng và Bách bên nhau, chỉ có nguy hiểm và tổn hại cho cả hai, và cho cả tôi. Vả chăng... – Giọng Duy Thức trầm bổng, nhấn nhá như sắp tiết lộ một bí mật to lớn – Tôi muốn nàng có thể nhớ thương anh ta lâu lâu một chút. Tình yêu trong nàng đang dần cũ kỹ, sắp thành một món đồ cổ, nên chỉ có một cách chia tay đặc biệt mới giúp nổi nhớ được bền.

Nhiều phút dài trôi qua. Cây cọ vẽ im lìm trong tay Gia Tú. Duy Thức thú vị quan sát trạng thái kỳ lạ này của nàng: nội tâm nàng đang cố gắng tiêu hóa những lời của anh, trước khi hoàn toàn chấp nhận nó, vì nàng hiểu đó là sự thật.

- Nếu anh đã rành rọt tâm ý người khác như vậy... - Gia Tú thoáng ngáp ngừng, rồi bỗng đổi giọng thách thức – Vì sao Bách còn quay đầu lại tìm ta ở sân bay?

- Một thời khắc ân hận, lưỡng lự, đánh cược với số mệnh. Tâm trí con người tuy ngắn và dễ đoán, nhưng vẫn có những phút bốc đồng trật quỹ đạo. Cái đó thì tôi không muốn đoán. Một chút mập mờ khiến cho câu chuyện hay hơn. Mà... - Đột nhiên Duy Thức chuyển giọng châm chọc – Có khi do nàng cả nghĩ thôi. Biết đâu trước khi đi, Bách quay đầu lại chỉ để chào những người hâm mộ ra tiễn mình. Biết đâu anh ta đã mất trí nhớ thật.

Gia Tú ném cho Duy Thức một ánh mắt cáu gắt, toan quăng ra những lời cấm cản. Nhưng cái cười mỉm đầy khoái trá của anh khiến nàng đầu hàng. Càng dần lâu trong cuộc trò chuyện này, tâm tình nàng càng bị anh tung lên nẩy xuống theo ý thích, như một trái bóng. Nàng quay lại hí hoáy với bức vẽ.

- Bách sẽ mãi nhớ thương nàng, rất nhiều và rất sâu. Cái đêm tôi đưa nàng đến nhà Nhã Lan, thật ra chính anh ta đã nghe hết những lời nàng nói.

Gia Tú cảm được cái võ vè trong câu nói vừa rồi của Duy Thức. Không biết nên hành xử thế nào, nàng vờ như lạc sâu trong thế giới của màu sắc và cọ vẽ, đeo lên một sắc mặt đăm chiêu.

Tiếng cửa khẽ khàng khép lại sau lưng Gia Tú. Đặt cây cọ xuống, nàng đứng yên một lúc lâu, ánh mắt tha thần vào không gian bao la phía ngoài cửa sổ. Mặt trời đã lên lưng chừng bầu trời. Ánh nắng đậu nhấp nháy trên vạn vật. Những câu chuyện đã qua lấp lóa tan dần vào nắng. Và những câu chuyện lấp lánh khác sẽ bắt đầu. Mỗi nàng nhẹ nhõm một nụ cười.

38. Chương 38: Cầm

Hoàng hôn. Mưa lất phất. Trên hành lang lộ thiên bên hông Đại Điện, ánh mắt Duy Thức miết quanh những mái nhà, những cánh cổng, những lối đi mờ tỏ trong vô vàn vệt ẩm ướt diêm lệ. Mùi đất ẩm thơm phưng phức. Gió rền khẽ từng cơn. Tiếng nô đùa trẻ thơ bất chợt kéo đến trong tâm trí anh, vô tư và rộn rã...

Từ ngàn xưa, từ thuở vua chúa bắt đầu cư ngụ trong cung vàng điện ngọc, chữ “cầm” đã luôn bám riết lấy chữ “cung”. Những mỹ nhân sau khi nhập cung, vĩnh viễn chẳng được rời khỏi bốn bức tường son – vì đây mà “cầm”. Những thái giám, cung nữ suốt đời bị bó buộc trong muôn vàn luật lệ hà khắc, cuộc sống như vật tế thần trong tay đế hậu, không được nói cười, không được yêu đương, không được thế này, không được thế kia – vì đây mà “cầm”. Vô vàn âm mưu thâm hiểm, bí mật tày đình của hoàng gia chỉ được tồn tại trong sâu thẳm tâm trí những ai trót biết đến, trong những lời lén lút rỉ tai nhau của đám người hầu kẻ hạ – vì đây mà “cầm”.

Hoàng cung là sân khấu và “cầm” là tấm màn nhung đầy mời gọi. Những truyền thuyết về cầm cung nghe các vú nuôi kể lại khiến Duy Thức luôn khao khát chạm đến muôn điều kỳ bí sau bốn bức tường cao vợi, quyền quý ấy. Rồi anh được triệu vào làm bạn học của Gia Tĩnh, khi ấy hãy còn là một hoàng tử bé. Hai cậu bé vương giả đã cùng nhau lớn lên trong không gian kín kín mở mở đầy mê hoặc của chốn cung vàng điện ngọc, đã cùng nhau bóc tách nhiều bí mật, đã cùng nhau đan móc thêm nhiều bí mật.

Mưa vẫn nhỏ nhẹ và dai dẳng. Duy Thức nhẩn nha từng bước dọc chiếc hàng lang dài, hai tay đút vào túi quần, mắt cúi nhìn đôi bàn chân mình di chuyển...

Trên đường vào cung lần đầu tiên, Duy Thức nhận ra tương lai mình đã sớm được người lớn bày biện ngay ngắn: trở thành quân sư, người bạn, người cận thần tin cẩn nhất cho Gia Tĩnh. Trở thành kẻ đứng bên lề, phò trợ cho người nắm quyền lực tối cao. Khi đặt những bước đầu tiên trên hành lang bộ thiên bên hông Đại Điện, cậu bé Duy Thức đã hạ quyết tâm phải đạt được nhiều hơn những gì người ta ỉn: quyền lực. Một tham vọng trẻ con. Một tham vọng cay cú. Một tham vọng khiến cầm cung càng trở nên mê hoặc.

Hạ thối xuân đi. Thu đuổi hạ chạy. Đông quét thu qua. Xuân lừa đông bay... Lẩn khuất vào những tiếng cười trẻ con vô tư và rộn rã vang khắp hoàng cung là những toan tính dần khéo léo, những sắp đặt dần tinh vi.

Hoàng cung là viên kim cương khổng lồ, huyền ảo, biểu tượng của phồn hoa, tôn quý và quyền lực. Một viên kim cương xa tầm với: những kẻ yếu bóng vía chỉ dám đứng từ xa thèm thường ngắm, chẳng dám cả việc rụt rè chạm tay vào mà hưởng một chút lạnh giá tỏa ra từ khối các-bon mê hồn ấy. Một viên kim cương đáng sợ: lắm kẻ may mắn được sở hữu, được có phần thì lại càng quý, nâng niu nó hơn cả tính mạng. Họ lau chùi, trau chuốt, rồi chẳng may bị nó cứa chảy máu cũng chẳng dám rên nhẹ một tiếng đau.

Hoàng cung là báu vật mỹ miều, nhưng vẫn chỉ là nô lệ của con người. Duy Thức đặc biệt yêu thích cái tưởng tượng đặt viên kim cương ấy vào lòng bàn tay mà xoay tròn nó theo ý thích, để những khía sắc lạnh chạm vào da thịt, nhưng chẳng thể làm xây xước mình. Kim cương chỉ trọn vẹn hoàn mỹ, trọn vẹn an toàn với những ai biết cách chơi đùa và mê đắm chuyện đùa chơi với nó.

Chỉ còn vài giọt mưa buông rải rác. Bóng chiều tà trùng sâu xuống mặt đất. Chân trời hần lên những làn mây vàng rầu rĩ mà nồng nàn, y hệt xúc cảm trong ánh mắt cuối cùng của Gia Tĩnh – ánh mắt Gia Tĩnh đã gửi cho Duy Thức, trong lúc nắm chặt bàn tay Gia Tú mà mấp máy “Hãy thay anh...” Ánh mắt thay phần kết còn lửng lơ của lời trần trối.

Những yêu thương của Gia Tĩnh là một nụ hoa không bao giờ được nở. Cung cấm. Cấm cung. Tiên tiến, tự do là chuyện của thế giới bên ngoài, còn trị vì trong cung vàng điện ngọc muôn đời vẫn là những cấm cấm ngăn ngăn. Một vị vua phải ôm mỹ nữ trong tay. Một vị vua không thể dành tơ tình ột chàng trai.

Tình cảm của Gia Tĩnh là tấm vé thông hành may mắn đưa Duy Thức bước trên những con đường anh muốn, là cái gạt đầu với mọi kế hoạch của anh. Và Nhã Lan chẳng qua chỉ là bức bình phong kiêu diễm cho những tư tình không được có. Mọi chuyện đáng ra đã xuôi đi trong trật tự êm ái, nếu Nhã Lan bớt tơ tưởng đến anh, nếu Gia Tĩnh bớt tị hiềm.

Với Gia Tĩnh, Duy Thức vừa là kẻo vừa là gai. Trái tim buộc Gia Tĩnh nhún nhường những tham vọng của anh. Nhưng trí não ép Gia Tĩnh cản anh chạm vào quyền lực. Chắc chắn, Gia Tĩnh đã nhiều lần muốn thiêu rụi tim mình nhưng vô vọng. Ngày tháng trôi qua, yêu sinh đồ kị, đồ kị sinh hận. Người chỉ nhận ngai vàng cầu toàn thái quá ấy không chịu chấp nhận được khiếm khuyết tí hon trong bản thân mình, đã vô cớ đổ mối khiển trách bà mẹ tự nhiên lên Duy Thức. Và yêu song hành với hận sẽ thành khối tình cảm vô địch, bất tử.

Gia Tĩnh là người duy nhất đủ trí lực cùng Duy Thức đánh cờ người, là người duy nhất anh khó đoán tâm ý. Chính vì vậy, tính toán của Gia Tĩnh chỉ minh bạch khi mọi sự đã rồi: Gia Tĩnh đẩy chính người em gái trân quý nhất vào thế thượng phong, thay mình đương đầu với Duy Thức. Dấu biến mất trên nhân gian, Gia Tĩnh vẫn sắp đặt khôn khéo, từng bước thổi phồng oán hận Gia Tú dành cho Duy Thức. Hận, gieo động lực gấp ngàn lần yêu. Vì anh trai, Gia Tú tình nguyện biến chuyển, tìm cách đẩy dọa Duy Thức cả đời. Nhưng...

“Để xem, ai thắng?” – Duy Thức thả những bước chậm chậm trên hành lang, nhớ đến những suy nghĩ của chính mình khi đối diện với ánh mắt cuối cùng của Gia Tĩnh.

Trời sậm màu hoàn toàn. Đắm chìm trong ánh đèn vàng sang trọng phủ mìn khắp hoàng cung, Duy Thức chợt nhớ đến những bài học thơ ấu, các gia sư đã luôn kết nối đẹp với tốt, tuyệt mỹ với nhân ái. Anh khẽ cười. Cổ tích không có trong hoàng cung. Tình yêu không có trong hoàng cung. Chỉ có những phản kháng kết thúc bằng bi kịch. Chỉ có những bí mật ngàn đời câm nín lẫn khuất mãi trong làn khí bao quanh cấm cung.

39. Chương 39: Ôm

Gia Tú tắt máy tính, rồi co chân lên lọt thỏm vào trong chiếc ghế sau bàn làm việc. Hai tay vòng ôm lấy đầu gối, nằng thả lỏng, để bản hòa tấu ngọt dịu như mật ong mới chiết ve vuốt thân người.

Ánh mắt Gia Tú lướt qua những cuốn sách bọc da sang trọng nằm ngay ngắn trên kệ, qua những bức tượng sứ tinh xảo và cầu kỳ, qua những mẫu đèn pha lê nhỏ xinh treo vung vãi khắp các bức tường. Mắt nàng dừng lại ở chiếc khung hình bạc nơi góc bàn: nụ cười sáng ngời của Gia Tĩnh, nụ cười rạng rỡ của chính nàng.

Gia Tú với tay nhấc tấm hình, ôm vào lòng. Nụ cười của Gia Tĩnh sưởi ấm nàng. Những khối áp lực đè nén đôi vai nàng bé bỏng vỡ lớp vỏ như bong bóng xà phòng. Nàng khẽ so đo: những chàng trai của nàng chẳng ai thật sự đặt nàng làm trung tâm cuộc sống. Bách và Duy Thức, họ làm vài điều cho nàng, nhưng sâu xa cũng vì chính bản thân họ. Người duy nhất yêu thương trọn vẹn con người nàng, chẳng mấy may quan tâm việc nàng là ai và sẽ trở thành người như thế nào chỉ một mình Gia Tĩnh.

Tiếc rằng... Nếu Duy Thức và Nhã Lan... Nếu... - Gia Tú cắn chặt môi, gằn mình lại, trước khi những hồi tiếc và cảm phần nhuộm tâm thần nàng héo hon.

Gia Tú ngắm nghía chiếc khung hình dài các: một con rồng năm móng đang uốn lượn qua những bông hoa hồng. Đây là món quà sinh nhật cho Gia Tĩnh trước ngày nàng du học. Chính nàng đã vẽ kiểu, giám sát thợ thủ công tỉ mỉ đến giọt từng cái vẩy rồng, từng cánh hoa. Nàng đã hoan hỉ vô ngần, khi Gia Tĩnh lồng vào đây hình hai anh em, đặt lên bàn làm việc ngày ngày nhìn ngắm – “Mình được trân quý như một báu vật!”

Lớp kính pha lê mỏng tang ngăn đầu ngón tay Gia Tú với tấm hình bỗng thật chướng. Muốn những tế bào đầy nhựa sống của mình được chạm vào hình anh trai, nàng nhẹ nhàng rút tấm hình khỏi chiếc khung bạc. Bỗng toàn thân nàng ớn lạnh. Một luồng điện tê buốt miết dọc sống lưng, liếm láp gáy, rồi rút rứt chân tóc nàng. Lỗ chân lông khắp da nàng nhất loạt co lại. Não nàng xoay vòng vòng như bóng ngô trong máy. Nàng co quắp trên ghế và lịm dần đi...

Đôi bàn chân nàng đang bước đi. Trên thảm lá mùa thu vàng rộm, lạo xạo, lạo xạo... Trên những viên gạch rất bóng của lễ đường Bangkok một chiều oi ả... Trên nền đá lạnh toát của vũ trường, với những vệt đèn bảy màu quét qua quét lại... Trên những phiến đá ẩm ướt được xếp ngang một hồ nước để tạo thành lối đi. Đang e dè di chuyển từ phiến đá này sang phiến đá khác, nàng bỗng hụt tòm xuống làn nước lạnh buốt...

Nóng. Ấm. Rít. Khó chịu. Gia Tú cảm nhận một giọt mồ hôi rịn ra khỏi trán và lần mò chảy xuống thái dương. Có thứ gì đó bông bông và mềm mại chạm vào trán nàng. Mát lạnh. Vầng trán nóng rất của nàng liền dễ chịu. Ấm áp. Một bàn tay đang ôm nhẹ trán nàng.

Nhịp tim Gia Tú từ tốn lại. Cái cảm giác hụt hẫng và lo sợ - như cảm giác của một đứa trẻ gặp nạn mà không thấy cha mẹ đâu – dần bốc hơi khỏi người nàng. Tấm chăn được kéo nhẹ xuống ngang hông cho thân thể nàng thoát nhiệt. Nàng nhận thức một nhịp thở điềm tĩnh và đều đặn ở bên mình. Giác mơ về đôi bàn chân đang bước đi bị quẹt vèo khỏi tâm trí, nàng chìm dần vào giấc ngủ êm đềm.

Nhiều ngày trôi qua. Gia Tú lúc sốt hừng hực, lúc mê mê tỉnh tỉnh, lúc lử lả không đủ sức hé mắt nhìn. Nhưng đêm đêm, nàng luôn nhận thức được một nhịp thở điềm tĩnh và đều đặn bên mình. Đêm đêm, nếu chợt thức giấc ngủ cùng cảm giác yên bình tuyệt đối.

Một tia sáng hiền hòa và hồng hào khẽ lay mi mắt Gia Tú. Nàng nhắm mắt lại, quay người, kéo chăn cao lên ngang mặt.

- Nếu nàng đã có những động tác dứt khoát để trốn nắng, nghĩa là cơn ốm đã hết.

Gia Tú nằm im. Cảm giác này là thật – trong cơ thể nàng không sót lại tàn dư nào của cơn uể oải, nhức mỏi hôm qua. Cảm giác này là thật – giọng nói cứng và sắc như kim cương của Duy Thức vừa đập vào màng nhĩ nàng, rất gần.

Tung mạnh chắn và ngồi dậy, Gia Tú cảm thấy rất tuyệt. Nàng như một cái chai chứa đầy nước cất, tinh khiết và trong suốt vô đối. Nàng đưa tay vuốt ngược mớ tóc lòa xòa trước mặt ra phía sau, hướng về Duy Thức một nụ cười tươi tắn vừa phải – giống như độ rực rỡ của một đóa hồng chưa tung xòe hết các cánh. Mắt nàng hấp háy vui thích, khi thấy Duy Thức nhú mày nhìn mình đầy hồ nghi, phỏng đoán.

- Nhưng đêm qua... - Gia Tú xoáy sâu vào mắt Duy Thức – Anh...

Gia Tú bỏ lửng câu nói, mắt vẫn dán vào Duy Thức, miệng hé ra như muốn nói điều gì mà không tìm ra được câu chữ phù hợp. Sau một lúc, nàng mím chặt môi, quăng cho Duy Thức một tia chán ghét rồi lại nằm xuống, kéo chăn trùm qua đầu và trốn sâu trong ấy. Nàng nghe tiếng chân Duy Thức xa dần và cánh cửa khép nhẹ một tiếng “cạch”.

40. Chương 40: Ngọc

Suốt chặng đường từ tiệc chiêu đãi của một vị đại sứ về hoàng cung, Gia Tú im lặng ngóng ra ngoài cửa sổ, như đã bị màn đêm bắt mất linh hồn. Những đường nét trên mặt nàng đồng thanh rằng cho-tôi-được-yên-tĩnh và Duy Thức tôn trọng mong muốn ấy.

Ngồi đối diện với Gia Tú trong chiếc xe bát bưng, Duy Thức giải trí bằng việc ngắm nàng: làn môi đỏ rực, đầm đìa hội họa đỏ thướt tha, đôi giày cao gót cũng mang sắc đỏ kiêu kỳ. Một nữ nhân hoàng tộc gần như hoàn hảo, chỉ còn chút ít chuech choạc trong thần thái - ở nàng tỏa sáng chất gợi cảm và quyền quý, chỉ những ai thật tinh ý mới nhận ra được sự tôi-đang-gồng-mình tồn tại ngấm ngầm.

Xe về đến hoàng cung. Sau khi chào tiễn Gia Tú, Duy Thức dợm quay trở xe để về nhà, bỗng bàn tay nàng chộp lấy cổ tay anh, không mạnh nhưng đủ tha thiết ột lời năn nỉ:

- Khoan về, theo ta một lúc. - Gia Tú thăm thì, từ chối nhìn thẳng vào Duy Thức. Nét mặt nàng là một món trộn cảm xúc.

Tung tẩy đôi giày đỏ trên tay, Gia Tú nhẹ nhàng nhón từng bước chân trần vòng quanh hồ bơi - nơi hơn một năm về trước, trong cơ bí tỉ vì thất tình, nàng đã gọi Duy Thức ra làm bạn rượu. Duy Thức yên lặng bước sau nàng một quãng ngắn. Bỗng nhiên nàng ngồi bệt xuống, co gối trước ngực. Tay nàng vòng ôm lấy chân, cằm tựa trên đầu gối, ánh mắt buồn bã và mệt mỏi nhìn xuống làn nước xanh ngọc đang sóng sánh trong ánh đèn vàng.

Duy Thức bước chậm đến bên nàng, khẽ khàng khoanh chân ngồi xuống. Màn đêm im lặng bao trùm lấy hai người một lúc lâu. Gió đêm mỗi lúc một buốt. Nàng khẽ run lên, siết chặt vòng tay quanh gối. Duy Thức cởi áo vét ra, khoác lên người nàng. Nàng chẳng nhúc nhích, chỉ chớp mắt một cái, không biết thay lời cảm ơn hay câu “Được rồi, ta ấm rồi!”

- Ta có thể thoái vị không? - Gia Tú nói như phả một luồng hơi nhẹ vào không khí, ánh mắt vẫn nhìn vô định xuống đáy hồ bơi.

- Cũng tốt, nếu nàng không thể cố nữa. - Duy Thức nói bằng một giọng ấm áp và chân thành.

- Nếu không cưới một Nữ Hoàng... - Gia Tú quay sang nhìn Duy Thức đầy ngạc nhiên - ... anh làm sao có thể nắm quyền lực tối cao? - Nàng kết thúc bằng một cái nhếch mép mỉa mai.

- Không chỉ mình Nữ Hoàng biết mệt. - Đến lượt Duy Thức nhìn vô định xuống đáy hồ bơi, trong khi Gia Tú chằm chằm nhìn anh - Nàng chỉ đứng đầu, không phải người duy nhất trị vì. Xưa nay chưa từng có vị vua nào leo lải quốc gia một mình. Quyền lực và sự mệt mỏi san đều.

Ánh mắt bốn cột mà Gia Tú dành cho Duy Thức chợt tắt lịm. Nàng quay mặt sang hướng khác, ngó quanh khung cảnh hồ bơi, ngược lên bầu trời đen kịt, rồi cuối cùng lại gửi gắm ánh mắt xuống làn nước xanh ngọc đang lấp lánh những ánh đèn vàng. Những lời của Duy Thức vừa gỡ thẳng thẩn một phần bông bong trong tâm trạng của nàng: nàng luôn phải đối với phận sự và công việc của Nữ Hoàng bằng tâm lý “phải”. Vì thế nàng luôn áp lực, mệt mỏi, chán ghét cuộc sống. Nàng hành hạ những người xung quanh nhằm giải tỏa bức bối, nên khắp hoàng cung ai cũng e sợ nàng. Ánh mắt họ nơm nớp như thổ đứng trước chó sói cang cô lập nàng nơi chính mình ăn, mình ngủ.

Suốt những năm tháng nàng ngồi trên ngai vàng, chỉ Duy Thức dám và luôn hiện diện đỉnh đặc bên nàng. Vì nàng luôn xem sự tận tụy của anh là hiển nhiên - vì anh đam mê quyền lực - nên chưa một lần nghĩ thấu suốt những điều anh làm. Nhiều, rất nhiều lần nàng hủy các cuộc họp, từ chối tiếp khách cao cấp, thay đổi mệnh lệnh vào phút cuối mà chẳng cần một lý do, nhưng lần nào anh cũng dàn xếp ổn thỏa. Hình ảnh nàng luôn xinh đẹp, tài năng trong mắt công chúng chính là sản phẩm của anh.

Suốt những năm tháng nàng ngồi trên ngai vàng, đâu chỉ mình nàng mệt mỏi.

Lòng Gia Tú như một thảm cỏ đang tỉnh lặng và những phát hiện vừa rồi là cơn gió mơn man thổi cho những ngọn cỏ lay động. Nàng khẽ rùng mình, mím chặt môi. Cảm giác hoảng hốt đột ngột phủ chụp thân thể. Nàng nghe tiếng mình thăm thì trong tâm can: “Duy Thức đang cố gắng leo lải suy nghĩ và cảm xúc của mi. Anh ta lúc nào cũng có mưu đồ. Mi ghét anh ta, mi ghét anh ta, mi ghét anh ta!”

- Anh cũng muốn từ bỏ? – Gia Tú băng quơ mở lời để làm tan bầu không khí yên ắng lạ kỳ giữa nàng và Duy Thức.

- Không. Tôi đam mê quyền lực. Bất cứ chuyện gì cũng không thể ảnh hưởng đến đam mê ấy. – Duy Thức tặng Gia Tú một cái nhìn biết tuốt đầy cao ngạo – cuộc sống của nàng chán và mệt vì nàng không đam mê gì hết.

- Vậy ta thoát vị được rồi! Ha ha ha... - Gia Tú cứ cười lớn, nhưng tiếng cười của nàng cứ trơn tuột bắn vào không khí.

- Nàng là cô gái có trái tim bằng ngọc. Đừng để thế giới quyền lực vấy bẩn tâm tình mình. – Duy Thức trở lại âm điệu đầy ảm áp và chân thành.

- Trái tim bằng ngọc? – Gia Tú cao giọng đầy tò mò. Nàng nhìn mãi vào Duy Thức, mong chờ anh nói tiếp.

Biết Gia Tú đang trân trân nhìn mình, đang nóng lòng chờ đợi được nghe nốt câu chuyện, nhưng Duy Thức vờ như không để ý. Anh cứ thả ánh mắt mình tung tăng bơi lội dưới làn nước màu xanh ngọc. Chuyện xưa cũ hiện về trong anh...

Lâu lắm rồi, khi Gia Tú chỉ mới khoảng 9, 10 tuổi, Duy Thức đã tháp tùng Gia Tĩnh sang Bangkok nghỉ hè với nàng.

Vào một buổi tối, cả ba bày kế trốn cận vệ ra ngoài chơi, mua sắm ở các chợ lề đường, ném thử các món hàng rong. Khi ngang qua những người ăn xin trên đường phố, nàng luôn dừng lại cho ít tiền. Cứ như thế vài lần, khi nàng lại sắp bỏ vài đồng bạc vào nón một đứa trẻ ăn xin, Gia Tĩnh liền kéo tay nàng ngăn lại:

- Em đâu thể cho hết tất cả ăn xin trên thế giới. Nếu muốn giúp, hãy gửi tiền vào các quỹ tình thương để họ học một nghề tự nuôi thân. Cuộc sống không tiến lên chỉ một người làm mà nuôi cả trăm người.

Gia Tú đã gạt gù ra chiều thấu hiểu, nắm chặt những đồng bạc vừa định cho đi trong lòng bàn tay, rồi bước theo Gia Tĩnh. Nhưng chỉ được một đoạn, nàng đột ngột quay đầu chạy lại, bỏ nắm tiền vào nón đứa trẻ ăn xin.

- Nếu không làm thế, đêm nay em bất rút không ngủ được mất! – Gia Tú trả lời cái nhìn không vừa ý của Gia Tĩnh, cùng một nụ cười cầu tài trẻ thơ.

Đây là hình ảnh xinh đẹp duy nhất của Gia Tú ngày thơ bé mà Duy Thức cất giữ trong trí nhớ. Những hình ảnh còn lại chỉ khiến anh thấy chướng – một nàng công chúa thích trốn cung lang thang, nốc rượu say bí tỉ trong những bữa tiệc hoàng gia, và căm ghét không giấu diếm những bài học nghi lễ, thuật đối nhân xử thế. Với anh, công chúa Gia Tú là ung nhọt của hoàng thất, nhưng Gia Tĩnh lại cứ luôn tìm cách gán ghép nàng cho anh...

- Vì sao anh lại cười? – Gia Tú nhìn nụ cười nhẹ nhàng trên môi Duy Thức đầy khó hiểu.

- Tôi đang nghĩ xem nàng sẽ làm gì để nuôi thân sau khi thoát vị. – Duy Thức giấu nhanh cái sững người khi nhận ra mình đang không làm chủ bản thân trước mặt Gia Tú.

- Anh yên tâm, nghỉ ngơi một chút cơn mệt mỏi sẽ qua. Ta sẽ không từ bỏ những gì mình đã chọn.

- Nàng có thể bơi. Làn nước mát sẽ khiến tâm tình nàng được thư thái. – Duy Thức vừa nói vừa đứng lên, rồi đưa tay về phía Gia Tú để nàng lấy điểm tựa mà đứng dậy.

- Ta không phải con cá cảnh mà bơi cho anh xem. Mà... - Gia Tú ngập ngừng, nhìn Duy Thức tình quái – Có khi bơi cũng là một ý hay!

Nói rồi, Gia Tú đưa tay toan chạm vào người Duy Thức để đẩy xuống hồ. Nhanh như cắt, anh chớp lấy tay nàng, trả lại cho nàng một ánh mắt đắc thắng. Nàng đưa tay còn lại lên bầu chặt lấy cánh tay anh, rồi nàng buông mình ùm xuống hồ bơi, kéo theo anh

41. Chương 41: Cưới

Duy Thức miệt mài từ sáng sớm bên bàn giấy. Đến khi đầu óc anh có thể giãn ra khỏi những chồng văn bản, đồng hồ đã điểm qua giờ ăn trưa khá lâu. Không đói, anh quyết định thả bộ một vòng tìm sự thư thái.

Đứng trên hành lang lộ thiên bên hông Đại Điện, nhìn ngắm một phần hoa viên óng ánh trong nắng chiều hồng tươi, Duy Thức tận hưởng cái khoan khoái mà cây lá xanh mát đang rót vào lòng mình. Chỉ có cỏ cây và đất trời mới đủ năng lực cho anh cảm giác khoáng đạt, dễ chịu này. Bởi chúng giàu tình cảm nhưng vô lý trí. Ở trước những gì nảy mầm từ đất, sinh ra từ trời, anh không cần che đậy bản thân. Dù những suy toan của anh có trái lẽ thói thể nào, bà mẹ thiên nhiên vẫn luôn đón nhận với sự lạng lẽ, bảo mật tuyệt đối.

Duy Thức khẽ gõ ngón tay lên thành lan can gỗ theo nhịp một bản hòa tấu cổ điển “Tạch, tạch, tạch...” Bỗng ngón tay anh cứng đờ lại, cảm giác ớn lạnh miết dọc sống lưng, khi nhận ra nhịp gõ từ lúc nào đã chuyển sang giai điệu sâu muộn yêu thích của Gia Tú. Anh đứng bất động, chờ cơn choáng nhẹ trong lòng lắng xuống.

- Mời Ngài theo chúng tôi, có lệnh của Nữ Hoàng. – Hai cận vệ của Gia Tú lên tiếng phía sau lưng Duy Thức.

Sau chặng bay dài, Duy Thức được đưa đến dinh thự mùa hè của hoàng gia tại một thành phố biển mơ mộng, khi bóng chiều đã nhá nhem mấy mảng trời. Xây theo kiến trúc cổ Pháp, dinh thự phủ đều trong một sắc trắng trang nhã và dài các. Cổng chính, mọi cánh cửa, các bức tường lớn đều gắn huy hiệu hoàng gia. Các tay vịn hành lang, tay vịn cầu thang, các chậu hoa, cột chống đều được trang trí bằng ruy băng bằng lụa tím sẫm cao quý. Lối đi từ cổng chính ngang qua vườn rồi vào trong nhà được thắp sáng bằng nến thơm, lung linh màu lãng mạn.

Khi cánh cửa dẫn vào bên trong dinh thự mở ra, dội vào tai Duy Thức là tiếng nhạc điện tử âm âm xình xình rất mới. Một giây sau anh mới nhận ra Gia Tú đang ngồi trên chiếc sofa ngay giữa phòng khách lớn, nhịp chân nhún nhảy theo điệu nhạc. Nàng yêu kiều trong chiếc đầm trắng muốt, đính đầy pha lê lấp lánh, dài chấm gót và phồng xòe như một cây nấm. Mái tóc nàng uốn gọn, thả hờ hững trước ngực, phần tóc mai gài một con bướm nạm ngọc. Nàng hay hay lạ lạ, có chất kiêu sa của một nữ hoàng gia mẫu mực, có chất hồn nhiên của một cô bé. Và nàng mỉm cười rất tươi, ánh mắt thích thú trước Duy-Thức-đang-đứng-yên-như-phỗng.

Duy Thức bước đến, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Gia Tú, ngắm nàng thêm một lượt từ đầu xuống chân.

- Đôi giày của nàng rất đẹp! – Nhìn vào đôi giày cao gót màu trắng nạm kín pha lê của Gia Tú, Duy Thức thật sự khen. Những viên pha lê được gắn theo cách đặc biệt để từng viên có độ nghiêng khác nhau, tạo thành những hình vân xoắn ốc rải khắp thân giày. Và đôi giày ấy hoàn mỹ trên bàn chân thon thả, trắng nõn của Gia Tú.

- Một đôi giày vừa vặn! – Gia Tú khẽ nhấc chân lên một chút, dùng đưa hai bàn chân lên xuống trong không khí. Nàng cười mãn nguyện, ánh mắt thỏa mãn xoay nhìn đôi giày điểm lệ của mình.

- Chắc hẳn nàng đưa tôi đến đây không chỉ để khoe giày mới. – Duy Thức nhướn mày nhìn Gia Tú nghi hoặc – Trang phục của nàng...

- Như một cô dâu! – Ánh mắt Gia Tú khoái trá và nụ cười nàng tinh quái.

Duy Thức không nói gì, chỉ trả lại cho Gia Tú một cái nhìn trêu đùa và chờ đợi. Anh nhận ra sự khác biệt trong mình: nàng lại đặt anh vào thế đã rồi, nhưng anh chẳng thấy khó chịu như lần cùng nàng ăn tối với Bách và Nhã Lan. Anh chấp nhận chuyện có những lúc mình không đọc được suy tính của Gia Tú. Nhưng dù nàng quyết định, hành động bất ngờ thế nào, cuối cùng anh vẫn sẽ có cách để lái mọi thứ theo ý mình. Nàng cho anh sự yên tâm: nàng mạnh mẽ, lạc quan hơn Gia Tĩnh rất nhiều. Nàng sẽ chẳng bao giờ đủ tàn nhẫn và kiên quyết để hất tung mọi thứ, tìm đến ngõ cụt như một cách giải quyết vấn đề.

- Tối nay là lễ cưới của ta, ít nhất anh cũng nên bỏ cái vẻ mặt kiêu ngạo kia đi! – Gia Tú trách móc, giọng có nét hờn vì bị phạt ý.

- Chẳng phải đám cưới đã được định vào tháng ba năm sau sao?

- Đây là màn trình diễn của hoàng gia trước công chúng, không phải lễ cưới của ta. – Gia Tú nói nhanh trong một nhịp thở chán chường, rồi nàng tóm lấy ly rượu trên bàn, nốc cạn. – Ta không thể làm chủ lễ cưới hoàng gia, không thể chọn chồng cho chính mình, cũng chẳng muốn nổi loạn phản kháng. Ta đành thỏa hiệp. Ta làm Nữ Hoàng, ta cưới anh, nhưng ít nhất vẫn có quyền inh hưởng thụ chút ít. – Gia Tú cười tươi và sáng như một đứa trẻ vừa giành phần thắng trong trò chơi trốn tìm – Một lễ cưới theo ý ta!

- Vậy nên nàng mới cho bật thứ âm nhạc này ở đây. – Duy Thức khẽ nhăn mặt, cố ý trêu người Gia Tú.

- Chú rể ạ, tâm trạng ta hôm nay rất tốt và anh chẳng có cách gì phá hủy được nó đâu. – Vừa nói, Gia Tú vừa kéo tay Duy Thức đứng dậy, bước ra bàn tiệc đã được bày biện tươm tất ngoài vườn.

Duy Thức ăn không nhiều. Chỉ có Gia Tú nhai nuốt không ngừng, rất ngon miệng. Anh thú vị trước cái cách nàng hau háu đĩa thức ăn của mình, cách nàng nhắm mắt tận hưởng ly rượu hảo hạng, cách nàng điệu dàng đưa ngón tay chùi quệt nước sốt dính nơi vành môi. Anh khẽ cười, đưa mắt quan sát một lượt bàn ăn. Anh chợt nhận ra tất cả đều là những món mà Gia Tĩnh ưa thích.

42. Chương 42: Cao

Thuở nhỏ, Duy Thức và Gia Tĩnh giống nhau nhiều, trừ hai chuyện: thái độ với những món ăn và Gia Tú.

Gia Tĩnh đặc biệt yêu thích món sẫm màu đậm ong, ngày nào cũng phải nhắm nháp. Còn Duy Thức chẳng khoái khẩu món nào. Anh không cho phép mình quá chuộng một thứ gì, tránh thành nô lệ của nó – Không có thì bụng dạ sẽ cồn cào và làm mọi cách để được ăn nó. Ăn để sống, chẳng phải sống để ăn. Sống còn có nhiều điều thú vị hơn là những thứ được bày biện trên chén đĩa.

Gia Tú là viên bảo ngọc trong lòng bàn tay Gia Tĩnh, được nuông chiều vô hạn như để bù đắp việc phải lớn lên ở phương xa. Điều ấy đã phần nào xúi giục nàng trở thành một nữ nhân hoàng tộc trái lẽ thói. Còn Duy Thức, anh ghét lắm những trò nhỏ nhăng, cuồng loạn và đàn hạnh của Gia Tú. Nàng năm xưa chỉ là một hoàng nữ ngốc nghếch, không biết quý trọng và sử dụng những đặc ân của công chúa – những thứ mà hàng vạn cô gái khác có thêm khát và cố gắng cả đời cũng chẳng với tới – vào đúng nơi, đúng việc.

Giờ đây, một phần nào đó của công chúa Gia Tú ngày xưa đang hiển hiện chân thật trước mắt Duy Thức, trong lễ cưới của riêng nàng. Anh thoáng chạnh lòng. Nàng là cô bé bị ép trưởng thành qua một đêm, nên chưa bao giờ thanh thản với cuộc sống của một người lớn. Nàng gắng gượng, và đã làm được một người lớn. Nhưng cái chất thơ bé trong nàng cứ dăm bữa nửa tháng lại quấy phá tâm tính chủ nhân. Lễ cưới kỳ lạ là mình chứng sống động và chuẩn xác nhất. Khung cảnh thủy mị, lãng mạn và cao sang của ngôi đình thực khiến dòng máu lạnh trong anh cũng được ấm lên đôi chút. Nhưng thứ âm nhạc lệch pha đập ầm ầm vào không gian đã phát tán tất cả cảm xúc tích cực vừa nhen nhóm.

“Lễ cưới của riêng nàng!” – Duy Thức cười thầm. Anh tội nghiệp cho Gia Tú: nàng đâu nhận ra rằng chính cái suy nghĩ trẻ con, ích kỷ nàng càng khiến bản thân thêm đơn độc và bất hạnh. Càng dùng dằng trong xưa xưa nay nay, nàng càng bất hoại giữa nhung nhớ và nỗi tiếc triền miên. Để được toàn tâm toàn ý là một người mới, nàng cần tàn nhẫn dứt bỏ bản thân cũ kỹ.

- Anh không ngon miệng sao? – Giọng Gia Tú đầy quan tâm, hết cô dâu trẻ đang chăm sóc người chồng mới cưới, nhưng ánh mắt nàng rất lạ. Có nghi ngờ và cay nghiệt. Có mỉa mai và trêu người. Duy Thức cảm nhận được sự không ổn.

- Nhìn nàng ăn khá thú vị! – Duy Thức bình tĩnh. Anh nâng rượu của mình lên ngang tầm mắt – Chúc mừng đám cưới của nàng!

- Anh là con người ăn để sống. Nhưng... - Gia Tú nâng ly rượu của mình lên nhưng không động môi vào, chỉ chằm chằm nhìn Duy Thức – Thật chưa có lúc nào anh thêm một món gì ư?

- Hừmmmm... - Duy Thức mỉm môi, neho mắt nhìn Gia Tú đầy ước lượng. Anh sáng khoái và hồ hởi như nhà thám hiểm đang sải những bước đầu tiên vào cuộc chinh phục mới. Gia Tú chắc chắn đang có suy tính, nhưng anh sẽ không để nàng đắc ý – Mỉ gọt và cà phê lon.

- Hở? – Gia Tú tròn mắt nhìn Duy Thức. Anh đọc trong mắt nàng sự ngạc nhiên và tò mò cực độ.
- Năm nhất đại học, lần đầu tiên thức đêm học thi. Trời khi ấy mùa đông, rất lạnh và có tuyết. Tôi quyết định không dùng món ăn khuya được phục vụ sẵn mà xuống phòng sinh hoạt chung của học xá, thử cuộc sống của một sinh viên bình thường. Tôi đã nhìn miệng người khác. – Duy Thức vỗ tay nhẹ vào đầu, ra chiều xấu hổ khi nhớ lại chuyện cũ.
- Mì gói và cà phê lon?! – Giọng Gia Tú đầy hứng thú.
- Một sinh viên đang lót dạ bằng món ấy. Tôi đã rất muốn thử. Và... - Duy Thức khẽ lắc đầu, nét mặt có chút ngượng nghịu. Anh khẽ khàng đưa ly rượu lên hớp vài ngụm.
- Sao nữa chứ? – Gia Tú nóng ruột. Thân người nàng đổ cả về phía trước, như để nhìn rõ hơn từng cử động trên mặt Duy Thức. Chát cồn đã khiến nàng ngà ngà, xé toạc cái mặt nạ từ tốn và cao ngạo nàng thường đeo đeo ở trước mặt anh.
- Tôi tự úp một bát mì, mua lon cà phê, rồi đến ngồi ăn trong phòng sinh hoạt chung. – Giọng Duy Thức đột ngột đánh lại – Dở tệ! Đây không phải là cuộc sống của tôi. Món mì và cà phê ấy vừa miệng anh bạn kia, nhưng tôi chẳng thể cảm nhận được cái hay của nó. Khi đã ở trên cao thì không thể nhìn xuống.

Gia Tú nhìn Duy Thức trừng trừng. Nội tâm nàng run lên: nàng vừa thua. Nàng hiểu Duy Thức ám chỉ điều gì qua câu chuyện xưa cũ tưởng chừng đơn giản ấy. Đám cưới Hoàng Gia kém xa hoa nhất lịch sử, theo phong cách rất nàng – nàng của ngày xưa – vừa bị anh đập đổ hết ý nghĩa. Chợt, tai nàng nhói đau bởi tiếng nhạc âm ỉ nhiều năm trước nàng vẫn nhún nhảy theo trong các vũ trường. Nàng chợt thấy khó chịu sự kịch cỡm của thứ âm nhạc ấy trong không gian mượt mịn, quý phái này. Tâm trạng nàng bị kéo tuột vào một hố đen hun hút, không thấy đáy...

Những đêm ốm thiêm thiếp trên giường là đầu tiên nàng hoảng hốt trong bóng tối. Đơn độc, chơi vơi và đuối sức. Lần đầu tiên nàng thấu hiểu các cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối của hoàng gia: nếu một mình, mấy ai đủ sức mạnh và kiên trì đi hết con đường quyền lực đầy mưu toan, kế sách và bí mật. Nếu một mình, mấy ai đủ khôn ngoan và tỉnh táo, để tự bảo vệ khỏi các vết cứa, vết cắt, vết rạch gây ra từ hoàng cung tuyệt mỹ mà độc địa khó lường. Vì thế, những thành viên hoàng tộc phải tìm và ở bên một người giống mình. Và nàng đã được yên ổn biết bao khi Duy Thức luôn ở bên giường nàng trong những đêm ốm.

Nội tâm Gia Tú lại run lên. Nàng không hiểu mình muốn gì. Nàng chỉ cần Duy Thức bên cạnh để không phải bước đi một mình, nàng đâu trông mong gì hơn. Nhưng sao lòng nàng lại rất tệ khi Duy Thức chẳng cảm nhận được cái thú vị nhất ở nàng – khí chất tự nhiên và sống động như một đóa hồng rực rỡ và hiên ngang trong nắng mai. Khí chất mà nàng luôn tìm cách níu kéo lại trong thân thể mình. Phải chăng khi đã ở trên cao thì không thể nhìn xuống?

43. Chương 43: Biển

Gió tạt tóc Gia Tú tung tóe muôn hướng, lúc ôm khít hai bầu má nàng, lúc bạt cả ra sau, để lộ vàng trán cao bướng bính. Gió quá mạnh, cứ ầm lừng, ầm chân nàng tới trước. Một lần, gió tưởng hất nàng chúi ngã, Duy Thức liền nhanh tay níu lại. Rồi hai người tiếp tục lặng yên bước dọc mép biển, giữa muôn trùng lộng gió.

Khi những dấu chân đã kéo thành hai đường dài không thấy điểm bắt đầu, Gia Tú bước gần hơn đến biển, mặc những con sóng liếm láp, vấy bẩn chân váy cưới. Nàng thu gom đại dương đen thẳm mệnh mông và bầu trời màu hồng lựng trước cơn bão và đôi mắt mở to. Cảnh đêm đáng sợ ấy mở bật cái túi lòng nàng, cảm xúc cứ rả rích bắn ra. Tâm can nàng vỗ nhẹ những nhớ thương, tiếc nuối, mơ màng... Nàng chớp mắt, hai hàng mi sục sùi trong miên man: giờ này Bách đang ở phương nào? Bầu trời trên đầu anh sáng hay tối? Anh có đang vô tình rảo mắt qua trời mây rồi thoáng nhớ đến nàng?

- Bách đang làm gì nhỉ? – Duy Thức chủ động tìm chút âm thanh giữa hai người.
- Đôi khi anh nên tiết chế khả năng bắt thóp người khác. – Gia Tú ném cho Duy Thức ánh nhìn cau có. Nàng nín thính vài giây, rồi bắt đầu phác họa - Ở nơi anh ấy hiện giờ là buổi chiều. Bách, chắc đang ăn,

hay đi siêu thị, hay trốn trong một quán cà phê nào đấy thả thời gian theo những trang sách. Rồi khi đêm xuống, anh ấy sẽ về nhà, ngồi bên cửa sổ cùng cốc cà phê lớn, sáng tạo nên những khúc nhạc mê hồn.

- Chuyện tình của nàng và Bách đã lên xuống nhiều. Bây giờ, nếu nàng chạy đi tìm anh ta, về bên nhau là điều có thể. Một khi Nữ Hoàng đã quyết, tôi dù bày trăm phương ngàn kế cũng không thể thắng.

- Không phải chuyện tình nào qua sóng gió cũng tốt – Giọng Gia Tú bằng nhẹ như hơi – Một người đã rẽ phải, một người đã rẽ trái, càng đi sẽ càng xa.

Duy Thức chủ ý im lặng nghe Gia Tú trút lòng, cảm nhận nét tương đồng giữa nàng với bầu trời diễm lệ đang bao trùm lấy biển. Trời, lộng lẫy đấy, chẳng mấy chốc sẽ dập nát trong mưa cuồng gió vội. Nàng, vừa phút trước còn hào hứng đòi ngắm biển, giờ đã hóa trầm mặc, đa cảm.

- Ngày xưa, yêu ầm, yêu xinh, yêu ngây thơ. Còn bây giờ, yêu... - Mặc kệ những lời đang buông hoàn toàn không thích hợp để giải bày cùng Duy Thức, Gia Tú vẫn tiếp tục nói. Tự dừng, nàng muốn nói. Tự dừng, nàng muốn được lắng nghe – Hơi ầm của yêu chẳng đủ sưởi cho ai trong thâm cung giá lạnh. Nhan sắc của yêu hóa bèo bọt trước nhung lụa, ngọc ngà. Khí chất của yêu vô phương đối đầu những toan tính vừa hiểm vừa sâu.

Duy Thức quan sát không sót một biến chuyển nhỏ trên gương mặt Gia Tú. Một tia sắc cạnh lóe lên sau hàng mi hoen nước. Rồi ánh mắt nàng nhanh chóng lắng xuống, mãi miết chìm đắm vào biển trời bao la, vừa vờ vĩnh, vừa thật thà.

- Mười, hai mươi năm nữa, chúng ta sẽ thế nào? – Giọng Gia Tú không xúc cảm.

- Thời gian sẽ phủ một lớp nhẹ lên nàng, nhưng nàng vẫn xinh đẹp. Một vị Nữ Hoàng chín chắn và vững vàng. Chúng ta sẽ bớt những câu nói đa nghĩa, bớt những trò vờn bắt. Có thể... - Biết Gia Tú đang nhìn chắt mình, Duy Thức nheo mắt hướng về biển. Ánh mắt anh tỏ ra long lanh xa xăm, như đang chiêm ngưỡng một tượng tượng lơ mơ - có thể vào giờ này của mười, hai mươi năm nữa, chúng ta đang ở trước biển, nâng ly bên ánh nến mừng kỷ niệm ngày cưới của riêng nàng.

- Năm năm trước, cái viễn cảnh ta cùng anh dạo biển là vô thực nhất. Nên cũng có thể lắm... Mười, hai mươi năm nữa, biết đâu chúng ta lại hòa thuận bên nhau. – Gia Tú thở dài một cái, nhưng không nao nê.

- Gia Tĩnh rất thích biển những giờ trước bão. – Duy Thức bỗng bẻ ngoặt câu chuyện.

- Những giờ trước bão, biển tĩnh tại đến lạ. Rồi bỗng chốc bức màn thanh bình bị xé toạc trong gầm thét hung hăng. Cú lộn nhào của thiên nhiên luôn gợi những cảm hứng đặc biệt, khiến lòng người ngập tràn một nỗi trầm trồ. – Gia Tú mạch lạc, như bắt phải chủ đề nàng đã chuẩn bị kỹ mà chưa được dịp gợi lên. Lòng mảy mảy nhũn nhẹ, tập trung cao độ để không sai những từ Gia Tĩnh từng dùng miêu tả biển trước bão – Anh trai ta luôn có những sở thích quái lạ. Một vị vua... Đáng ra không nên thế! – Nàng kết thúc bằng một nụ cười nhạt và có nét ác.

Lần đầu tiên, Duy Thức phân vân trước Gia Tú. Anh biết có cái kỳ dị trong những lời nàng vừa nói. Anh biết có chuyện đang xảy ra, nhưng không chắc việc xác định rõ ràng trắng đen là hay hay dở.

- Cái đêm Gia Tĩnh chết, hai người đã nói gì trong phòng làm việc? – Gia Tú không để Duy Thức chờ lâu, đòi hỏi điều nàng đang lẩn tránh.

- Nhã Lan. Anh trai nàng không muốn cưới Nhã Lan, còn tôi muốn điều ngược lại.

- Xưa và nay vẫn như nhau. Vì quyền lực, anh sẵn sàng dâng người yêu cho kẻ khác.

- Tôi chưa từng yêu Nhã Lan.

- Anh chưa từng yêu Nhã Lan? Vậy Gia Tĩnh... - Gia Tú bỏ lửng câu nói, nhướn mày nhìn Duy Thức ngờ vực. Tâm can nàng bỗng rối bời. Đầu óc nàng bỗng mù mịt. Nàng cố nghĩ, nhưng không mạch máu nào trong não được khai thông. Cuối cùng, nàng thở hắt một cái – Hôm nay là đám cưới riêng của ta, đừng nhắc quá nhiều về một người đã chết.

Gia Tú tiếp tục thả thơ bên mép biển, giữa muôn vàn ngọn gió dọc ngang, trước vũ điệu sóng ầm ĩ. Đi sau vài bước, Duy Thức ngắm thân hình nàng mảnh dẻ mà bướng bỉnh trước đất trời. Mỗi lần chứng kiến

nàng bị bủa vây trong hằng hà điều khó nghĩ, anh luôn được thú vị. Nhưng hôm nay, tâm tư anh lại không thăng thóm. Anh vừa đi vừa suy tính...

Bão khê khàng từng bước đến bên, hồng lật tung cái mặt nạ ngoan hiền biến đeo trên mình.

44. Chương 44: Cười

Gia Tú trở lại Bangkok một ngày mây mù.

Ngồi chờ mưa bên cửa sổ một quán trà buồn, nàng trầm tư chơi đùa cùng lớp bọt kem xốp bông trong tách cà phê. Thi thoảng nàng ngước lên, thả hồn vào những con lá đang lăn lóc trên những mái xe hơi đậu trước quán, trên vỉa hè lát gạch, trên mặt đường nhựa của con phố nhỏ.

Tâm dạ Gia Tú sứt sùi và ngượng nghịu như trong cuộc hội ngộ với người bạn thanh mai trúc mã. Nàng cố không chớp mắt để gói ghém trọn vẹn khung cảnh bình lặng đang chậm chậm trôi qua ngoài khung cửa vào tâm trí. Nàng dùng ngón tay chấm mút chút bọt kem, thú vị với phép ví von mình vừa sáng tạo: Bangkok vài ngày mà ních đầy tay những túi giấy mua sắm, thụ hưởng các dịch vụ du lịch xa xỉ, rồi phóng thanh rằng đã tường tận thành phố Nụ Cười này, thì chỉ là khoác lác. Ai cũng thấy được lớp bọt xốp bông dễ thương, nhận được vẻ diễm lệ sang cả của Bangkok. Nhưng mấy ai cảm được vị ngọt lịm, hương lãng đãng và cốt cách mộng mơ nép kỹ bên dưới.

Mắt Gia Tú mơ man những hạt mưa đang phi thân bắn vào tấm kính cửa sổ. Lòng nàng hồ hởi đợi chờ: nàng chờ một Bangkok lắng lắng, thơm tho và rạng rỡ sau cuộc tẩy trang của trời đất. Nàng khoan thai uống hết tách cà phê trong mưa, mưa và mưa.

Tha thân dọc lối đi bộ trên không ngang trung tâm Bangkok, Gia Tú hít hà đầy phổi những đụn chất sống của Bangkok – những đụn chất sống mà nàng luôn âm ỉ, da diết nhớ - vào từng ngõ ngách cơ thể. Mưa và nắng. Xa hoa và mộc mạc. Phơn phớt và sâu lắng. Ổn và lặng. Từ sâu thẳm của Bangkok đồng đánh, tỏa ra một quyền năng mềm mại, khiến người ta được dễ chịu vào tận sâu thẳm con người mình.

Bỗng Gia Tú nhìn khoan sâu vào không gian đang dần mờ nhạt trên ranh giới giữa ngày và đêm. Một ánh hốt hoảng vắt ngang ánh mắt nàng. Nàng luôn nghĩ bản thân đã hấp thụ toàn vẹn Bangkok nhiều nhiệt, nhiều màu sắc, nhiều đối lập. Luôn đinh ninh rằng tính khí nàng là hiện thân sống động của Bangkok: cuồng và dịu, chua và ngọt, mềm và rắn – dấu cái khí chất phong phú ấy đã bay hơi dần... Nhưng giờ, nàng mù mịt hồ nghi: phải chăng nàng chỉ hấp thụ được cái bề nổi của Bangkok? Trên thế gian này, có ai từng dễ chịu khi cận kề bên nàng? Trên thế gian này, có ai luôn cười khi cận kề bên nàng? Cha mẹ nàng, anh trai nàng, Bách, Duy Thức...

Gia Tú ép tâm trí thôi vẩn vơ về mối liên hệ giữa nàng và Bangkok. Nàng không dám nghĩ. Nàng sợ sự thật. Nàng đang học cách vui lòng với mập mờ. Nếu cái sáng tỏ có thể cửa nát tâm thần, thì có gì lại mở đường cho bản thân tìm ra đen đen trắng trắng?

Đứng mãi trên lối đi bộ trên không, Gia Tú ngắm Bangkok lung linh dần trong nhịp sống đêm đầy nhiệt lượng. Ánh mắt nàng len lỏi vào những dãy xe óng ánh đèn đang xuôi ngược, vào các trung tâm mua sắm hùng vĩ, vào con phố dài chật kín người buôn kẻ bán. Lẫn trong cái dòng chảy tất bật ấy, nàng nhìn thấy một người đàn ông tàn tật đang rúm ró sau chiếc nón nhàu nhĩ. Vài người qua đường thấy vào đấy mấy xu lẻ. Nhiều người qua đường đối xử với ông như không khí. Lòng nàng co lại niềm thương cảm thân quen...

Lâu lắm rồi, khi Gia Tú chưa kịp bước vào tuổi dậy thì, có một mùa hè Gia Tĩnh và Duy Thức sang Bangkok nghỉ hè với nàng.

Vào một buổi tối, cả ba bày kế trốn cận vệ ra ngoài chơi, mua sắm ở các chợ lề đường, ném thử các món hàng rong. Khi ngang qua những người ăn xin trên phố nàng luôn dừng lại cho ít tiền. Cứ thế vài lần, khi nàng lại sắp bỏ vài đồng bạc vào nón một đứa trẻ ăn xin, Gia Tĩnh liền kéo tay nàng ngăn lại:

- Em đâu thể cho hết tất cả ăn xin trên thế giới. Nếu muốn giúp, hãy gửi tiền vào các quỹ tình thương để họ học một nghề tự nuôi thân. Cuộc sống không tiến lên nếu chỉ một người làm mà nuôi cả trăm người.

Gia Tú đã gạt gù ra chiều thấu hiểu, nắm chặt những đồng bạc vừa định cho đi trong lòng bàn tay, rồi bước theo Gia Tĩnh. Nhưng chỉ được một đoạn, nàng đột ngột quay đầu chạy lại, bỏ nắm tiền vào nón của đứa trẻ ăn xin.

- Nếu không làm thế, đêm nay em bút rút không ngủ được mất!- Gia Tú trả lời cái nhìn không vừa ý của Gia Tĩnh, cùng một nụ cười cầu tài thơ trẻ.

Tối hôm sau, Gia Tú lại đến đứng trên lối đi bộ trên không chạy ngang trung tâm Bangkok, ngắm nhịp sống đêm đầy nhiệt lượng và người đàn ông ăn xin. Ba tối liên tiếp, người đàn ông ấy luôn đến và đi vào cùng một khoảng thời gian, ngồi cùng một vị trí. Như một nhịp sống. Và tối nào, nàng cũng sai cận vệ bỏ vào chiếc nón rách bướm ấy ít tiền.

Đến ngày thứ tư, Gia Tú thôi ra lệnh cho tiền người ăn xin. Quyết định ấy cầu xe lòng dạ nàng bằng hồ lớn cảm xúc. Cay đắng vì đã phản bội cái tâm tính lương thiện, ngọc ngà nàng luôn trân quý. Hãnh diện vì cuối cùng trái tim chuyên yêu chiều những thương cảm nhất thời đã biết suy nghĩ thiệt hơn. Xót buốt trong khinh rẻ bản thân: nàng dùng cái ăn của người ăn xin đáng thương hòng phục vụ việc rèn dũa con người mình. Nàng dẫm đạp lên cái ăn của người ăn xin, như dẫm đạp một viên sỏi để tiến bước trên đường đi của mình.

Người ăn xin ngồi yên trên lề đường, thoát ẩn thoát hiện giữa dòng người mỗi lúc mỗi dày của tối cuối tuần. Gia Tú nhìn ông ta một cái thật sâu. Nàng mỉm cười, rồi quay lưng đi

45. Chương 45: Hoa

Buổi sáng cuối cùng nán lại Bangkok, Gia Tú thần thơ trong khu vườn nhà mẹ nuôi. Nơi đã chứng kiến những dấu giày nàng dần lớn lên.

Ngồi trên chiếc ghế gỗ giữa khu vườn rộn ràng hoa xuân, thưởng thức tách trà nóng trong gió mai, Gia Tú thấy hồn mình như mọc ra những chiếc cánh bé xíu, tung bay tung bay. Mới tâm tình bông bong mà sáng nay thức dậy còn hần mở trong nàng, giờ đã bốc hơi bay biến mất.

Gia Tú khẽ rung đầu, cười cợt cái kỳ quái trong mình: nàng chẳng bao giờ chịu yên thân tận hưởng an bình. Nàng đang nhớ đến cái dự định xưa cũ – thăm Bangkok cùng Bách. Nàng đã muốn khoe với anh những kỷ niệm tinh khiết nhất đời mình, cùng anh đắm chìm vào vùng đất xinh đẹp đã cắm cờ trên trái tim nàng.

Có những dự định buộc phải dở dang vì sắp xếp khó lường của cuộc sống. Có những tình cảm buộc phải dừng lại vì trật tự hỗn loạn của cuộc sống.

Thời còn là một công chúa nhỏ, cái ý nghĩ rời xa Bangkok chưa từng đậu trên tâm trí nàng. Nàng đã luôn nghĩ mình sẽ lớn lên, trưởng thành, trải qua những vui buồn và già đi cùng Bangkok. Nhưng rồi, nàng đi. Và nàng không bao giờ trở lại Bangkok một sự trở lại đúng nghĩa. Chỉ có những chuyện tạt ngang vội vã.

Thời còn là một công chúa hoang dã trong trường học quý tộc chốn trời Tây, cái ý nghĩ sẽ sống những ngày không có Bách chưa từng đậu trên tâm trí nàng. Nàng đã luôn nghĩ mình sẽ trưởng thành thêm chút nữa, trải qua những vui buồn và già đi cùng anh. Nhưng rồi, nàng rời bỏ anh.

Hoa, sớm muộn sẽ rụng. Yêu, sớm muộn sẽ phai. Có những tình yêu tự già héo và rơi rụng. Có những tình yêu lia lịa giữa giai đoạn mơn mớn nhất. Bất định, như chính cuộc sống. Yêu, đôi khi phải chấp nhận chỉ có thể đi cùng tình nhân đến một điểm sống nào đấy mà thôi.

Nếu một mối quan hệ nảy mầm trên tình yêu và chỉ hút tình yêu làm dinh dưỡng sống, đến một ngày quỹ tình cảm cạn kiệt, thì còn gì? Tình yêu là khối vật chất vô hình xinh đẹp nhất, huyền ảo nhất trần gian. Nhưng nó chỉ là một phép tính trên bàn cờ cuộc sống. Khi không còn vừa vặn, mà hai kẻ đang yêu cứ cố kết bám lấy nhau, sẽ là một phép tính chệch lệch làm hỏng cả bàn cờ. Vật đổi sao dời, con người đâu thể bất biến. Qua thời gian, qua những sự kiện, con người phải đổi, phải lớn, phải khác. Và yêu, đầu nhất thiết cứ phải bên nhau.

Mắt Gia Tú lung linh mờ nhạt. Nàng ngẩng cao đầu, ngửa mặt lên trời, hết quay trái lại quay phải, hết quay phải lại quay trái, hòng ngăn những giọt nước mắt sắp bung vỡ. Nàng ép mình cười. Khuôn miệng nàng cong lên, gượng gượng nặn thành hình một nụ cười. Cười tốt cho sức khỏe. Cười tốt cho tâm trạng. Cười tốt, vậy có gì nàng lại chọn nước mắt?

Một bông hoa màu hồng phấn nửa khế lão đảo trong không trung rồi gieo thân xuống đất, trước mặt nàng. Nàng quay đầu lại, ngỡ ngàng nhận ra mình đang ở dưới một tán cây, trĩu nặng những chùm hoa hồng phấn đẹp đến thần thờ.

46. Chương 46: Cây

Ngày nàng công chúa Gia Tú bé con còn lạ lẫm ngó nghiêng từng viên sỏi, từng bông hoa trong vườn, cái cây đã từng từng chiếm cứ một khoảnh lớn. Luôn um tùm, luôn lặng lẽ che chắn một phần đất trời nắng gắt, mưa cuồng. Và cứ mỗi mùa xuân, trên những tán vườn rộng lại trĩu những chùm hoa màu hồng phấn đẹp đến thần thờ.

Suốt bao mùa đùa chơi cùng những bông hoa duyên dáng, dễ yêu ấy, Gia Tú luôn quên hỏi tên hoa, cứ mặc nhiên hưởng thụ những đóa thiên nhiên dễ thương ấy. Nàng cứ ngây thơ và ngờ nghệch gọi loài hoa màu hồng phấn ấy là “hoa anh đào Thái Lan”.

Gia Tú co gối trên chiếc ghế gỗ, mỏng manh và lủi thủi như một cánh hoa. Nàng vùi đầu vào vòng tay, cọ cọ đỉnh mũi vào cánh tay, rón rén nhìn những làn nắng chảy lênh láng ngoài bóng cây. Gió vi vu đến hong khô bờ má nàng còn rịn rịn nước mắt. Lá xào xạc, hoa rụng thành một tấm màn rung rinh trước mặt nàng. Bỗng lẩn khuất trong cái thanh tao, nhu mì rất riêng của khu vườn, có tiếng trẻ thơ nô đùa trong vạt, có lời thủ thỉ chạm tới tim...

Vào một ngày đứng gió của mùa đông dang xuân với hè, dưới bóng cây, nàng vùi sâu trong vòng tay Gia Tĩnh, khóc mãi. Khi ấy, vua cha đang trên giường bệnh, nàng-15-tuổi được anh trai sang Bangkok đón về.

- Đùng hoảng hốt! – Gia Tĩnh vỗ về nàng, ngược nhìn những tán cây sum sê đang lay động trong nắng hè đa sắc – Anh sẽ là cây đại thụ bảo vệ em.

- ... - Cổ họng nghẹn tắc, nàng không thể thốt câu trả lời. Nàng siết chặt vòng tay quanh người Gia Tĩnh, yên lành trong tin tưởng “trên thế gian này, ít nhất luôn có một người đặt mình làm trung tâm cuộc sống.”

Ảo ảnh phát phơ bay bay theo làn gió...

Buổi sáng mùa hè rợp mây xám và không khí chật chội ẩm ướt, sau cái đêm Gia Tĩnh ngăn nàng bỏ tiền vào nón đũa trẻ ăn xin trên phố. Hai anh em nàng ngồi dưới bóng cây, chờ mưa. Khi ấy nàng 10 tuổi, những đường nét dậy thì chưa kịp đeo bám thân thể.

- Sao anh ki bo với những người đáng thương ấy?

- Em ột người, rồi một người, rồi lại một người. Cho đi, cảm giác rất dễ chịu. Nhưng họ sẽ xuất hiện nhiều thêm, nếu không còn cho xuê, sẽ thấy mình vô dụng, tàn nhẫn và yếu ớt.

- Em không nghĩ nhiều đến thế. Biết một đồng bạc chỉ là một đồng bạc, chẳng giúp ai lâu dài. Cũng biết có khi họ đang bầu víu sự mũi lòng của em để không phải làm lụng. Nhưng biết đâu họ thật đã hết cách?!

- Mỗi người nên bám riết lấy cuộc sống. – Gia Tĩnh ầm ập, đúng chất người anh trai cưng quý em gái như viên bảo ngọc trong lòng bàn tay, lại mạnh mẽ uy quyền đúng chất hoàng tử tôn kính – Chỉ cần ham sống, sẽ luôn có cách để tồn tại. Mỗi người nên chủ động sống trọn những gì mình được cho, dù tốt hay xấu.

- Em không cần nghĩ nhiều đến thế! – Gia Tú vừa nũng nịu, vừa chán ngán – Em chỉ là một công chúa tha phương, em đâu cần quá cứng rắn, quá lý trí.

- Em là một công chúa...

- Em là em gái của hoàng tử Gia Tĩnh! – Nàng ngắt lời anh trai, rồi nhanh chóng sà vào lòng anh, cố tình cắt ngang cuộc trò chuyện gay cấn quá sức chịu đựng của mình.

Ảo ảnh đan móc vào tia nắng vàng óng ả đang nhảy điệu tango cùng một cánh hoa màu hồng phấn...

Nàng là cô bé con 8 tuổi, ngồi đọc sách dưới không gian râm mát của cây trong một chiều gió lộng. Dáng vẻ nàng điềm nhiên gượng gượng. Tân can nàng bận rộn đếm từng ngày để được về hoàng cung nghỉ hè. Chẳng biết từ bao giờ, nàng đã tập thói quen ngày ngày đắp thân bằng bóng cây lớn của khu vườn. Cảm giác ấm êm như được che chắn, vỗ về. Cảm giác như được cuộn mình trong vòng tay Gia Tĩnh.

Ảo ảnh đung đưa trong không trung, chao liệng theo một hướng vô định...

Nàng 5 tuổi, khóc òa trên đường ra sân bay đến Bangkok. Chẳng ai dám hé một lời phản đối, dù xót thương âm thầm nàng công chúa bé bỏng. Cái hí hửng của lần đầu tiên bước khỏi hoàng cung vỡ tan tành, khi nàng nhận ra theo mình chỉ có đám nô tì và những vú em. Bóng dáng cha mẹ khuất dần sau những vòng bánh xe. Ánh mắt Gia Tĩnh sục sùi mà cứng rắn...

Ảo ảnh chậm chạp theo một cánh bướm đang lả lướt trên những ngọn cỏ...

Nàng mới nhỉnh hơn 2 tuổi, những bước đi đã hết lẫm chẫm nhưng vẫn chưa vững vàng. Mỗi lúc hai anh em đùa nghịch trong hoa viên, nếu bỗng một con nắc nắc tới, nàng liền đạp lên chiếc bóng Gia Tĩnh, núp sát vào trong ấy. Và cậu bé hoàng tử luôn nhích từng bước cẩn thận, để chắc rằng cô em nhỏ không bị nắc nắc liếm láp phần nào.

Ảo ảnh du thân vào một cánh hoa đang uyển chuyển rơi xuống, rồi nhẹ nhàng đậu lên làn tóc của Gia Tú.

Nàng, những ngày nằm nôi, tâm trí chưa biết ghi dấu dù chỉ một đốm lơ mơ về chuyện mắt thấy, tai nghe. Nhưng yêu thương dành cho Gia Tĩnh đã luôn ngự trị trong xác và hồn nàng. Yêu thương bẩm sinh, ngay từ giây phút mở mắt chào đời. Yêu thương được mã hóa vào vật chất di truyền, không tiêu tốn một khoảnh khắc để nhận ra mình đang yêu thương.

Tình thân là mối yêu thương vĩnh cửu duy nhất trên thế gian. Yêu thương nảy nở cùng nhịp thở đầu tiên của một người trong cuộc sống. Yêu thương cháy mãnh liệt và đều đặn trọn cuộc đời mỗi người. Yêu thương chỉ lụi tàn khi thân thể trở lại với cát bụi. Tình thân...

Mặt Trời lên cao dần. Nắng hong quất và bẻ vụn vỡ những ảo ảnh xưa cũ đang bùng bùng quanh Gia Tú. Gió cuốn những mảnh vỡ ấy lên cao thật cao và tung hê mất...

Gia Tú ngược mắt thần thờ đếm từng cánh hoa trong vô vàn những cánh hoa. Tai nàng lắng đọng vô bắt tiếng dạo chơi của trăm ngàn hơi gió. Bỗng, nàng bừng mặt khóc nức nở. Những tròng nước mắt lớn, dày và dài. Tức tưởi vụn vỡ, quấn quật, xoắn quật vào oán hờn.

47. Chương 47: Kế

Sau giờ tan học, Nhã Lan lơ đãng rảo bước trên những con phố nhỏ lát đá. Đang thầm đếm những bước chân mình, cô chợt dừng lại trước một hiệu đĩa. Sau nhiều giây lưỡng lự, cô nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Trước chiếc kệ bày đĩa nhạc giao hưởng, ngón tay Nhã Lan lướt hững hờ qua những hàng đĩa. Ánh mắt cô mờ màng như người mộng du. Chỉ thi thoảng, khi khóe môi cô khẽ run vì thấy được một ảo ảnh xinh đẹp xưa cũ, gương mặt mới lóe chút chất sống tươi tắn. Nhã Lan thầm ảo vọng... Nhạc giao hưởng – âm nhạc của Duy Thức, hàn lâm, thâm sâu và lắng đọng, như chính con người anh. Giá mà anh ở đây cùng cô trong hiệu đĩa nhỏ nhắn, lặng lẽ này. Giá mà cô có thể cảm thụ những giai điệu cao cấp kia, chắc chắn anh đã không chê cô...

Gạt giọt nước mắt nơi khóe mắt, Nhã Lan quan sát những hàng đĩa một lượt. Ánh mắt cô dừng lại trên kệ cao nhất, nơi có tuyển tập Bach, vị nhạc sĩ yêu thích của Duy Thức. Cô nhón chân, cố rướn người lên nhưng vẫn không thể chạm vào chiếc đĩa. Từ phía sau cô, một chàng trai nhẹ nhàng với tay, dễ dàng rút chiếc đĩa xuống. Cô quay lại toan cảm ơn người lạ mặt...

- Đừng làm xấu gương mặt tuyệt mỹ của em bằng đôi mắt mở trừng đáng sợ ấy! – Bách cười hiền lành và nhìn nhanh vào chiếc đĩa hát trên tay mình – Anh mua nó cho em nhé!

Đôi theo Bách bước đến quầy tính tiền, đầu óc Nhã Lan dần hóa vô hình. Hai chân cô tê ran không thể cử động. Cô ngỡ rằng mình đang lạc vào một giấc mơ giữa ban ngày. Phải đến khi Bách trở lại chỗ cô, nắm tay kéo ra khỏi hiệu đĩa, cô mới biết mình đã bước chân vào một cơn ác mộng trong đời thật.

Ngồi đối diện nhau trong một quán cà phê nhỏ, Bách và Nhã Lan đều vờ như bận rộn dốc hồn vào tách cà phê bùi béo của riêng mình. Nhưng thi thoảng, mỗi người lại khéo léo ngược nhìn người kia, nửa muốn nói điều gì, nửa như chờ đợi người kia mở lời trước. Cứ thế, cả hai đưa đẩy qua lại cái phần bất chuyện suốt một lúc lâu.

- Em đã đúng! – Nhã Lan nói nhỏ, âm điệu dè chừng nhưng cũng khê reo lên nổi đặc thắng bé mọn – Anh đã không mất trí nhớ. Tất cả đều do Duy Thức sắp đặt.

Bách im lặng, khuấy ánh mắt vào làn cà phê nâu sẫm trong chiếc tách trên tay. Được một lúc, anh đặt chiếc tách xuống bàn, ngả người tựa vào lưng ghế, quay đầu nhìn dòng xe kiu kịt trên con đường bên ngoài cửa sổ. Anh thở hắt ra một cái, nhìn vào hình phản chiếu của Nhã Lan trong tấm kính cửa sổ, nói giọng nghiêm nghị:

- Cái ngày trong quán rượu. Hôm anh say khướt và gặp em, rồi thức dậy trong nhà em là xếp đặt. Cái lần chúng ta nhìn thấy Gia Tú và Duy Thức ở vũ trường Bangkok nữa. Tất cả là sản phẩm của Duy Thức?

- Đúng. – Nhã Lan mỉm cười. Nụ cười dịu dàng cùng ánh mắt xa xăm khiến gương mặt cô thêm xinh đẹp. Nét đẹp của một cánh hoa mong manh đang run rẩy trong gió mạnh. Cô ngược nhìn Bách, ánh mắt đầy u uẩn. – Em xin lỗi! Duy Thức... Em đã quá yêu!

Trước nhân dáng yếu đuối của Nhã Lan, Bách thương cảm trong hồ nghi: liệu cô có đang tiếp tục trò diễn trước mặt anh!? Ai cũng mê mết vẻ thiên kiều bá mị của cô, nhưng lại chê diễn xuất của cô thậm tệ, âu cũng vì họ chẳng được đối diện cô trong những tình huống thế này. Lòng anh cười khẩy: có khi vì đã dồn hết năng lượng để nhập vai trước mặt Gia Tĩnh, trước mặt anh, nên khi đứng trước máy quay cô mới cứng đờ, mới chai cảm xúc.

- Vì sao anh lại hợp tác với Duy Thức? Vì sao rời bỏ Nữ Hoàng? – Giọng Nhã Lan phảng phất lo lắng.

- Duy Thức là người duy nhất thích hợp với Gia Tú bây giờ. – Bách gằn từng chữ, chẳng giấu chất đắng trong giọng nói. Câu nói vừa dứt, hai vai anh khê run, cổ khê rụt lại, như thể lời vừa rồi được phát ra từ con ma đang nhập trong người, chứ chẳng phải là lời thật tâm.

Nhã Lan tròn mắt nhìn Bách. Môi cô hé hờ, đủ để lộ ra một phần của hai hàm răng đang cắn chặt vào nhau. Rồi bất ngờ, cô chộp lấy tách cà phê trên bàn, hất thẳng vào mặt anh.

- Đây là tình yêu của anh ư? – Nhã Lan nói lớn với giọng giận dữ, chẳng đếm xỉa đến những ánh mắt tò mò mà mọi người trong quán đang dành ình. Cô rướn cổ nuốt xuống một ngụm không khí, ánh mắt khó chịu như đang cố nén cơn phần uất chầu chực nơi thanh quản. Cô nhắm mở mắt thật nhanh, rồi nói bằng giọng đánh-ra-sức-bình-tĩnh – Anh nỡ để người mình yêu lại với con người nguy hiểm ấy ư?

- Anh có thể làm được gì khác? – Bách nói cứng, nhưng tâm anh đang thót lại bởi một mối lo sợ mơ hồ và đột ngột.

- Em ghét Nữ Hoàng! – Nhã Lan với tay cầm cà phê của Bách, uống ừng ực hết một hơi, rồi nhếch mép cười chua chát – Nhưng điều duy nhất em có thể làm cho Gia Tĩnh... Xin anh, Duy Thức sẽ hại Nữ Hoàng. Chỉ có hại mà thôi! – Nhã Lan vừa nói vừa nhắm chặt mắt lại, lắc đầu nguây nguậy, nửa như không dám tin những điều mình vừa thốt ra, nửa như cố hất những suy nghĩ xúi quẩy khỏi đầu.

Nghe những lời của Nhã Lan, nghe cái âm điệu vừa lầy bẫy tha thiết, vừa sắc sảo tê buốt trong giọng nói cô, từng thớ cơ trên mặt Bách chìm dần vào một cơn căng thẳng tột độ. Môi anh mím lại, ánh mắt chuyển từ sững sờ sang phùng phùng hoảng hốt. “Nhã Lan có lý!” – Bách nghe giọng của chính mình dội lên màng nhĩ. Giọng nói phát ra từ nội tâm. Anh cố nghĩ, cố phân tích, cố suy xét, nhưng dường như tất cả tế bào thần kinh đều đã ngất lịm bởi một thứ thuốc mê vô hình.

Mãi một lúc sau, trong đầu Bách mới từ từ hiện lên một hình ảnh: nụ cười rực rỡ như hoa hướng dương và ánh mắt sắc cạnh của Gia Tú vào cái hôm nằng, anh, Nhã Lan và Duy Thức cùng ăn tối. Hình ảnh ấy càng

rõ nét, cảm xúc trong anh càng tột huyệt. Anh đã vì cái tự tôn ngu si của mình mà tình nguyện làm bù nhìn trong tay Duy Thức. Tại sao lúc ấy anh không nghĩ rộng ra?

- Chuyện sẽ thế nào nếu ngày xưa Đức Vua không phát hiện ra việc của em và Duy Thức? – Bách hỏi gấp gáp.

- Em sẽ cưới Gia Tĩnh. – Hai bàn tay Nhã Lan chụm vòng quanh tách cà phê rồng, những ngón tay bầu chắt vào thân tách – Rồi em sẽ sinh con, đứa con của Duy Thức. Như thế Duy Thức sẽ là người nắm quyền lực tối cao trong bóng tối.

- Chuyện sẽ thế nào nếu Gia Tú cưới Duy Thức? – Giọng Bách cuồng quýt.

- Nếu em đủ thông minh để đoán được thì Duy Thức đã không vất bỏ em. – Nhã Lan hướng nụ cười bất lực và nhợt nhạt về phía Bách – Thời nay làm gì còn chuyện giết vua cướp ngôi, phải không anh? Duy Thức... Duy Thức có lẽ chỉ hành hạ tâm tưởng Nữ Hoàng, làm cho tinh thần nàng kiệt quệ để được rảnh tay chi phối tất cả. Nữ Hoàng sẽ không thể thắng. Duy Thức, con người ấy...

Nhã Lan không nở và không dám kết thúc câu nói khi nhìn hai nắm tay Bách đang siết chặt trên bàn. Phần hồn hoảng loạn của anh đã bay vào không trung, chỉ còn lại xương thịt đang tê cứng trước mặt cô. Mắt cô ve vút từng đường nét bất động trên gương mặt anh, rồi cô lặng lẽ rời khỏi quán cà phê.

Thả từng bước chậm rãi trên phố. Nhã Lan mỉm cười nhẹ nhàng trong thỏa mãn. Lòng cô thoáng nghi hoặc, thật diễn xuất của cô tốt đến mức có thể tiếp tục lừa người có nhiều kinh nghiệm với cô như Bách? Hay vì tình yêu của anh dành cho Gia Tú quá lớn nên không còn tỉnh táo để nhận ra những hạt sạn trong màn kịch, trong diễn xuất của cô.

Lòng Nhã Lan nhóm lên một áng hờn ghen với Gia Tú: đã không còn ai trên đời dành cho cô một tình yêu lớn hơn lý trí nữa rồi. Nhưng cảm xúc khó chịu nhanh chóng lắng xuống, nhường chỗ ột chất khoan khoái sống động. Trước nay cô chưa từng nghĩ rằng thốt ra lời dối trá cũng có thể khiến bản thân dễ chịu: Những giả tưởng về tương lai của cô với Gia Tĩnh và Duy Thức chẳng qua chỉ là một sáng tạo của phút cao hứng. Cô không nhớ ngày xưa Gia Tĩnh và Duy Thức có bao giờ đề cập đến chuyện tương lai với mình. Có thể vài lần ít ỏi. Cũng có thể chưa từng. Còn cô, cô luôn quá mệt mỏi với những cảm xúc áp đặt, những nét mặt ngụy tạo, nên không còn sức lực mà nghĩ xa.

Đang vừa đi vừa nhìn đôi bàn chân mình từ tốn bước, một cơn chạnh lòng dưng dưng kéo đến trong Nhã Lan: Nếu Gia Tĩnh không chết thì mọi chuyện đã thành thế nào? Duy Thức sẽ sắp đặt cho cô thế nào? Cô khẽ cười chua chát, thầm mắng mình “Đã có câu trả lời thì còn hỏi làm gì?”. Cô biết dù chuyện năm xưa xuôi theo hướng nào, Duy Thức vẫn sẽ từ bỏ cô. Với anh, cô là một món đồ có hạn sử dụng. Anh sẽ chỉ ở bên những cô gái giống như Gia Tú.

Nhã Lan bước nhanh, dồn hết tập trung vào từng cái nhấc chân lên, đặt chân xuống, hòng ruồng rẫy cảm giác muốn khóc. Đến khi tĩnh tâm lại, cô đã ngồi trong khoang tàu điện ngầm chật ních người. Khẽ ôm chặt hơn chiếc túi vào lòng, cô mỉm môi và mỉm cười. Dù sao cô cũng vừa an ủi bản thân được phần nào: lần đầu tiên cô đã nói dối để phá hoại bàn cờ của Duy Thức. Cái tin về lễ cưới hoàng gia vào mùa xuân năm sau đã khiến tâm thần cô bất định suốt mấy ngày qua, đã xúi giục cô phải làm một điều gì đó ngay thời khắc nhận ra Bách trong hiệu đĩa. Cô không có khả năng phá bình lễ cưới ấy, nhưng Bách thì có, hay ít nhất anh cũng sẽ khiến Duy Thức một phen thấp thỏm, đau đầu.

Nhã Lan lắc mạnh đầu cho những suy nghĩ rơi rụng ra hết. Phần còn lại của câu chuyện, Bách sẽ thay cô viết nốt, mà cô cũng đâu mấy quan tâm đến kết thúc của nó. Duy Thức, Gia Tĩnh, Bách, Gia Tú – những người ấy vĩnh viễn không còn liên quan đến cô, không chiếm một mẩu con nào trong cuộc sống hiện tại của cô. Cô chỉ muốn Duy Thức nếm thử mùi vị của việc cuộc sống mình bị chi phối bởi người khác. Cô chỉ muốn... Duy Thức liệu có bao giờ biết rằng cô cũng đủ khả năng tác động vào, làm đổi hướng những sắp đặt của anh?

48. Chương 48: Về

“100% Ngôi Sao xin chào các bạn!” – Giọng VJ Phương Linh ngân nga đầy hứng khởi. Mọi cô rạng rỡ nụ cười như ngàn vạn bông hoa đua đưa trong nắng sớm – “Hôm nay Phương Linh đem đến cho các bạn một món quà đặc biệt, rất rất đặc biệt!”

“Bùm!” – Phương Linh vừa dứt lời, tất cả đèn trong trường quay liền tắt phụp cùng một tiếng nổ lớn. Từ trên cao, cơn mưa kim tuyến ào xuống sân khấu, điểm tô cho tấm thảm khói vừa được phun ra. Tiếng nhạc điện tử bao trùm không gian bằng một giai điệu nhanh, mạnh và tình tứ. Một giọng hát ấm và khỏe cất lên. Một dáng người cao thanh bắt đầu những động tác nhảy dứt khoát trong gợi cảm mê người. Đám đông bên dưới nghẹt thở. Sau vài giây bất động, không gian vỡ ra trong những tiếng gào cật lực, những tiếng hét rất thê vì hụt hơi của các cô gái. Máy quay tập trung vào gương mặt chàng ca sĩ. Anh nháy mắt vào ống kính, khiến đám đông thét gọi tên anh càng lớn, nhảy nhót cổ vũ càng bạo liệt.

Sau màn trình diễn ấn tượng, Bách bước thẳng đến chiếc sa-lông đỏ, sẵn sàng cho buổi phỏng vấn của Phương Linh. Vừa ngồi xuống, anh khẽ hất phần tóc mái hơi bết mồ hôi đang lòa xòa trước trán sang bên, lộ ra đôi mắt óng ánh sung sướng – hết ánh mắt của một chút cá vừa được bơi lại trong hồ nước thân quen. Phương Linh ngắm anh say sưa: tóc nhuộm màu tro mới lạ và sành điệu, nụ cười hiền lành đầy cuốn hút, gương mặt vừa cool vừa tuấn tú. Phải khi nhận ra Bách đang nhìn mình đầy chờ đợi, Phương Linh mới tỉnh người, nhanh tay vớ lấy xấp câu hỏi, không quên cười chữa gương.

- Chào mừng anh trở lại, Gin! – Phương Linh vẫn còn chút lúng túng, lảng tránh cái nhìn của Bách.
- Cuối cùng thì trí nhớ của tôi cũng trở về. Và tôi rất nhớ các bạn! – Bách cười thật tươi nhìn về phía máy quay, khẽ cúi đầu chào khán giả. Đám đông lại được dịp huyền ảo.
- Điều gì đã giúp anh tìm lại được trí nhớ?
- Chẳng gì cả. – Bách nói chậm, mặt hơi nghiêm ra chiều đang suy ngẫm – Thật sự khi mới mất trí nhớ, tôi cảm thấy rất... ừm... tận hưởng. Quên hết, không còn vướng bận bởi những sai lầm, những chuyện không hay xảy đến với mình. Tôi ra đi để được sống những ngày thật mới. Rồi đến một ngày, tự nhiên quá khứ kéo về và lúc ấy tôi biết mình phải quay về. Giai đoạn mất trí nhớ giống như một thời kỳ tạm nghỉ trong cuộc sống, rất cần. Nhờ nó mà tôi mới nhận ra điều gì thật sự quan trọng với mình.
- Wow! Anh thay đổi nhiều, Gin à! Ngày trước anh ít nói nhất nhóm Xtreme! – Phương Linh đã lấy lại được trọn vẹn bình tĩnh.
- Khi bước chân trở về, tôi quyết định mình phải khác trước. Tôi sẽ quyết liệt hơn.
- Quyết liệt hơn! Phương Linh có thể cảm nhận điều ấy qua cách anh hát và biểu diễn. – Phương Linh mỉm cười, đầu khẽ gật ra chiều thấu hiểu và tâm đắc. Cô đưa tờ báo in hình Bách đang bế bồng một cô gái ra bước khỏi taxi cho anh, giọng chuyển sang sắc ngọt, nửa như hỏi cung, nửa lại như đang to nhỏ một bí mật nghiêm trọng – Được biết trước khi tai nạn xảy ra, anh và Nhã Lan đã không còn đi chung. Cô ấy không bên anh những ngày nằm viện và còn ra nước ngoài trước cả anh. Phải chăng chuyện của anh ngày xưa là nguyên nhân hai người chia tay?
- Nhã Lan đang sống rất tốt. Tôi có gặp cô ấy một lần. Chuyện của chúng tôi luôn êm đềm từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc. Luôn trong hòa bình. – Bách Nói thản nhiên hết một hơi, không quan tâm đến vẻ mặt đang nhũn ra như bóng xì hơi của Phương Linh.
- Nhớ lần trước cũng trên chiếc ghế này, anh và Nhã Lan còn thủ thỉ về tình sử của hai người... - mắt Phương Linh dâng lên niềm ngậm ngùi nhưng chẳng thể ngụy trang được những tia ranh mãnh. Cô đang cố xát muối vào vết thương của Bách để anh hở ra những bí sử.
- Tôi trở về đây vì một người. – Bách bỏ ngoài tai những lời của Phương Linh, đột ngột bẻ ngoặt câu chuyện sang hướng khác. Anh nhìn thẳng vào máy quay, từ tốn và ầm ập từng chữ. – Anh nhớ em nhiều lắm!

Trong phòng đọc sách, Gia Tú nhấn nút điều khiển từ xa tắt phụp chiếc tivi đang chiếu 100% Ngôi Sao. Nàng vợ lấy chiếc gối nhồi bông vào lòng, ngồi trên sô-pha, cắm mắt vào hình ảnh mình phản chiếu trong

màn hình tivi tối thui. Đầu óc nàng trống rỗng. Cảm xúc trong nàng đứng yên.

49. Chương 49: Hứa

- Đừng bật đèn! Xin anh... - Giọng Gia Tú thoảng trong bóng đêm, nửa hồ hững bất cần, nửa khẩn thiết như sắp vỡ òa trong nước mắt.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, Bách đứng yên chờ mắt quen với bóng tối. Gia Tú đến nhanh hơn anh mong đợi. Anh muốn gặp nàng, nhưng một quý tộc làng nhàng đâu dễ gặp được Nữ Hoàng. Nếu anh cố tình sắp đặt màn tái xuất hoành tráng trong 100% Ngôi Sao, buộc vị Nữ Hoàng tôn quý và xa vợ chủ động tìm mình.

Ở bên kia phòng, Gia Tú đứng tựa vào cửa sổ lớn, hai tay ôm chặt thân người. Rèm cửa khép kín, nhưng vì chất vải quá mỏng nên ánh sáng từ ngoài đường vẫn xuyên qua, quét một lớp yếu ớt lên gương mặt là tấm thân nàng. Quan sát nàng, lòng Bách nhói lên xon xót: một tự tình bất an phảng phất trên những đường nét anh vẫn tưởng tượng hàng đêm trước giấc ngủ.

Gia Tú và Bách ngồi bệt trên sàn, tựa lưng vào cửa sổ, cách nhau một cánh tay. Mấy lần anh toan nhích đến gần nàng, nhưng đều khựng lại bởi vẻ mặt nàng đầy kỳ quái – hàng mi yên bình khép chặt vừa vặn, nhưng làn môi hơi mím, đôi lông mày hơi nhíu, từng cái phập phồng của cánh mũi... Tất cả đều triu trong luồng cảm xúc khó phân định. Anh không đọc được tâm tình nàng. Anh không biết nàng muốn anh tiến đến gần hay cách ra xa.

- Vì sao anh lại trở về? Anh đã mất trí nhớ rất thành công cơ mà. – Gia Tú hờn trách trong mĩa mai, quay sang nhìn xoáy thẳng mắt Bách.

- Em đã biết? – Bách trả lời sau một hồi chết lặng – Duy Thức đã kể?

- Không. Em đã luôn biết. Anh nói dối, em đã luôn cảm nhận được. – Áng cười Gia Tú buồn và nhợt nhạt. Rồi nàng lại nhắm mắt, ngả đầu tựa vào tấm kính cửa sổ.

Bách nhẹ nhấc tay, toan ôm Gia Tú nàng vào lòng, để nàng được thỏa thích phô bày cảm xúc. Như ngày xưa, khi vui nàng cười ngất ngèo trên vai anh, khi buồn nàng rúc vào lòng anh tuôn nước mắt xối xả. Nhưng bàn tay anh bất động trong không khí. Anh không có cam đảm chạm vào nàng. Anh sợ cái tình tường, cái sắc sảo, cái thông tuệ của nàng sẽ nghiền nát mình. Nàng đâu còn bé bỏng, đâu còn mỏng manh...

- Vì sao anh lại về? – Gia Tú cắt ngang mạch suy nghĩ của Bách, mắt vẫn nhắm chặt.

- Vì Duy Thức. Anh không thể để con người nham hiểm, ghê sợ ấy ở bên em. Anh đã gặp Nhã Lan và cô ấy...

- Nếu em rời bỏ Duy Thức, anh sẽ ở lại chứ? – Gia Tú cắt lời Bách, chất giọng vẫn từ tốn và lãnh đạm.

- Không... - Bách ngập ngừng, phỏng đoán cơn khó chịu của Gia Tú sắp ập lên mình, nhưng nàng vẫn bình lặng, kiên nhẫn chờ anh kết thúc câu nói. Anh hít một hơi sâu rồi nhỏ nhẹ từng từ. – Anh không muốn chỉ là chiếc gối bông cho những lúc em muộn phiền, nhưng lại chẳng đủ khả năng làm nhiều hơn thế. Anh chỉ có thể cố tách em ra khỏi mối nguy hiểm, nhưng không biết làm sao để bảo vệ em.

Nhanh như cắt, Gia Tú đứng bật dậy, quay mặt ra ngoài cửa sổ. Nàng tựa trán vào tấm cửa, hai bàn tay áp vào làn kính lạnh, thở khè khè từng hơi. Lòng nàng có chút thoải mái khi nhận ra Bách vẫn như xưa: không thay đổi, yêu nàng rất nhiều. Chỉ có yêu nàng, anh mới đủ can đảm thành thật những lời cay đắng vừa rồi.

Gia Tú nhìn đôi mắt mình rồi ren, sẫm màu u uẩn phản chiếu trong tấm kính. Ánh mắt phản ánh nội tâm con người. Cứng rắn, quyết đoán trong nàng chỉ là nửa vời. Nàng chưa thể dứt khoát phân định cái phải và cái muốn. Nàng bằng lòng với nỗi mập mờ, e sợ nếu có thể thấu đáo mình như nhìn một viên pha lê dưới ánh mai, nàng sẽ tung hê hết mọi thứ, sẽ đập đổ cuộc sống nàng phải sống.

Nàng hốt hoảng, mỗi khi nhận ra những tính khí dễ thương xa xưa đang dần bay biến hết. Nhưng tình ý với Bách cũng đang lịm đi. Sẽ có một ngày, Bách trở thành một vết xước trong ký ức nàng. Vết xước mãi

nằm đấy, nhưng không gọi chút xúc cảm nào. Sẽ có một ngày, Bách trở thành nỗi tiếc nuối thoang thoảng, như bất kỳ nỗi tiếc nuối nào về khoảng thời gian son trẻ đã qua không bao giờ trở lại.

- Anh đã chọn rồi bỏ em. Duy Thức chọn đến gần và ở lại. Nếu đuổi anh ta, em chỉ còn bơ vơ một mình. Duy Thức đáng sợ thật đấy, nhưng em sẽ đấu với anh ta cả cuộc đời mình. Để làm vui! – Chát giọng Gia Tú mỗi lúc một quyết liệt, nhưng nhịp điệu thì vẫn đều đặn.

Bách ngược lên, bắt gặp đôi mắt Gia Tú đang mở rộng đầy trách móc, hướng thẳng vào mình. Mắt nàng chẳng rưng rưng, dù anh cảm nhận trong ấy sự muốn khóc. Anh toan đứng lên vỗ về, nhưng nàng khẽ lắc đầu, ra hiệu cho anh đừng cử động. Rồi đột nhiên, nàng ngồi bệt xuống, ôm choàng lấy anh, dụi dụi đầu vào lòng anh.

- Một lần nữa thôi. Ôm em một lần nữa thôi, như ngày xưa ấy. – Gia Tú thầm thì trong lòng Bách.

Bách dịu dàng ôm lấy Gia Tú. Anh đã hừng hực quyết tâm cứu nàng khỏi con sói Duy Thức, nhưng giờ đây anh mềm nhũn như chiếc bánh mì ỉu. Ánh mắt tê lạnh đầy sức mạnh của nàng đã khiến hiện thực được rõ ràng, rút hết nghị lực và ngoan cố trong anh. Dù đột ngột bị ném vào thế giới quyền lực, nhưng theo thời gian, nàng đã kịp thích nghi. Khi không có chọn lựa, để sống tốt, con người buộc phải đam mê chuyện mình làm. Anh ngờ rằng nàng đang dần thú vị với cuộc sống ấy – điều mà có khi chính nàng cũng chưa nhận ra. Nàng của bây giờ và Duy Thức, khó đoán biết được ai đáng sợ hơn.

Gia Tú vui mình trong lòng Bách như một con mèo con. Rất khẽ, anh đan tay vào làn tóc mềm như tơ của nàng, nhẹ nhàng ve vuốt. Anh bắt đầu hát. Anh rót tất cả yêu thương vào từng lời, cho nàng nghe. Đêm nhàn nhia trôi theo tiếng ca...

"Hứa với anh, em sẽ không khóc trong giấc mơ một mình.

Nước mắt em, anh sẽ chẳng có thể hong khô được đâu.

Hứa với anh, em sẽ không đau đớn dù chỉ trong mộng.

Em biết không, anh sẽ luôn mãi mãi dõi theo nhìn em.

Hát ru từng đêm, i em khép chặt.

Giấc mơ của anh, hãy ngủ ngoan, em nhé!

...

Anh sẽ luôn dõi theo con đường em đi, dấu những ngón tay không chạm...

Anh sẽ luôn khẽ hôn vào làn môi em, dù biết em không nhận ra...

Xin đừng mang bóng anh vào trong cơn mơ,

Giấc mơ mãi không là thật...

Cho anh lặng đứng bên cuộc đời em thôi,

Để canh gác cho những giấc mơ...

...

Anh sẽ luôn dõi theo con đường em đi, dấu những ngón tay không chạm...

Anh sẽ luôn khẽ hôn vào làn môi em, dù biết em không nhận ra..."

Một bình minh ảm đạm ập đến khắp bầu trời bao la. Gia Tú vén hồ tấm màn cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Bầu trời trắng đục toàn mây là mây. Ánh dương chỉ là những vụn nhờ nhờ rớt trên mặt đất. Vạn vạn ử ử như đã cạn kiệt sức sống. Nàng quay sang, nhìn Bách đang tựa vào cửa sổ ngủ say. Nàng nhẹ nhàng áp tay vào má anh, miệng lẩm nhẩm "Thêm một lần để làm gì?", rồi lại quay ra nhìn khung cảnh thê lương ngoài cửa sổ.

Khẽ rung đầu, Gia Tú cười sự ngu dại của mình. Nàng không biết nên mừng hay lo, khi một phần nào đấy của nàng công chúa bốc đồng ngày xưa vẫn lay lắt trong cơ thể. Đêm qua, sau rất lâu ngồi lặng trước màn

hình tivi, nàng đã ào đến chỗ Bách trong phần khách. Nàng muốn gặp anh. Nàng muốn thêm một lần tận hưởng cảm giác làm việc bất chấp hậu quả, “cái gì phải xảy ra sẽ xảy ra”. Nhưng nàng ghét điều đang ăn mòn lòng mình: nàng đang hối hận. Mỗi lần rời khỏi Bách là một lần tâm thần nàng bê bối. Vậy mà nàng còn bắt bản thân thêm một lần chịu đựng. Không thay đổi được kết thúc, còn thêm một lần, rồi nhiều lần “một lần” để làm gì?

Mắt Gia Tú lung linh những phác họa về những ngày tháng thanh thản phía trước. Bách sẽ như một con cá bơi lội tung bồng trong hồ nước, được hoạch định những ngày mình sống theo ý thích. Bách sẽ như một ngôi sao lấp lánh trên bầu trời bao la. Chẳng ai bước theo ánh sáng của những vì sao, chỉ ngắm nhìn và nhung nhớ từ xa vụn vặt. Giống như anh với nàng. Giống như nàng với anh. Bách sẽ nhiều lần ghé ngang những giấc mơ của nàng. Những giấc mơ sẽ là nguồn năng lượng cứu đói cho nàng trên chặng đường đời dài. Anh không là một người ở đâu đấy để đợi nàng, nhưng trái tim anh sẽ luôn nâng niu nàng. Được sống trong những tơ tình kiều diễm của anh, với nàng, đã là quá đủ. Cảm giác được yêu thương đồng nghĩa với nhận biết bản thân đáng giá ngàn vàng.

- Em biết anh đã thức nhưng đừng mở mắt nhé. Cho em đi. – Ngón tay Gia Tú nhẹ nhàng miết trên bầu má Bách.

Nàng khẽ hôn lên môi anh, rồi mỉm cười. Biết rằng còn lâu lắm mới có thể gặp lại anh, có khi vài chục năm, có khi là chẳng bao giờ, nàng muốn từ biệt anh bằng một nụ cười. Gần 2500 ngày yêu nhau, cuối cùng... Mỗi chuyện tình có cái kết riêng. Chào nhau bằng một nụ cười cũng là một cái kết đẹp.

Gia Tú nhìn Bách một cái lảng sâu, rồi đứng dậy tiến về phía cửa. Anh hé mắt nhìn theo bóng dáng nàng. Mỗi tíc tắc nàng dần xa. Mỗi bước chân nàng dần xa. Anh chẳng thể cử động. Cánh cửa khép lại. Anh chỉ có thể tiễn nàng bằng một nụ cười vô hồn. Môi anh mấp máy: “Thêm một lần để làm gì?”.

50. Chương 50: Ưc

Đêm trước lễ cưới.

Phòng ngủ Gia Tú sáng leo lét bởi một ánh nến duy nhất. Nàng đứng trân mắt nhìn chiếc váy cưới đang vụn trên người con ma-nơ-canh. Chiếc váy hở một bên vai, bằng lụa trắng, đuôi váy dài dính đầy kim cương. Diễm lệ, sang trọng và đài các. Dành riêng cho Nữ Hoàng.

Bống Gia Tú thả thân ngồi bệt xuống sàn, từng cơn đau lớn nối đuôi nhau kéo vào lồng ngực. Nàng giờ cao tắp hình đang nắm chặt trong tay lên ngang tầm mắt, che khuất chiếc váy cưới. Trong hình, Gia Tĩnh và Duy Thức tuổi thiếu niên khoác vai nhau cười tươi rói, trán và thân hình người ướt đầm mồ hôi trong đồng phục thi đấu bóng rổ.

Gia Tú cắn chặt môi, mắt ướt đầm nhìn nụ cười ngời sáng của Gia Tĩnh. Giọng nàng rin rít: “Trường rằng bí mật sẽ mãi không ai biết, anh hả hê lắm sao?”

Mắt dán vào hình ảnh Gia Tĩnh lâu rất lâu, Gia Tú vô vọng chờ đợi một câu trả lời. Rồi nàng sụt sịt một cái, tiếp tục nức nở: “Vì sao lại chết? Vẫn nắm quyền lực thì anh còn sở hữu được Duy Thức. Lịch sử đâu ít hoàng đế đêm nằm ôm thái giám. Yêu, đâu nhất thiết cần một danh phận. Danh phận... Anh sẽ có cách buộc em cưới Duy Thức cơ mà! Sao lại chết?” Gia Tú phủ phục xuống sàn, úp mặt, trôi theo dòng nước mắt lớn.

Khi tuyên lệ tạm thời cạn kiệt, Gia Tú mới lừ đừ chống tay ngồi dậy. Một cơn đau nữa lại bao chụp lấy nàng, đem theo một sự minh mẫn kỳ lạ, y hệt đêm hôm ấy...

Cái đêm một mình trong phòng làm việc, sau khi rút tấm hình chụp với Gia Tĩnh khỏi chiếc khung bạc, Gia Tú nhìn thấy một tấm hình khác: hình Gia Tĩnh và Duy Thức. Ngoài nàng, không ai dám động vào chiếc khung kỷ vật của anh trai. Hai tấm hình, chỉ có thể do chính Gia Tĩnh lồng vào. Sau nhiều giây ngẩn người, nàng bỗng nhớ đến tờ ghi chú nhỏ viết chữ “Yêu?” dán trong cuốn album đầy hình Duy Thức với Nhã Lan. Nàng chợt hiểu ra, mà cũng mơ hồ đi: yêu, nhưng ai yêu ai? Cơn choáng váng, hoảng sợ và tủi thân khi ấy đã rút cạn nguồn năng lượng trong nàng, khiến nàng lịm dần trên ghế.

Ngực Gia Tú vặn lên. Nàng nhúu mày nhìn tấm hình dưới đất. Tất cả mọi ngăn kéo trí óc bật tung. Tất cả búi thần kinh bung ra thẳng thớm. Cái mối khó nghĩ giày vò nàng suốt từ chuyến dạo biển đêm cùng Duy Thức bỗng hóa trong suốt như giọt nước cất. Trong đầu nàng, hình ảnh từng căn phòng, từng góc ngách hoàng cung xuất hiện, thi nhau lật phật. Nàng vớ lấy tấm hình rồi đứng dậy, chạy bay khỏi phòng với một sức lực mạnh mẽ.

“Ầm!” – Đang ngồi trên giường đọc sách, Thái Hậu sững sờ nhìn về phía cánh cửa vừa bị đẩy tung ra. Gia Tú dừng lại một nhịp chân để Thái Hậu nhận ra sự xuất hiện của nàng, rồi bước nhanh đến chỗ mẹ. Vừa ngồi xuống giường, nàng đẩy tấm hình về phía Thái Hậu. Nhìn tấm hình chụp Gia Tĩnh và Duy Thức, mặt Thái Hậu hơi tái lại, nhưng bà nhanh chóng lấy lại phong thái điềm tĩnh và bình thản của người có chuẩn bị trước:

- Con tìm thấy nó ở đâu? – Thái Hậu khẽ nhắc tấm hình lên, mắt nhìn lướt qua nụ cười sáng ngời của con trai mình.

- Trong chiếc khung hình bạc của Gia Tĩnh, dưới tấm hình của con và anh. – Đôi mắt hằn lên những tia máu đỏ kè của Gia Tú bám chặt vào Thái Hậu.

- Thì ra... - Thái Hậu mỉm cười nhẹ nhàng – Đây là chỗ duy nhất ta không rà soát. Một chỗ cất giấu an toàn.

- Cho một tình yêu không được có. – Gia Tú tiếp lời Thái Hậu. – Mẹ đã biết? Vì thế mà khắp hoàng cung chẳng có lấy một tấm hình chụp chung Gia Tĩnh và Duy Thức?

- Gia Tĩnh và Duy Thức lớn lên bên nhau, luôn rất thân thiết. Thế mà phải sau bao nhiêu năm con mới nhận ra điều kỳ lạ ấy. – Giọng Thái Hậu lộ rõ vẻ thất vọng – Nếu là Gia Tĩnh, anh con đã sớm nhận ra.

- Vì anh ấy gay mà, rất chú ý đến những tiểu tiết. Phải chăng, Gia Tĩnh chết vì mẹ?! – Giọng Gia Tú cay độc, những tia máu trong mắt nàng như sắp vỡ tung ra.

“Bốp!” – Bàn tay Thái Hậu bất động trong không khí sau cái tát mạnh vào má Gia Tú, rồi rớt xuống giường, buông thõng. Ánh mắt bà xa xăm, nhuộm đều trong một nỗi đặng đặng pha lẫn chua chát. Những hình ảnh xa xưa bắt đầu chập chờn như những cánh bướm ma trong tâm trí bà.

Má rất bỏng, nhưng Gia Tú không cảm thấy đau, lòng chỉ dâng trào nỗi uất ức. Nhìn mẹ, nhìn trạng thái cay đắng, vô hồn trong vài giây của mẹ, nàng càng tội nghiệp bản thân mình.

- Mai là lễ cưới, Nữ Hoàng nên...

- Vì sao bắt con cưới Duy Thức? – Gia Tú cắt lời Thái Hậu. Cầm giận bốc lên ngút ngàn trong giọng nói – Để chuộc tội với Gia Tĩnh ư?

- Nữ Hoàng, xin đi ra! – Ánh mắt Thái Hậu lảng tránh Gia Tú. Bà nói bằng giọng sắc lạnh.

Gia Tú ném cho Thái Hậu một cái nhìn căm phẫn, rồi nàng giằng lấy tấm hình trong tay bà, bước ra khỏi phòng.

Trên hành lang về phòng mình, nước mắt kéo thành hai tấm rèm trên má Gia Tú. Nàng lún nhanh vào trạng thái vô cảm mà đa cảm. Và khi trái tim không biết gọi tên những xúc cảm của chủ nhân, nó sẽ buộc tuyến lệ làm việc.

Vừa đẩy cửa vào phòng, Gia Tú xiêu vẹo quỵ xuống, ngửa mặt lên hu hu từng tiếng lớn. Nàng khóc cho tất cả căm giận được phun hết khỏi cơ thể. Khóc co những đau đớn mà nàng đã luôn cắn răng chịu đựng. Khóc cho bí mật ngàn đời cam nín: Gia Tĩnh, vì sao lại chết?

Ngay giây phút những đầu ngón tay chạm vào tấm hình của Gia Tĩnh và Duy Thức, nàng đã bằng lòng với sự diễn xát xa: Gia Tĩnh luôn muốn chọn Duy Thức làm phò mã, dùng nàng để vĩnh viễn cột Duy Thức lại bên anh. Anh chết, vì mối ghen với tình ý Duy Thức dành cho Nhã Lan. Anh chết, hòng buộc Duy Thức rời xa Nhã Lan mà cưới nàng để giữ quyền lực. Anh chết, để tự giải thoát, để trút hết khó nhọc lên nàng.

Nhưng những lời của Duy Thức trước biển đã quăng Gia Tú trở lại ma trận câu hỏi. Nàng bế tắc trong mớ suy đoán: một người tình anh như Gia Tĩnh không thể làm tường mối quan hệ vụ lợi của Duy Thức và

Nhã Lan là tình yêu. “Yêu?” – là thế nào? Nhã Lan yêu Duy Thức, không yêu Gia Tĩnh. Gia Tĩnh yêu Duy Thức, không yêu Nhã Lan. Duy Thức không yêu Nhã Lan. Duy Thức yêu ai? Duy Thức yêu nhất là quyền lực. Gia Tĩnh còn tại vị trí thì Duy Thức còn nhận nhiều ân sủng, như thế chưa đủ? Gia Tĩnh chọn tự vẫn, hai tay dâng ngôi “chồng của Nữ Hoàng” nhiều quyền uy cho anh ta? Nhưng như thế, Duy Thức vẫn dưới nàng. Nàng ghét Duy Thức, Gia Tĩnh đâu chắc nàng sẽ cưới anh ta? Cái chết của Gia Tĩnh còn lý giải khác?

Gia Tú đưa tay quệt đám nước mắt đang đầm đìa khắp mặt. Mũi nàng tắc chặt vì khóc quá nhiều, nàng há miệng thở hồng hộc, mong tổng đầy được cơn tử hờn đắng chát khỏi lồng ngực. Đêm nay, cái thắc mắc khổng lồ trong nàng đã được chặt phăng. Bằng một cách mà nàng luôn từ chối nghĩ đến.

Để cảm thấy bản thân được một phần bé mọn quan tâm, Gia Tú không thôi bầu vú cái suy nghĩ rằng Thái Hậu đã chọn người tài giỏi nhất mà đỡ dầm nàng. Nhưng... Mẹ nàng cũng đâu vì cô con gái đáng thương. Năm xưa, chắc chắn vị Thái Hậu khắc nghiệt ấy đã ngăn cấm tình cảm của Gia Tĩnh, ép anh vào cùng quần. Nay bà buộc nàng cưới Duy Thức như chuộc lỗi, cho lòng mình được tỉnh tại. Từ đầu đến cuối, nàng chỉ là một công cụ, chẳng nhận được chút tình cảm thật thà nào.

51. Chương 51: Hồn

Duy Thức đứng bên bàn làm việc của Gia Tú, hai tay dút vào túi quần, mắt xoáy sâu không gian tối đen ngoài cửa sổ. Chán cảnh đêm, anh quay sang nhắc chiếc khung bạc ở góc bàn lên, ngắm Gia Tĩnh và Gia Tú tươi cười. Nụ cười của hoàng tử và công chúa ngày chưa dập nát trong trách nhiệm và suy tính, chưa chịu đựng những vết cứa hiểm độc của cung đình. Anh nhẹ tay rút tấm hình khỏi khung...

- Nó ở đây! – Giọng Gia Tú lạnh lùng vang lên sau lưng Duy Thức.

Anh quay lại, thấy Gia Tú đang giơ tấm hình của anh và Gia Tĩnh lên ngang mặt, quay ngửa về phía anh. Giây phút đó, tất cả tế bào thần kinh trong anh bỗng tê liệt trong một nỗi ngạc nhiên tích cực.

- Vì sao dồn Gia Tĩnh vào đường cùng? – Giọng Gia Tú vô cảm – Anh ấy đã luôn tốt với anh, vì sao...

- Cái chết đây là một lựa chọn. – Duy Thức nhanh chóng cắt lời Gia Tú, nhìn nàng thành khẩn - Tôi chỉ có thể xin lỗi vì đã không đoán trước được ý định của Gia Tĩnh.

- Yêu anh thì đời anh ấy đã vào ngõ cụt rồi! – Gia Tú gào lên bằng giọng nghèn nghẹn.

- Tôi chưa từng đòi hỏi tình cảm nào từ anh nàng. Trái tim luôn có lý lẽ của riêng nó. – Duy Thức khẽ mím môi, rồi nở nụ cười trên người – Nàng nên là người hiểu nhất.

- Anh có yêu Gia Tĩnh không? – Ánh mắt Gia Tú cay nghiệt chiếu vào Duy Thức.

- Tôi không phải người-giống-anh-nàng. – Duy Thức nhấn mạnh những chữ cuối.

Gương mặt Gia Tú tái nhợt đi, tưởng như chính nàng sắp tan biến vào không gian mờ ảo của căn phòng. Thân nàng mủn trong cay đắng: Gia Tĩnh đã chết trong đơn độc. Nàng luôn xót xa cho những tơ tình không trọn vẹn với Bách, nhưng anh nàng, đến một mối tình cũng không thể vương vấn. Gia Tĩnh đem theo lên trời chỉ có một trái tim sưng đau vì yêu đơn phương, vì một tình cảm cấm. Một vị vua sống trong giấu diếm và mặc cảm, dù tâm tính có bằng vàng ròng, trí tuệ được đúc ra từ ngọc quý, cũng không thể thành minh quân. Một người cả đời hít thở sự dối trá với chính bản thân sẽ chẳng đối tốt được với ai.

Duy Thức lặng yên nhìn tấm hình trong tay Gia Tú. Cái đêm nàng lủ lủ bên bàn làm việc, khi vào đỡ nàng dậy, nhìn thấy tấm hình và chiếc khung bạc bị mở bung, chính anh cũng ngỡ ngàng. Chiếc khung bảo vật của Gia Tĩnh, và tấm hình với anh được giấu kín đáo trong món bảo vật. Anh thoáng thương cảm, cũng là lúc biết mình đang bấp bênh. Những thế cờ của Gia Tĩnh luôn khó, luôn hay, nhưng đây mới là lần đầu tiên anh thật sự lâm vào thế bí. Sau khi lồng lại cả hai tấm hình vào khung, anh bỗng Gia Tú về phòng, thức bên nàng trong rối bời những đêm nàng ốm.

Duy Thức ngỡ rằng khi tỉnh dậy, Gia Tú sẽ nóng giận túm lấy anh tra hỏi, rồi hủy bỏ lễ cưới. Nhưng không, nàng im lặng. Nàng thừa thông minh để suy đoán ra bí mật Gia Tĩnh ôm ấp đến chết, nhưng lại bình yên

trước mọi sự chuẩn bị cho lễ cưới với anh – kẻ đã dày dạn trái tim anh trai nàng. Anh đã thấy rối trong cách nàng hành xử. Nhưng nay nội tâm nàng đang mở ra rõ ràng. Khó tin đây, nhưng tất cả chỉ có thể vì...

- Nàng yêu tôi. – Duy Thức nói bằng giọng chắc chắn, tận hưởng luồng sáng khoái đạt dào trong mình.

Lời nói của Duy Thức đánh binh boong vào hồn xác Gia Tú. Mọi nàng toan mấp máy một câu phản đối nhưng lưỡi cứng đờ, thần kinh cũng chẳng rõ ràng được câu chữ nào. Tầm nhìn của nàng mịt mù trong không gian vốn đã mờ ảo. Nàng nhắm mắt, hít thở mạnh, gấp gáp đòi hỏi bản thân bình tĩnh lại. Vừa hé mi, nàng chạm ngay vào ánh mắt mãnh liệt và sâu hun hút của Duy Thức đang rất gần mình. Rồi khẽ khàng, anh đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Sau cú chạm môi nhẹ nhàng với Gia Tú, Duy Thức lùi ra sau một bước, thích thú ngắm nàng. Nàng nhắm chặt mắt, nét mặt tĩnh lặng như đang cảm nhận dư vị ngọt ngào của nụ hôn. Sau vài giây, anh mỉm cười đắc thắng và nhẹ bước khỏi phòng.

Trên hành lang lung linh ánh đèn vàng, Duy Thức nhắm mắt, hít hà mùi hương quyến rũ của hoàng cung. Chốn cao sang này là bể khổ của bao người, chỉ bởi họ không đủ trí lực mà khám phá cái ly kỳ cất giấu nơi đây: những trò đấu trí, những ván cờ người của những kẻ ngồi trên thiên hạ. Hoàng cung chỉ có thể vận hành bởi các bí mật, âm mưu, cạm bẫy và đấu đá. Và người thắng cuộc là người biết sai khiến tình cảm của kẻ cùng chơi. Điều khiển cảm xúc con người luôn an toàn và chắc chắn hơn điều khiển lý trí. Trái tim luôn thật thà, còn lý trí thì không. Những hành vi bội phản, chẳng phải luôn đến từ lý trí đầy sao?

Đứng giữa căn phòng mờ ảo, nước mắt lặng lẽ trôi trên mặt Gia Tú và hai nắm tay nàng siết chặt. Nàng đau như có hàng ngàn lưỡi dao xuyên qua tim. Nàng chua chát trong khốn nạn: nàng đã phản bội chính bản thân, anh trai nàng và tình cảm tưởng rằng mãi mãi sáng đẹp với Bách. Nàng đã cảm nhận vị ngọt trong nụ hôn nhẹ nhàng với Duy Thức. Nàng có trăm vạn biện minh để không dẹp bỏ lễ cưới, nhưng thật ra là vì... Từ lúc nào, nàng đã không còn khó chịu khi nghĩ đến chuyện Duy Thức là chú rể. Không hoan hỉ, nhưng nàng ngoan ngoãn chấp nhận. Không hồi hộp ngóng chờ, nhưng nàng thấy tâm can được yên bình.

“Không. Không phải yêu. Không phải yêu!!!” – Gia Tú rít lên. Não và tim quyết liệt chối bỏ cái cảm xúc dành cho Duy Thức là tình yêu. Duy Thức chỉ là nam nhân vừa vận nhất với vị thế và con người nàng hiện giờ: một Nữ Hoàng đang tìm kiếm sức mạnh và sự vững vàng. Nàng chỉ lợi dụng Duy Thức, như chính anh cũng đang lợi dụng nàng. Yêu, phải đẹp, phải tinh khiết, phải tự nhiên như khối tình ý nàng dành cho Bách. Yêu, phải điên cuồng, phải khắc cốt ghi tâm, phải oanh oanh liệt liệt, phải nổi sóng nổi gió trong tâm can.

“Chắc chắn không phải là yêu!” – Gia Tú cắn chặt môi, rồi tát mạnh vào má mình một cái rất bồng. Rồi lại thêm một cái. Rồi lại thêm một cái...

Duy Thức thú vị nhìn cánh cửa phòng làm việc của Gia Tú. Cuộc đời luôn ân sủng cho ai biết định đoạt những ngày mình sống. Thời gian sau này với Gia Tú, chắc chắn luôn hay. Anh không đoán được một người vừa yêu vừa hận thì có thể làm ra những chuyện gì, nhưng cuối cùng anh vẫn sẽ tìm ra được đường sáng để đi.

Gia Tú kiên quyết nhìn cánh cửa phòng. Cuộc đời luôn biến hóa và trêu người, nhưng nàng sẽ học cách định đoạt những ngày mình sống. Người thầy lỗi lạc nhất không ai khác ngoài Duy Thức. Thời gian sau này với anh, chắc chắn luôn hay. Nàng không đoán được một người liệt tim với bộ não phi phạm có thể làm ra những chuyện gì. Nàng hẳn sẽ vài lần sập bẫy, nhưng nàng sẽ chăm chỉ học, rồi đến một ngày nàng sẽ buộc anh dừng lại. Và bài học đầu tiên, nàng phải rèn trái tim mình thành nhẫn, cứng và xấu xí như một hòn đá tro rơi trên bãi cát nào đó.

Đằng Đông nhá nhem những tia hồng ửng. Mặt trời thông thả ló rạng. Ánh sáng bắt đầu liếm láp vạn vật. Một ngày mới trong hoàng cung sắp bắt đầu. Một lễ cưới sắp bắt đầu. Một trò chơi trí tuệ mới cũng sắp bắt đầu.

52. Chương 52: Thư

Nàng công chúa nhỏ của anh,

Khi anh thả những nét bút này, hẳn em đang nhún thân trong hoan ca và say khướt ở một quán rượu nào đó.

Cuộc sống quả ngăn ngui cho những chai rượu dở. Đã đến lúc em học cách thưởng thức cái tinh hoa được chưng cất trong từng giọt rượu – từng giọt ngọc của nền văn minh nhân loại. Anh thậm ghét cách em uống rượu. Em nốc cạn một hơi, ly này sang ly khác, để hơi nóng thân thể và ướp lằng lằng tâm trạng. Rượu nán trên đầu lưỡi chưa kịp một tích tắc, cho em nhận ra nó không đơn thuần chỉ có cay chất. Rượu thơm, rượu ngon, rượu hay, rượu đẹp.

Nàng công chúa nhỏ của anh, hãy ngậm những giọt rượu trong miệng, chơi đùa với chúng chốc lát. Nhiều giọt rượu ru em bồng bềnh trong lãng mạn, tưởng đang đứng trước bầu trời lung linh sao, có thể với tay hái một ảnh sao cài lên tóc. Nhiều giọt rượu nâng em lả lướt theo dạ khúc của gió và sóng biển, phiêu bạt tung tăng trên một xứ sở nhiệt đới quanh năm nồng ấm. Nhiều giọt rượu làm du dương tim em. Em sẽ thấy mình thật tuyệt, như thể trọn vẹn quả đất đã nằm gọn trong lòng bàn tay. Lại có nhiều giọt rượu nhắc thả em xuống ký ức đẹp đẽ nhất của tuổi ấu thơ. Mọi nhịp thở được pháp phồng trong hoan hỉ trình nguyên, hết cái thời em mới chập chững bước vào thế giới.

Nàng công chúa nhỏ của anh, anh muốn được dạy cho em về những giọt rượu. Nhưng anh cũng biết, em có thể tự thành thục nó mà không cần đến anh. Em chỉ cần một động lực.

Cuộc sống quả ngăn ngui cho những phép tính chuệch choạc. Đã đến lúc em chấm dứt chuỗi ngày hỗn loạn chẳng biết đến tương lai. Anh từng âm thầm ghen tị cái tự do tự tại mà em đắm chìm, cũng tiếc vì em đã không được cảm nhận, thấu hiểu hoàng cung với trọn vẹn bản chất của nó. Hoàng cung là viên kim cương toàn bích. Em chán ghét nó bởi đã bị những khía kim cương cứa sâu. Nhưng em là công chúa – chủ nhân của hoàng cung.

Nàng công chúa nhỏ của anh, anh muốn được dìu dắt em vào tận sâu tằm hồn của hoàng cung, bày cho em cách vờn về những khía kim cương mà chẳng mấy may nổi lo bị xây xước. Nhưng anh cũng biết, em có thể tự tìm ra lối mà không cần đến anh. Em chỉ cần một động lực.

Nàng công chúa nhỏ của anh, em đã lớn lên như đoá hồng nhưng trơ trọi giữa muôn trùng cỏ dại. Em đã luôn thèm khát yêu thương, mong mỗi được một người nâng niu bằng cả trái tim và khối óc. Một người đặt em làm trung tâm cuộc sống. Và em đã luôn yêu thương, luôn đặt anh làm trung tâm cuộc sống. Anh vừa sung sướng, lại vừa nặng nề.

Suốt thời thơ ấu, anh chẳng dám làm sai một điều gì. Anh sợ hình ảnh mình suy suyển trong mắt em.

Những lúc anh phát giác mình đang yêu người ấy, anh đau.

Những lúc anh nghĩ về người ấy, anh đau. Anh đau, vì sợ hình ảnh mình lấm lem trong em.

Anh yêu Duy Thức, dù biết rằng con người ấy chẳng là mối tốt lành dành ỉn.

Anh đánh cược với số phận: nếu có một phép màu cho anh bình an vô sự... Nhưng như thế, anh sẽ phải tồn tại tiếp thế nào? Anh luôn có câu trả lời, có cách giải quyết ọi mối gút cuộc sống. Nhưng lần này, chuyện này, anh thua. Anh nắm tất cả trong tay, nhưng không định đoạt nổi cái cơ bản nhất cơ thể mình.

Chỉ cần ham muốn bám riết lấy cuộc sống, sẽ luôn tìm ra cách để tồn tại. Một cách tồn tại đúng nghĩa. Mọi người nên chủ động sống trọn những gì mình được cho, dù tốt hay xấu. – Lần đầu tiên, anh biết cười khẩy vào cái triết lý mình luôn tin tưởng. Cuộc sống nhiệm màu và ác độc.

Nàng công chúa nhỏ của anh, anh không biết em sẽ biến chuyển như thế nào. Nhưng anh tự tin, em sẽ ổn và tốt. Em được vị thần cuộc sống yêu chiều, sủng ái. Sức sống trong em mãnh liệt và biến hóa khôn lường. Hồn hợp lạ kỳ của cốt cách ngọc ngà, cả tính hoang dã mà kiêu kỳ, cùng sự tinh thông giá lạnh trong em là thứ Duy Thức không thể tiên đoán và tìm hãm được.

Nàng công chúa nhỏ của anh, anh thừa mứa trí tuệ và khôn ngoan, nhưng tạo hóa công bằng đã buộc anh nhận một sự bất thường như cái giá phải trả. Chỉ là một khác biệt nhỏ, nhưng khi anh ngồi trên ngai vàng thì nó là ô nhục. Anh là biểu tượng của muôn vạn quý giá đáng tôn sùng, làm sao anh có thể...

Anh có thể tung hô, mặc kệ tất cả. Trừ em. Anh sợ khi chân tướng được bóc trần trọi trước mắt em... Em sẽ vẫn yêu thương, vẫn đặt anh làm trung tâm cuộc sống. Nhưng trong mắt em sẽ tồn tại một thứ gì đó khang khác, lẩn khuất, một thứ gì đó không còn vẹn nguyên.

Nàng công chúa nhỏ của anh, cuối cùng anh cũng đã tích lũy được khối ích kỷ lớn lao để quảng bỏ tất cả, trút hết nhọc nhằn lên đôi vai em nhỏ nhắn.

Gia Tú, anh luôn luôn tự tin vào em. Đã đến lúc em bước khỏi cái bóng của anh. Đã đến lúc khối óc và sức mạnh của em được vận hành đúng năng lực của nó. Hãy sử dụng Duy Thức. Trí tuệ và tài năng ấy sinh ra để phục vụ quyền lực của em. Anh đã thua, nhưng em sẽ thắng.

Gia Tú, em sẽ vui thích với những ván cờ người. Em sẽ thú vị trong thế giới của quyền lực. Anh tự tin tuyệt đối, vì em là em gái của anh. Trong thân thể em chảy cùng dòng máu với anh.

Công chúa nhỏ của anh, anh thương em nhiều nhất.

Gia Tú, anh xin lỗi.

53. Chương 53: Ngủ

Có một giấc ngủ cần được chuẩn bị chu đáo. Giấc ngủ nghìn thu.

Gia Tĩnh ngồi bên bàn giấy, trong lòng sáng mòng mị của ngọn đèn chùm. Anh đặt lá thư vừa viết vào chiếc hộp vàng ròng nạm ngọc bích, trên những châu báu: đôi ngọc phỉ thúy và đôi lắc vàng Gia Tú được ban tặng khi chào đời, sắc chỉ ngự phong công chúa, chiếc tã lụa đầu tiên của nàng, viên kim cương màu tím sậm là bùa bảo an, những trang sức trên châu, những trâm vàng kết hoa khảm đá quý... Theo điều giáo hoàng gia, chiếc hộp sẽ được trao cho Gia Tú vào ngày nàng xuất giá.

Đóng nắp hộp lại, Gia Tĩnh sai người trả nó về phòng cất giữ. Rồi anh mở ngăn kéo bàn, lấy ra tấm hình chụp cùng Duy Thức từ thời trung học: hai cậu thiếu niên vương giả khoác vai nhau tươi rói, trán và thân người đầm mồ hôi trong đồng phục thi đấu bóng rổ. Anh cẩn thận lồng tấm hình xuống dưới hình chụp với Gia Tú, rồi lấp chốt khung hình. Ngay ngắn và kín đáo. Anh khẩy một nụ cười, thỏa mãn nhìn chiếc khung vải giấy, trước khi đặt lại về góc bàn.

Rút một tờ khỏi xấp giấy ghi chú, Gia Tĩnh viết lên đấy chữ “Yêu?”. Anh mở cuốn album đến trang có hình Duy Thức đang chỉnh lại khăn quàng cổ cho Nhã Lan, dính tờ giấy vào mép, dùng ngón tay miết mạnh lần keo cho nó dính chắc. Chữ “Yêu?” thoang thoảng mùi hoa cúc La Mã quện chặt vào mùi gỗ đàn hương – mùi mực viết được đặc chế riêng cho anh.

Xong xuôi, Gia Tĩnh qua loa lật lật những trang hình: Nhã Lan rúc sâu trong lòng Duy Thức trên chiếc ghế gỗ bên một hồ nước thơ mộng, Duy Thức cùng Nhã Lan ăn tối trong nhà hàng, Nhã Lan tựa đầu lên vai Duy Thức trong xe hơi... Anh gấp cuốn album lại, đuổi người trên ghế, ngẩng đầu nhìn trần nhà rồi nhắm mắt, đưa hai tay xoa bóp thái dương. Những phút thư thái bay vèo, rồi anh đứng dậy, đem theo album hình rời phòng làm việc.

Trong phòng ngủ cũ của vua cha, Gia Tĩnh lặng yên trên chiếc ghế bành đặt bên giường - nơi ba năm trước, anh và Gia Tú túc trực ngày đêm khi cha bạo bệnh. Mắt anh bao quát căn phòng, thì thoảng dừng ở vài chỗ, trước khi nán lại nơi kệ sách có tấm hình cha với vị hoàng hậu cũ, cũng là chị của mẹ anh. Gia Tĩnh cau mày, không hiểu sao mẹ mình vẫn chưa dẹp tấm hình này.

Bước đến kệ sách, Gia Tĩnh nhắc khung hình lên, đặt cuốn album hình Duy Thức và Nhã Lan thế chỗ. Anh ngắm vua cha và vị hoàng hậu cũ một lúc lâu. Những đường nét bướng bỉnh mà sắc sảo của Gia Tú di truyền hoàn hảo từ cha. Còn anh giống mẹ nhiều, nên nét mặt cũng tương đồng với người phụ nữ trong hình. Chỉ khác, anh hấp thụ vẹn toàn khí chất nghiêm trang, lạnh lùng của mẹ, còn bác lại toát ra tao nhã, từ ái. Nhưng thần thái uy nghi và phúc hậu tựa đoá mầu đơn ấy đã tan biến lâu lắm rồi. Trong những lần gặp chóng vánh, anh luôn soi thấu nỗi trầm uất, căm hận, rệu rã trong mắt vị hoàng hậu thất sủng.

Gia Tĩnh đặt khung hình lên trên album, mừng tượng cảnh người bác khi về dự tang lễ mình sẽ vào đây tưởng nhớ đáng quân vương quá cố. Bà sẽ ôm ấp tấm hình, rồi phát hiện cuốn album lạ. Bà sẽ thoảng ngờ

vực sự xuất hiện của nó, nhưng khát khao báo hận bùng bít lý trí. Bà sẽ giao album cho Gia Tú mà không suy lường sâu xa. Còn mẹ anh, vì ân hận, vì định ninh rằng thái độ cay nghiệt của mình đã đẩy con trai tự tử, sẽ hợp tác tối đa vào ván cờ người anh bày ra. Bà sẽ buộc Gia Tú cưới Duy Thức. Sau muôn vạn thăng trầm trên ngôi mẫu nghi thiên hạ, đây là cách trả thù thâm sâu nhất bà dành cho Duy Thức. Bà luôn nhìn Duy Thức như phiên bản của chính mình những ngày tuổi trẻ: tham vọng đến mù quáng.

Trở lại phòng, Gia Tĩnh đứng bên cửa sổ cùng ly rượu, trong luồng sáng nhạt nhòa hắt vào từ ngọn đèn ngoài ban công. Anh ngắm nhìn bóng mình phản chiếu qua tấm kính, đếm thời gian trôi. Chẳng lâu nữa, khi có lần bụi mỏng mảnh phủ lên cuốn album cho sắp xếp được tự nhiên, anh sẽ khai màn vở kịch lớn nhất đời mình.

Bóng tối giúp Gia Tĩnh triệt tiêu mọi động đậy của tim, chỉ cho suy nghĩ lưu thông mạch lạc: vị hoàng hậu tha hương chắc chắn sẽ đưa cuốn album cho Gia Tú trước ngày cưới, hòng phá hoại. Nhưng với yêu thương và tôn thờ bạt ngàn dành cho anh, nàng sẽ bám riết lấy, cả đời giày vò Duy Thức. Nàng sẽ rèn dũa bản thân thêm mạnh mẽ và hiểm độc để chiến thắng, thay anh.

Nếu đúng duyên, Gia Tú sẽ phát hiện ra tấm hình giấu kín trong chiếc khung. Sau chút hoảng hốt, uất giận, nàng sẽ đổ hết hờn oán lên mẹ và Duy Thức. Nàng sẽ thêm thương xót vì anh phải sống và chết trong đơn độc. Hận, gieo động lực gấp ngàn lần yêu. Hận khiến nàng toàn tâm toàn ý thay anh đánh tiếp ván cờ người.

Nếu không phát hiện tấm hình, đúng ngày cưới, Gia Tú sẽ đọc được tâm thư của anh. Gom hết thủy thê lương trên thế giới vào một chỗ, chính là cõi lòng nàng khi mắt chạm những con chữ anh viết. Thư đã đọc, thì tấm hình không còn quan trọng. Khi tim và não nàng đã quyết đường đi, việc lộ ra tấm hình cũng chỉ khiến cảm xúc nàng chông chênh thêm một lần.

Gia Tĩnh hớp một ngụm rượu, mỉm cười. Anh nghiêng về cái bày biện tấm-hình-lộ-diện-trước hơn. Thói quen táy máy và những hành động khó lường của Gia Tú cho anh tự tin này. Như thế, ván cờ sẽ càng thâm. Tự mình phát hiện bí mật của anh, Gia Tú mới đau xót tột cùng. Và rồi khi lá thư mở ra, mối tội nghiệp nàng dành cho anh sẽ lên đỉnh điểm. Những cú nát lòng sẽ khiến nàng chuyên tâm ngồi vững trên ngai vàng, luôn thận trọng và sắc sảo đầu trí, ngăn Duy Thức đạt được tình yêu lớn nhất đời: quyền lực.

Gia Tĩnh xoay sâu vào bức không gian đen đặc ngoài cửa sổ, ánh cười đắc thắng rớt nhanh trên môi. Anh tò mò, không biết các quan Viện Nội Cung sẽ ghi chép cái chết của mình thế nào. Anh tò mò, không biết sau vài đêm nữa, anh có đang dạo bước trên trời, nhìn đám người phía dưới bủa vây, lạc lối trong mê trận chu đáo của mình. Sau mỗi giấc ngủ, con người được hồi sinh cho ngày mới. Sau giấc ngủ này, anh có được hồi sinh? Cay đắng len lút bò vào lòng Gia Tĩnh, nhưng bị anh tóm nhanh, hô biến đi. Bóng tối luôn giúp anh kiểm soát tốt cảm xúc.

54. Chương 54: Toán

Ván cờ sang hồi gay cấn. Duy Thức chăm chú cân đo nước đi kế tiếp, rồi khê khằng ăn một quân sĩ. Nhưng Gia Tĩnh không màng, cứ mãi vắn về quân hậu trong lòng bàn tay cùng dáng điệu thích thú kỳ lạ.

- Hậu, dù sao cũng chỉ là quân cờ trong tay đế. – Duy Thức nhấp môi vào tách trà, lời nói buông đầy ẩn ý.
- Mối dằn vặt mà Nhã Lan phải chung sống, có một nửa góp công của ngươi. – Gia Tĩnh hướng mắt cao ngạo nhìn Duy Thức.
- Bao tiểu thư quyền quý, vừa hiền thực vừa thông tuệ sẵn sàng quỳ mọp dưới chân bệ hạ. Nhã Lan để đùa chơi thì vui, còn ngôi hậu...
- Cô bé lọ lem lên ngôi hoàng hậu. Chẳng phải đây là câu chuyện thần tiên hấp dẫn nhất mà hoàng gia có thể kể cho công chúng? Lần gần nhất một thiên kim tiểu thư trở thành chính cung, quá nhiều sóng gió đã xảy ra. – Mắt Gia Tĩnh lướt nhanh qua bức chân dung cha mẹ mình trên tường, rồi đặt quân hậu trở lại bàn cờ. Vị vua trẻ nheo mày trong một suy tưởng thú vị – Hoàng hậu Nhã Lan sẽ nghĩ, nếu một ngày Duy Thức quá lấn quyền và bị trách phạt, mình có thể nói đỡ, có thể van xin triều đình tha tội. Vì Duy Thức, mình sẽ ngồi ngoan trên ngôi cao chín bệ, sẽ giữ cho bí mật của hoàng thượng ngàn đời cam nín.

- Có Nhã Lan, bức chân dung hoàng gia sẽ được đúng với trật tự tự nhiên, sao bệ hạ còn nỡ đối ác với nàng ấy? Đầu nhất thiết phải hay biết bí mật của ngài, nàng ấy mới yên phận làm hoàng hậu.

- Người đang hành xử như đã thật sự yêu thích Nhã Lan. - Gia Tĩnh ngả lưng vào ghế, nét mặt khoái trá và độc ác

- Trẫm sống bên cạnh một cô gái, vui là chính! Nàng ấy được chọn chính nhờ trái tim luôn hướng về người. Tình yêu nam nữ, người ta vẫn nói có đau đớn, ly hợp, hy sinh thì càng thêm đẹp. Trẫm muốn kiểm chứng, muốn xem nhân danh tình yêu, Nhã Lan có thể tạo nên kỳ tích gì.

- Liệu thần có thể hiểu vì quá ưu ái thần, nên thay vì kìm hãm một thân cận mưu mô tham vọng, bệ hạ càng mở rộng đường cho thần bước? Lập Nhã Lan làm hoàng hậu là bày sẵn cho thần đường thoát, phòng sau này khi triều đình buộc người xử phạt những hành vi lạm quyền của thần, hoàng hậu sẽ xin tha? - Duy Thức nhìn thẳng vào mắt Gia Tĩnh, chậm rãi nhả những lời cuối cùng – Đây có là kỳ tích tình yêu?

- Chiếu tướng! - Gia Tĩnh hoàn tất ván cờ, cố ý không trả lời Duy Thức – Hoàng gia sắp có một sự kiện trọng đại. Bây giờ trẫm sẽ đến chỗ Nhã Lan.

Chiếc xe lao nhanh trong bóng đêm nhưng lùa, xé toạc những phân tử khí lười nhác, uể oải thành trăm ngàn mảnh.

Để xem, ai thắng?

Lòng ngực Gia Tĩnh nâng hạ đều đặn trong nhẹ nhõm. Mọi chuyện đã được bày bố kín kẽ, đến lúc anh yên tâm ngủ một giấc dài. Chỉ vài giờ nữa, tất cả phương tiện truyền thông sẽ bùng nổ với tin về tai nạn. Nhã Lan sẽ nhấn chìm bản thân trong ray rứt và tự sỉ vả. n hận sẽ buộc cô thôi đeo bám Duy Thức, rồi ngoan ngoãn thú nhận mọi chuyện khi Gia Tú tìm đến.

Thần trí Gia Tĩnh gõ những nhịp tò mò, không biết câu chuyện sẽ đến tai Gia Tú bằng những lời thế nào. Rằng Duy Thức là nhạc trưởng của tấn bi kịch? Rằng anh đáng thương, vì quá quá yêu Nhã Lan mà bị vò nát tim? Rằng Nhã Lan sống để chờ gặp Gia Tú, xin nàng ban cho được chết như một lời tạ tội? Mắt Gia Tĩnh cười mai mỉa: có những người cả đời hô hấp bằng dối trá mà không hay biết.

Gia Tĩnh đã khoan khoái dựng nên những lớp lang, khi biết Nhã Lan dốc trọn yêu thích cho Duy Thức ngay từ cái nhìn đầu tiên. Anh dùng địa vị và một tình cảm vờ vĩnh để giày vò cô, trong cái vở kịch mà từ đầu chí cuối cô luôn nghĩ do Duy Thức chỉ đạo. Anh đổi những ưu ái trong sự nghiệp để Duy Thức nhập vai phản diện - vì chức quyền địa vị, nhấn tâm lợi dụng tình yêu của Nhã Lan, hai tay dâng cô cho anh. Trọn suốt ván cờ, Gia Tĩnh thừa biết trong tâm trí Duy Thức, mình hiển hiện như một tên vua đồng tính bệnh hoạn, vì uất ức bà mẹ tự nhiên mà bày ra lắm trò độc địa tìm vui, mà giày vò Nhã Lan cho thỏa cơn ghen với tình địch, mà gán ghép cho cô em gái cưng quý để giữ anh ta gần mãi bên mình.

Hai bàn tay Gia Tĩnh thả lỏng trên tay lái. Và anh dần khép mắt.

Sân bóng rổ bùng nổ trong tiếng reo mừng, tiếng còi trống sau chiến thắng của đội nhà. Hai cậu thiếu niên Gia Tĩnh và Duy Thức nhìn nhau hể hả vừa tu nước ừng ực. Bỗng một điều gì đó nắm giữ lại ánh mắt sượt ngang vô tình của Gia Tĩnh. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, trên thái dương, trên cả Duy Thức. Những cú nâng hạ lồng ngực sau chiếc áo ẩm ướt mồ hôi, đôi mắt lung linh kiêu hãnh, nụ cười chặt căng năng lượng của Duy Thức... Gia Tĩnh đột ngột ôm chặt lấy Duy Thức. Nhưng chẳng vẹn một giây, mọi rạo rức đốt lòng Gia Tĩnh đều tắt ngóm, anh buông tay khi Duy Thức còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Xung quanh vẫn nóng bừng huyền ảo, không ai bắt kịp hành động kỳ quặc của vị thái tử trẻ. Nhưng luồng khí quanh hai cậu thiếu niên vương giả hóa khô lạnh từ đấy.

Mắt Gia Tĩnh bung rộng ra, trừng trừng đón lấy cảnh đêm mềm mại. Những phút giây cuối cùng của sự sống, con người thường nhớ đến thời khắc xinh đẹp nhất đời mình. Gia Tĩnh bỗng buột trước cái hình ảnh anh vừa lờ khỏi ký ức.

Xoáy vào đôi mắt mình qua gương xe, một cảm giác vời vời quặn lòng Gia Tĩnh. Anh là đứa trẻ ngậm chìa khóa vàng chào đời. Một sức khỏe dồi dào. Một trí tuệ điêu khắc từ ngọc quý. Một tương lai toàn bích. Anh đã được dạy dỗ để tôn sùng cuộc sống tròn là tròn, vuông là vuông, không có tồn tại của bầu dục hay

chữ nhật. Nhưng từ tuổi biết sẻ chia đồ chơi với Duy Thức, anh đã thấu trong thân có điều lạ. Anh chẳng quá trầy trật để chấp nhận cái bóng mình trong gương như nó phải là nó. Anh chỉ không biết đối diện với hệ trật tự mà anh đã lớn lên trong ấy. Xuôi theo nó, anh phản chính mình. Xuôi theo mình, anh có khi phải từ bỏ vị trí trung tâm của mọi chuẩn mực thượng hạng vốn đã quen ngồi.

Hai bàn tay Gia Tĩnh siết cứng tay lái. Chiếc xe vút bay mãnh liệt trong bóng đêm, nhưng những vòng xoay bánh xe đường như không còn phóng túng.

Dù chân ta không còn chạm đất, các người vẫn phải bước theo hướng ta định sẵn, vẫn thua trước bộ não ta tuyệt đỉnh. Sống, có khi đâu cần phải thở.

“Anh ơi!” – Nụ cười Gia Tú sáng ngời đầy nhựa sống bỗng choán ngập tầm mắt anh. Giọng nói nũng nịu thơ trẻ, âm điệu ngập tràn yêu thương và hạnh phúc của nàng bỗng ẩn hiện bên tai anh.

Gia Tĩnh nhanh chóng xếp đặt lại tâm trí, không cho cái ngần ngừ vừa lóe được phép nở lớn, phá tung mọi bày biện tỉ mỉ. Thăm sâu trong mắt anh le lói những áng rầu rĩ. Anh mím chặt môi, đổi thái dương khẽ cau lại. Rồi từ đuôi mắt, một hạt nước mắt bung ra, tung thân vào không khí, vút ngược ra sau.

Những phút giây cuối cùng của sự sống, con người thường nhớ đến thời khắc xinh đẹp nhất đời mình.

Vì đâu con người tự tử?

Phiêu

Hua Hin, một sáng sớm. Tôi đứng trong ban công phòng mình trên tầng 14 học xá, nghe biển hát, trên tay là cốc cà phê tỏa hương đắng nhạt. Cuộc sống thanh tao như công chúa: ngày ngày ấm êm cùng học vấn, thi ca và thiên nhiên ngọt lành.

Trưa. Lang thang trong thư viện trường (Webster University Thailand), mắt tôi chạm vào một cuốn sách về Cung đình Phong kiến, thể loại tôi yêu thích từ thuở thiếu thời. Tôi trốn lớp, cho thần trí leo tường nhìn trộm chốn cung vàng điện ngọc... trên giấy.

Hoàng hôn. Xe buýt từ trường vào trung tâm thành phố chạy ngang cung vua. Hua Hin là chốn nghỉ dưỡng yêu thích của gia đình Hoàng gia Thái Lan. Cánh cửa cung khép kín bí hiểm đầy trí tò mò cao cực độ: có gì trong đó? Tôi khó mà mắt thấy tai nghe.

Tối. Tôi gõ lóc cóc những dòng đầu tiên của Dạ Khúc. Tôi chọn bối cảnh hoàng cung, vì đây là thế giới mà ngoài những trang viết, tôi chỉ có thể bước vào bằng giấc mơ.

Nhiều lần chớp mắt, tôi đã sống ba năm trong thế giới của Dạ Khúc. Cung đình của Dạ Khúc không ngọt như kẹo và xinh như mây giống cung đình trong truyện và phim Hoàng Cung (Goong) nổi tiếng của Hàn Quốc. Cung đình trong hiểu biết còn hạn chế và mơ màng tượng của tôi là thế giới xa hoa mà những người sống tốt trong ấy chỉ có thể - Một, rất đam mê cuộc sống ấy. Hai, không thích nhưng đủ thông minh để tự định đoạt.

Dạ Khúc chưa hoàn hảo. Tôi sống còn nông cạn, nghĩ chưa thật sâu, cảm chưa thật lắng. Nhưng tôi viết bằng 100% não và tim. Tôi viết với tham vọng và hy vọng rằng có thể giúp độc giả cảm nhận được trọn vẹn cái mạch đập sống động trong các nhân vật và hoàng cung.

Tặng ba mẹ và anh chị.

Tặng chị Katt.

Cảm ơn Ten đã tặng Dạ Khúc bài hát Cầu Vồng Đêm và Hứa.

Cảm ơn những ai đã luôn yêu quý, quan tâm tôi từ khi mới chập chững viết truyện ngắn trên báo 2!, từ khi ra cuốn sách đầu tiên Phía Sau Một Cô Gái. Cảm ơn những ai đã luôn quan sát và động viên tôi qua email, facebook, yume hay qua trang cá nhân –lanasomething .

Đầu buổi chiều, ngày 11 tháng 11 năm 2010

Hôn,

PLOY

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-khuc>